Yvonne Whittal - Sonsuz Karanlık

SONSUZ KARANLIK

Yaşamın acı bir sürpriziyle kör olan Roxy tek teselliyi kendisi gibi körlere yardım etmekte buluyordu.

Marcus'u tanıyıncaya kadar da bu onu mutlu etmeye yetiyordu. Bilmeden Roxy'nin kalbine bir ışık salmıştı Marcus. Roxy bu ışıkla yaşıyor, bu ışıkla hissediyor, bu ışıkla görüyordu sanki...

Bir gün başarılı bir ameliyat, Roxy'nin gözlerini ışığa kavuşturdu. Oysa Roxy, bu ışığın onu yeni bir karanlığa sürükleyeceğini bilseydi, ameliyatı kabul etmezdi. Çünkü genç kız bir zamanlar kalbini aydınlatan Marcus'u artık hatırlayamıyordu!...

100 TL.

SONSUZ KARANLIK

Eğlenirken bir ara Roxy'nin duyarlı kulakları, ev sahibiyle Marcus arasındaki bir konuşmayı algıladı. David Whitby, «Yanındaki çok güzel bir kız,» diyordu. «Ama kör oluşu ne kadar acınacak bir durum.»

«Roxy, acınacak kişilikte bir insan değildir.»

«Bu ilişkinde ciddi misin?»

«Beni bilirsin Dave.» Marcus hafifçe güldü. «Değişikliklerden hoşlanırım.»

Roxy, başının dönmeye başladığını hissetti. Marcus'un hayatına renk katan değişikliklerden başka bir şey değil miydi yoksa?

BİRİNCİ BÖLÜM

Araba, Johannesburg'un merkezindeki büyük, gri beyaz yapının önünde durdu. İçinden genç bir kız indi. Onu, boynunda tasmasıyla iri bir köpek izliyordu. Genç kız, arabadaki adama el sallamak için döndü. Sonra yapının girişine doğru ilerledi. Yumuşak dalgalar halinde ince omuzlarına dökülen gür kumral saçlarını, ılık bir akşam güneşi altın rengine boyuyordu. Gözleri, siyah camlı gözlüğünün ardına saklanmıştı. Küçük, düzgün bir burnu; hafifçe yuvarlak ve sert bir çenesi vardı. Yumuşak, dolgun dudaklarının uçları, sanki sürekli gülümsüyormuşcasına yukarı doğru çekikti.

Roxana Cunningham güzel kızdı. Ama kendisi bunu bilmiyordu. Doğal bir güzellikle hareket eden ince vücuduna çoğu kimsenin hayranlıkla baktığının da farkında değildi. Tam o sırada olağanüstü bir kaygı ile derin düşüncelere dalmış bulunuyordu. Yanında ilerleyen kocaman köpek, onun camlı kapıdan güven içerisinde girerek danışmaya kadar yürümesini sağladı.

Masanın ardında oturmakta olan kız, «Ben Sheba'yla ilgilenirim Miss Cunningham,» dedi. «Siz merak etmeyin.»

Roxy, gülümseyerek eğilip hayvanın sırtını okşadı. Sonra onun tasmasını çözdü. Hiç duraklamadan asansöre doğru yürüdü. Kendinden emin

bir tavırla duvardaki düğmelerden birisine basınca, otomatik metal kapılar hemen açılıverdi. Soğuk hava düzenli çelik kafese giren Roxy, bu defa da eğitilmiş parmakların yardımıyla doğru düğmeyi buldu. Kapılar kapandı. O alışık olduğu 'klik' sesi duyulduktan sonra asansör hızla dördüncü kata doğru yükseldi.

Genç kız, bu yapıyı, kendi evi kadar iyi bilirdi. Yalnızca, Sheba'nın değerli yardımlarına güvenerek yaşama duygusuna kapılmamak için yıllardır buraya, babasını görmeye gelirdi. Ama bugün, diğerlerinden çok farklıydı.

Roxy, o öğlen Noreen Butler'la yaptığı konuşmadan sonra çok tedirgindi. Kendini mutsuz hissetmeye başlamıştı. Asansörden indiğinde zihninini toparlayabilmiş değildi. O heyecanlı ruh hali içinde sola doğru dönerek, koridorda hızlı hızlı yürümeye başladı. Ve aynı anda da sağlam yapılı bir erkekle öyle şiddetli çarpıştı ki, neredeyse soluğu kesiliyordu.

Çarpışmanın sarsıntısından kurtulur kurtulmaz titrek bir sesle, «Lütfen bağışlayın,» diye af diledi. Aslında ayakta durmasını, omuzlarından kavrayan güçlü eller sağlıyordu. Kendisini toparladığı o saniyelerle ölçülmesi olanaksız zaman dilimi içinde birçok şeyin de farkına varmıştı: Parmaklarının arasındaki sert tüvit kumaş, hafif bir kolonya kokusu ve bir de tam olarak tanımlayamayacağı, sanki yavaş yavaş verilmiş bir elektrik akımı gibi sinirlerini titreten, o garip duygu...

Karşısındakinin öfkelendiğini hissettiği için, «İnsanlara sürekli çarpma gibi bir alışkanlığım yoktur,» diye yeniden af dilemeye çalıştı. Bu sı-

rada, omuzlarından tutan güçlü eller, kendi kaba bir biçimde kenara çekti.

Kalın ve ahenkli sesiyle; «O kapkara lanet gözlüğü çıkarırsanız, nereye gittiğinizi görebilirsiniz,» diye karşılık verdi.

«Bu bir şeyi değiştirmezdi,» dedi genç kız. Dudak uçları, sanki olay hoşuna gitmiş gibi yukarı doğru bükülerek bir gülümseme meydana getirmişti. «Çünkü, ben körüm.»

Adam, «Öyleyse yanınızda bir yardımcı olmadan ortalarda dolaşmamanız gerek,» diye homurdandı. Az önceki açıklama kendisini hiç de utandırmışa benzemiyordu. Roxy, ilk defa şaşırdığını hissetti. Sonra,

«Yardımcım, aşağıda beni bekliyor,» diye mırıldandı. «Son derece güvenilir, dört ayaklı bir yaratıktır. Ama yerinin neresi olduğunu da gayet iyi bilir.»

«Kimi görmek istemiştiniz?»

Adam, 'görmek' sözcüğünü öylesine tereddütsüz ve doğal bir biçimde söylemişti ki, genç kız, daha birkaç dakika önce neredeyse yere yuvarlayacağı bu yabancıya karşı olağanüstü bir ilgi duymaya başladığını hissetti. «Theodore Cunningham'ı görecektim,» dedi sonra. «Bürosu, dört kapı daha ilerde olacak sanırım.»

«Doğru.» Adamın sesi sabırsız bir insan olduğunu hemen belli ediyordu. «Durumunuzu bilmeyen bir başka zavallıya çarpmadan yolunuzu bulabilecek misiniz?»

«Elimden geldiği kadar...»

Genç kız adamın uzaklaştığını fark etti. Fena halde şaşırmıştı. Asansör kapılarının kapandığını duyduktan sonra, bu defa daha büyük

dikkatle yürümeye koyuldu.

Babasının bürosu olan dairenin kapısı üzerinde, 'Cunningham ve Fraser, avukat' yazılı bir tabela bulunuyordu. Adam kızını, «Merhaba, yavrum!» diye karşıladı. «Buraya nasıl geldin?»

«Seninle eve gidebilmem için Basil getirdi.» Hafifçe duraklayarak kendi sorunlarını unutmaya çalıştı. Sonra, «Çok yoğun bir gün müydü?» diye sordu.

Theodore Cunningham, «Hayli,» diye karşılık verdi. Aynı anda Roxy, babasının koltuğunun gıcırdadığını duyarak onun arkaya yaslandığını anladı. Adam sordu:

«Bitkin bir görünüşün var. Bir şey mi oldu?»

Genç kız, «Oh...» diye içini çekti. «Sanki özellikle ısmarlamışım gibi çok sıkıcı bir gün geçirdim. Sonra, az önce koridorda da bir adamı nedeyse yere yuvarlıyordum.»

«Bu öğlen, Basil Vaughn'ın hastalarından birine mi gitmiştin?»

Roxy başını salladı. Bildiklerini yalnızca kendine saklama isteğinden vazgeçerek, «Genç bir anneyle iki küçük çocuğu,» diye anlatmaya başladı. «Asitle yanarak kör olmuşlar. Çalıştığı firma, yardım fonundan kadına şüphesiz para verecek ama...»

Babasi, «Yapma Roxy,» diye onun sözünü kesti. Ayağa kalkarken koltuğu yeniden gıcırdamıştı. Yanına gelerek kolunu kızının omuzuna koydu. «Kendini böyle parçalama.»

Roxy, yüzünü babasının göğsüne gömerek onun tanıdık, rahatlatıcı kokusunu içine çekti. «Keşke o kadın için yapabileceğim bir şey olsaydı.»

Theodore Cunningham, «Ama sen bir şey yapıyorsun,» diye ısrar etti. «Zavallı kadının b' yeni ve değişik duruma alışmasını sağlıyorsun. Çok önemli bir iş bu.»

«İnsana herhangi bir şeyi başkaları kabul ettiremez. Bunu kendi kendine anlayıp kabul etmesi gerekir.»

«Bunu sen ve ben biliyoruz. Ama gerekli cesaret, kararlılık ve güvenle elde edilebilir bu. Sen ona yardımcı olabilirsin, Roxy. Ama kararlılığın ve güvenin tamsa. Eğer kendi inancını kaybedersen, bu defa yapmaya çalıştığın şeylere karşı diğerleri de inançlarını kaybederler.»

Çok mantıklı bir açıklamaydı bu. Ama arasıra düştüğü çaresizlik, bazen genç kızın içini gereksiz bir acıyla dolduruyordu. Babası, «İnancını kaybetme Roxy,» diye devam etti. «Yalnızca denemelerini sürdür. Sonunda, iyi duygular kazanacaktır.»

Genç kız kollarını babasının boynuna doladı. «Ben sensiz ne yapardım acaba?»

«Sana nutuk atacak bir başkasını bulurdun, ne yapacaktın?»

Babasının bu cevabına gülmekten kendini alamadı Roxy. Ve hemen sonra da birlikte çıkıp, asansöre binerek aşağıya indiler.

Akşam yemeğinden sonra Theodore sokağa gidince, Roxy de Sheba'yı bahçede her zamanki yürüyüşe çıkardı. Ne var ki, bu sonbahar akşamı hava oldukça serindi. Bu nedenle on beş dakika kadar sonra eve döndü.

Uşakların mutfaktan gelen sesleri dışında ev tamamen sessizdi. Roxy, salondaki en sevdiği koltuğa oturarak, ayakları dibine kıvrılan köpe-

n başını okşamaya koyuldu. Sheba az sonra uyuklamaya başlamıştı. Ama sahibesine kötülüğü dokunabilecek herhangi bir şeye karşı yine de tetikteydi.

Roxy, akşamları genellikle plak dinleyerek vakit geçirirdi. Ama bu defa zihni, müzikten zevk almasını engelleyecek kadar karışıktı. Klinikte yatmakta olan Noreen Butler'ı düşündü... Kadının kaderi, kendisinin bir parçası haline gelmişti. O öğlen, onunla tam üç saat konuşmuş, cesaret vermişti. Duyduğu ıstırapla korkuyu anlatan bu kadını can kulağıyla dinlemişti. Ama bütün bunların galiba hiçbir yararı olmamıştı. Bu yüzden, Basil içeri girerek artık gitme zamanının geldiğini söyleyince bayağı sevinmişti.

Çevrilen elektrik düğmesinin çıtırtısıyla düşünceleri birden dağıldı. Öfkeli bir ses, «Miss Roxy...» diyordu. «Neden böyle karanlıkta oturuyorsunuz?»

Genç kız hafifçe omuzlarını silkti. «Aydınlık ya da karanlık... İkisi de aynı,» dedi.

Son on yıldan beri Roxy'nin özel hizmetkârlığı ve şoförlüğünü yapan zenci kadın terliklerini sürüyerek yaklaştı. «Hah... sizi yine kimler rahatsız ediyor?» diye sordu.

Roxy, dalgın dalgın, «Düşünüyordum,» dedi. «Eğer biriyle evlenecek olursam...»

«Elbette evleneceksiniz Miss Roxy.»

«Eğer evlenir ve çocuk sahibi olursam, onları asla tanıyamayacağım.» Karşısındakinin, sözünü kesme çabalarına aldırış etmeden devam etti. «Bir zamanlar çocuklarını görebilen kişinin artık onları kesinlikle göremeyeceğini öğrenmesi kimbilir ne kadar acıdır.»

«Siz neden söz ediyorsunuz, Miss Roxy?»

Genç kız, «Önemi yok Maggie,» diye içini çekti. Sonra, saatinin kadranına dokunup vaktin on olduğunu hayretle fark etti. «Yatma zamanım geldi,» diyerek ayağa kalktı. Köpek de fırlamıştı hemen. Avucuna soğuk bir burun dokundu. Genç kız, hayvanı bir süre sevgiyle okşadıktan sonra, «Sheba'yı da yatırır mısın Maggie?» dedi.

«Tabii, Miss Roxy. Haydi bakalım Sheba. Senin de uyuma zamanın geldi.»

Genç kız, köpeğin kalçasına hafifçe vurunca, hayvan itaatli bir biçimde Maggie'yi izlemeye başladı. İri pençelerini duvardan duvara uzanan halıya sürterek yürüdü...

Aydınlık ve karanlık... Bu kavramların birinden ötekine geçiş hem hızlı, hem de acı verici bir biçimde gerçekleşmişti. On yıl kadar önce bir gün, hastane odasında uyanmış ve artık ışığı bir daha kesinlikle göremeyeceğini anlamıştı. O zamanlar, on iki yaşında bir çocuk olarak, fazla gözlemci sayılmazdı. Çevresindeki bütün güzellikleri çok doğal olarak karşılıyordu. Ama artık yirmi iki yaşına gelmişti. Ve belleğinde kalan çoğu şeylerin doğruluklarından kuşku duyuyordu. Bu karanlıklar dünyasının içindeyken upuzun çimenlerin üzerine uzanıp gökyüzünün maviliğinden ve bulutların hiç durmadan biçim değiştirmesinden nasıl emin olabilirdi?.. Acaba her şey gerçekten hatırladığı gibi miydi?

Haftanın geri kalan günlerinde de Noreen Butler'ı her öğleden sonra ziyaret etti. Bu, ondan sonraki hafta da böyle sürdü. Dr. Basil Vaughn, genç kızın elde ettiği başarıdan fazlasıyla hoşnuttu.

Bir cuma günü öğle üzeri Noreen'in odasına girdiğinde, onu açık pencerenin önünde otururken buldu. Bir zaman kadının çocuklarından, eşinden ve yeni bulduğu, evine çok yakın işten söz ettiler. Bu sohbeti izleyen kısa bir sessizlikten sonra Noreen, «Dr. Vaughn'ın, yarın Lockhart Kliniğine gönderilebilecek kadar iyileştiğimi düşündüğünü herhalde biliyorsun?» dedi.

«Yoo... Bilmiyordum. Peki, buna ne diyorsun?»

«Sanırım, biraz sinirliyim.»

«Lockhart Kliniğinde kendine eskisi gibi güven duyman ve bağımsızlığına kavuşman için büyük çaba göstereceklerdir. Braille alfabesini okumayı ve diğer duyularını kullanmayı öğreneceksin.»

«Biliyorum,» dedi Noreen. Heyecanlanmış görünüyordu. «Bunun, okulda aldığımız kurslara benzediğini söyledi Dr. Vaughn.»

Kendi çocukluğundaki tecrübeleri hatırlayan Roxy güldü. «Doğru. Birçok bakımdan öyledir.»

Bunu uzun bir sessizlik izledi. Bunu, arasıra bitişik koğuşlardan gelen sesler bozuyordu. Sonunda Noreen tereddütle, «Miss Cunningham...» diye başladı. «Şey... Roxy... Bir daha karşılaşacağımızı sanmıyorum. Ama, benim için yaptıklarından ötürü sana müteşekkir olduğumu bilmeni isterim. Artık, bu konuda uzmanlaşmış kişilerin eline teslim edileceğimi biliyorum. Ama onlardan hiçbiri, şu son birkaç hafta içinde yaptıkların kadar bana yardımcı olamayacaklardır. Bundan böyle gerçekle yüz yüze gelebileceğim herhalde. Ve bunun için sana çok teşekkür ederim.»

Roxy, «Noreen...» diye fısıldayarak uzanıp ka-

dının ellerini avuçları içine aldı. «Sana yardımcı olabildiğim için çok mutluyum. Hâlâ işe yaradığımı bilmem çok güzel bir duygu.»

Noreen'in elleri Roxy'ninkileri sımsıkı kavrarken, «İşe yarayan ve de ihtiyaç duyulan,» diye mırıldandı. «Evet, bu önemli. Çevrendekilere yardım edebileceğini hissetmen. Ve ben nasıl şana ihtiyaç duyduysam, ailemin de bana muhtaç olduğunu anlayabilmem.»

Basil, kısa bir süre için Roxy'yi çağırdı. «Seni eve götürmeden önce birkaç dakikanı bana ayırabilir misin?» dedi.

«Pek tabii,» diye karşılık verdi Roxy.

Koridorda hızlı hızlı yürürlerken, «Çocuk bölümünde sekiz yaşlarında bir oğlan var,» diye anlatmaya başladı doktor; bir yandan da Roxy'ye yardım ediyordu. «Ne konuşuyor, ne de yemek yiyor. Başına gelenin dünyanın sonu olmadığını açıklayabilmek için canımız çıkıyor doğrusu.»

«Olay nasıl olmuş?»

«Babasının çiftesiyle oynarken silah ateş almış. Eğer şansı varsa, bir gözü az da olsa görebilecek. Ama şu anda bunu bile garanti edemiyorum ne yazık.»

«Böyle bir silahı nasıl eline geçirebilmiş?»

«Bana sorarsan, babasının ilgisizliği yüzünden. Sonra da benden mucizeler yaratmam bekleniyor.» Sesi öfkeyle sertleşmişti. «Şimdilik çocuğu özel bir koğuşa aldım. Diğerleriyle bir arada kalabilecek duruma gelene kadar tabii.» Sonra, Roxy'yi bir kapıdan içeri sokarak ilerdeki hastanın yatağına doğru yaklaştırdı.

Çocuğun bakımını üstlenmiş olan hemşire on-

ları yalnız bıraktı. O zaman Dr. Vaughn neşeli bir sesle, «Merhaba Chris,» dedi. «Tanışmanız için sana bir ziyaretçi getirdim.»

Roxy de yapma bir canlılıkla, «Merhaba Chris,» diye başladı. Ama bu tanışma deneyimi derin bir sessizlikle karşılandı. Duyarlı kulakları, çocuğun soluk alıp verişlerini duymasa, duvarla konuştuğunu sanacaktı. Yeniden, «Benim adım Roxy,» diye denedi. Ama sessizlik devam ediyordu. Bunun üzerine, «Konuşmak istemiyorsun galiba,» dedi. «Ne var ki, eğer konuşmazsan, seni tanıyamam. Çünkü, ben de körüm. Ama insanları seslerinden tanımayı çoktan öğrendim.»

Sessizlik bir an daha devam etti. Sonra sert ve berrak bir çocuk sesi bunu dağıttı:

«Keşke ölmüş olsaydım.»

Roxy aceleyle, «Böyle şeyler düşünmemelisin,» diye atıldı. Ama on yıl önce çektiği ıstırabı da çok iyi hatırlıyordu. Yeniden, «Chris,» diye seslendi.

Ama çocuk, yine kendi dünyasına dönmüştü. Bu defa Basil, sabırsız bir sesle, «Haydi gel Roxy,» diye söze karıştı. «Küçük bey artık yalnız kalmak istiyor herhalde.»

Basil, Roxy'yi arabaya bindirdikten sonra sessiz bir öfkeyle Theodore Cunningham'ın Houghton'daki evine doğru sürdü. Kapıya yanaştıklarında daha yedi olmamıştı bile. «Allah kahretsin,» diye eliyle direksiyona vurunca, Roxy yerinden sıçradı. «Küçük Chris tedaviye cevap vermiyor. Bu yüzden elim kolum bağlı sayılır.»

«Onun ilgileneceği bir şeye ihtiyaç var. Yaşamaya devam etmek için hâlâ birçok neden olduğunu gösterecek herhangi bir şeye...»

«Bunu kabul ediyorum. Ama nasıl bir şeyle onun ilgisini çekebiliriz?»

Roxy, «Acaba...» diye mırıldandı. Aklına bir fikir gelmişti. Sonra bundan vazgeçer gibi oldu. Ancak sonunda sormaya karar verdi. «Yetkililerin hastane kurallarını biraz esnekleştirmelerini sağlayabilir misin? Böylece Sheba, Chris'le bir dahaki görüşmemizde benimle gelebilir.»

Adının söylendiğini duyan köpek, arka kanepede ayağa kalkıp burnuyla Roxy'nin ensesini itmeye başladı. Bu öneri, Dr. Vaughn'ı şaşırtmıştı, ama hiç belli etmedi. Sonra hafif bir kuşkuyla sordu. «Bir köpekle ilgileneceğini mi umuyorsun?»

Roxy, «Hayatım boyunca hayvanlarla anlaşamayan hiçbir çocuk görmedim,» diye gülerken, bir yandan da Sheba'nın, ensesini dürtükleyen soğuk burnundan kaçınmaya çalışıyordu. Basil Vaughn, gelişmeye başlayan bir hevesle,

«Sanırım bir defa denemeye değer,» dedi. Bir an düşündü, «Ben başkanlarla yarın bir konuşayım. Sonra sana telefon ederim.»

Bu sırada Roxy arabadan inmişti. Sheba'nın kapısını açarken, «Haberlerini merakla bekleyeceğim,» dedi. «Beni getirdiğin için teşekkürler Basil.»

Araba hızla uzaklaştı. Genç kız köpeği yanına

«ı ncağı sırac Maggie'nin aceleyle merdiven-

me Ma'diğini fark etti. Soluk soluğaydı kadın.

miş afifçe kaldınız Miss Roxy,» dedi. «Babanızın

sini ma yemeğe konukları olduğunu unuttunuz

nizd bi sa?»

ti. «x, «Aman Tanrım!» diye hafif bir çığlık at-

lerle nutmuşum. Babam herhalde köpürmek üze-

zu g

redir.»

«Çok kaygılandı Miss Roxy.»

Genç kız, «Sanırım,» dedi pişmanlıkla. «Gel, eve arka kapıdan girelim. O zaman kimse görmeden yukarı çıkabiliriz. Sen de daha uygun bir şeyler giymeme yardım edersin.»

Roxy, aceleyle bir duş aldıktan sonra, Maggie'nin seçmiş olduğu uzun gece elbisesini giydi. Zenci kadın, genç kızın boynuna tek sıra inci bir gerdanlık takıp saçlarını da fırçaladıktan sonra, Roxy makyajını yaparken onu şöyle bir süzdü. Hem Maggie'nin, hem de kendisinin beğeneceği biçimde makyaj yapması, buna alışmadan önce genç kızın genellikle birkaç saatini alırdı. Ama artık öyle olmuyordu. Maggie'ye dönerek, «Nasılım?» diye sordu.

«Çok güzelsiniz Miss Roxy. Elbisenizin yeşili gözlerinizin rengiyle uyuşuyor. Ama gözlerinizi gözlüğün ardında sakladığınız için bunu kimse fark edemeyecek.»

Roxy, hoşgörülü bir biçimde gülümsedikten sonra kapıya doğru yöneldi. Hareketleri güçlü ve kendinden emindi. «Ben en iyisi bir an önce aşağıya ineyim. Yoksa babam gerçekten küplere binecek.»

Koridordan yavaş yavaş yürüyüp, merdiver-
başında sola dönerek, aşağıya inmeye başla n-
Bir eliyle hafifçe tırabzanı tutuyordu. Du kla-
seslerden, babasının o gece hayli kala kahret-
grubu davet ettiğini anlamıştı. Roxy, k Roxy ye-
lardan hiç hoşlanmazdı. Aksine sinirleni vap ver-
babasının hatırı için her zaman konukla lır.»
nına iner, ne var ki daha kimse ayrılmad Yaşa-
ğışlanmasını rica ederek odasına çıkardı. oldu-

Acele acele atılan, heyecanlı ayak seslerini duydu. Sonra Theodore Cunningham, «Tanrı aşkına,» dedi. «Roxy, nerelerdesin?»

«Çok afedersin baba. Küçük bir hasta vardı ve...» Dudaklarını ısırarak elleriyle anlamsız bir işaret yaptı. «Daha sonra anlatırım.»

«Yemeği kaçırdın. Oturma odasında kahvelerimizi içiyoruz.» Sonra kızının koluna girdi. Beraberce gürültünün geldiği yöne doğru yürümeye başladılar.

Birkaç tanıdık ses, «Merhaba,» diyerek onunla gevezelik etmeye koyuldular. Bu sırada babası, Roxy'nin ellerine bir fincan kahve sıkıştırmıştı. Birden çok yakınında bir yabancının varlığını hissetti. Hem zaten kendisini hafifçe kenara çeken babasının davranışında da nedense bir acelecilik vardı. «Roxy...» dedi Theodore Cunningham. «Müşterilerimden Marcus Fleming'le tanışmanı istiyorum. Phoenix Mühendislik Şirketinin müdürüdür. Marcus, bu kızım Roxana.»

Güçlü bir el Roxy'nin elini kavradı. «Memnun oldum Miss Cunningham.»

Bu ses... Bu kalın ve ahenkli ses, bazı olayları hatırlamasına yol açmıştı. Hafifçe duraklayarak, «Ama biz daha önce tanışmıştık,» dedi. «Ve ·ğer yanlış hatırlamıyorsam, hayli şiddetli bir ıışma olmuştu bu.»

«Theodore'un bürosuna giderken, değil mi?» Marcus Fleming. Ses tonuna bakılırsa, ıfifçe gülümsüyordu.

man Tanrım!» diye atıldı babası. «Geçen bizim koridorda Marcus'la mı çarpışmıştın?»

xy, «Korkarım öyle,» dedi. Yanaklarının ıaya başladığını hissediyordu. Babası güldü.

«Öyleyse barış yapmanız için ikinizi başbaşa bırakıyorum.» Ve gerçekten de yanlarından uzaklaştı. Genç kız, Marcus Fleming'le yapayalnız kalmıştı. İçinden bir ses, nedense buradan kaçıp saklanmasını söylüyordu ona.

Ama adamın alaycı sesiyle düşünceleri dağıldı. Marcus Fleming, «Beni etkiliyorsunuz, Miss Cunningham,» dedi.

Roxy, duyduğu paniği gizlemeye çalışarak, «Neden?» diye sordu. «Yoksa sizi sesinizden tanımama mı şaştınız?»

«Karşılaşmamız çok kısa süreliydi. Üstelik iki hafta önce olmuştu.»

«Evet, hatırlıyorum. Çok kabaydınız.»

«Sahi mi?»

Yine gülümsüyordu galiba. Karşılık olarak dudak uçları hafifçe yukarıya doğru büküldü Roxy'nin. «Pek sayılmaz,» dedi. «O olay sırasında, bir tekme atmadığınız düşünülürse, doğrusu çok kibar davranmış olduğunuz kabul edilebilir.»

«Bunu söylemeniz ne kadar soylu ve de yüksek ruhlu olduğunuzu gösteriyor.»

Roxy düşünceli bir biçimde başını sesin geldiği yöne doğru eğdi. «Galiba benimle alay ediyorsunuz Mr. Fleming,» dedi. «Bu çok acımasız bir davranış.»

«Yufka yürekli olduğumu kanıtlayan bir ü- sahip değilim zaten. Elimden gelen tek şey, ta- yabilmektir.» et-

Genç kız yavaş yavaş kabuğuna çekilme- başlamıştı. «Sevecenliğe bir itirazım yok,» er- «Ama, 'acımak' kelimesinin üzerini çiziyoru

«Öyleyse, kendinize yeterli olduğunuzu ça- nüyorsunuz?» du-

«Bu biçimde ifade ettiğiniz zaman, çok kibirli bir insan olduğum sanılabilir.» Sinirli sinirli güldü. «Ama benim tek amacım, dostlarımla aileme dert olmamak.»

«Başkalarına güvenmek, gururunuza mı dokunuyor?»

«Evet... ve de hayır.» Hafifçe duraladı. Bu adam bilerek mi kendisini iğneliyor, yoksa onun gerçekten ilgisini mi çekiyordu? «Aslında kendi kendime yeterli olmaya çalışıyorum,» diye devam etti. «Ama başkalarına güvenmek zorunda kaldığım zamanlar da olur. Körlüğün en güç yanı da sanırım bu. Yaradılış olarak bağımsızlığıma son derece bağlıyım. Bu nedenle, gerekenleri kendim yapmak isterim.»

Aslında bu kadar konuşmak istememişti. Ama kelimeler, dudaklarından, sanki farkına varmadan dökülüyordu. «Bütün bunları size neden anlattığımı bilmiyorum,» dedi. «Canınızı sıktım herhalde. Şuna emin olun ki, kendim hakkında kimseyle bu kadar açık konuşmamışımdır.»

«Yoksa hava raporları hakkında mı konuşmamızı tercih ederdiniz?»

Roxy çekingen bir biçimde gülümsedi. «Bu sizin ilginizi çekecek bir konu olmazdı sanırım.»

«Neden bu kadar eminsiniz?»

«Yavan sözlerle vakit geçiren birisine benzemediğiniz için.» Hafifçe duraladı. Fazla ileri gitmiş olmaktan korkuyordu. Ama adamın hiç sesini çıkarmadan beklediğini fark edince, «Sesinizde bir sabırsızlık ifadesi var,» diye devam etti. «Bu da, sizin birçokları gibi sosyal güzelliklerle ilgilenmeyip, aksine bir iş adamı olduğunuzu gösteriyor.» Yeniden duraladı. Sonra merakla

sordu. «Haklı mıyım?»

Kısa bir kahkaha attı Marcus. «Evet,» dedi. «Hem de inanılmayacak kadar. Böylesi yetenekleri olan biri terbiyeden söz ediyor. Oysa terbiye çoğu zaman insana dert olabilir.»

«Babamın evinde onun konuğu olduğunuz için mi bana terbiyeli davranıyorsunuz?»

«Övülmek mi istiyorsunuz?»

«Hayır... Yalnızca gerçeği...»

Adam, kısa bir süre cevap vermedi. Bu sırada çevrelerindeki konuşma sesleri giderek büyük bir gürültüye dönüşüyordu. Marcus Fleming birdenbire, «Terbiyeli davranmıyordum,» dedi. «Aslında çok merak etmekteydim.»

Roxy, nedenini bilmiyordu ama, nedense hayli ferahlamıştı. «Merakınızı tatmin ettiğinize göre, şimdi ne olacak?» diye sormaktan da kendini alamadı.

«Size bir fincan kahve daha getireyim. Bu soğudu.»

Sonra, genç kızın parmakları arasındaki fincanı alarak yanlarındaki sehpanın üzerine koydu. Roxy telaşla atıldı. «Kahve vermenize hiç gerek yok Mr. Fleming. Aslında ben zaten bir şey içmek istemiyordum.»

Marcus Fleming, onun yakınında duruyordu. Hem de fazlasıyla yakınında... Çünkü Roxy, adamın kolonya kokusunu tanımıştı... Güçlü parmaklar hafifçe koluna dokunduğunda, koridorda çarpıştıkları günkü elektrik akımı gibi sinirlerini titreten o garip duyguyu yeniden hissetti. Adam eğilerek kulağına, «Bir süre buradan uzaklaşırsak, acaba babanız bunu kabalık olarak mı kabul eder?» diye fısıldadı.

Roxy kısa bir tereddüt geçirdi. Sonra, «Öyle bir tartışmaya girmiş ki, yokluğumuzu fark edeceğini sanmam,» dedi.

«Öyleyse gidip bahçede kendimize sakin ve sessiz bir köşe bulalım.»

Genç kız, hiç sesini çıkarmadan başını salladı. Ağır ağır ilerleyerek terasa çıktılar. Marcus'un eli şimdi kolunu daha bir sıkı kavramıştı. Bu, bahçeye inen merdivenlerin başına geldiklerini gösteren açık bir işaretti. Ama bunu öylesine sessiz ve doğal bir biçimde yapmıştı ki... Hayatında ilk defa bir yabancının yanında rahatladığını hissetti Roxy.

Balık havuzuna doğru uzanan dar patikayı izlediler. Ama daha oraya erişmeden Roxy'nin duyarlı kulakları Sheba'nın soluk alışlarını fark etmişti. Köpeği yanına çağırdı. Hafif bir sesle, «En değerli yardımcımla tanışmanızı isterim,» dedi. «Sheba... Mr. Fleming'e merhaba de.»

«Şey... Ama ben...» Adam birdenbire sustu. Sonra hayretle, «Pençesini uzatıp herkesle tokalaşır mı?» diye sordu.

«Yalnızca karşısındakini kabul edilebilir bulursa.» Hafifçe gülümsedi. «Sheba, benim gözlerimdir. Herhangi birinin bana kötülük yapmak isteyeceğini de içgüdüsel olarak hemen sezer.»

«Öyleyse, benden hoşlandığına mı hükmedeceğiz?»

«Size, pençesini tutup tokalaşma onurunu verdi. Bu onura pek az kimse layık görülmüştür.»

«Ne kadar zamandan beri yanınızda?»

«Dört yıl oluyor.»

«Nefis bir yaratık.»

«Öyle diyorlar.» Roxy, bunu hiçbir ıstırap ya

da kıskançlık duygusu hissetmeden söylemişti. «Şurada bir bank olacak. Oturalım mı?»

Banka yerleştikten sonra, sözü ağzından gevelemeden, «Körlüğünüz doğuştan mı?» diye sordu Marcus.

«Hayır.» Sheba'nın başını kucağına koydu Roxy, okşamaya başladı. «Bundan on yıl önce, on iki yaşımdayken kör oldum.»

«Bu siyah camlı gözlüğü neden takıyorsunuz?»

Genç kız, hafif bir isteksizlikle doğruldu. «Peki, siz neden bu kadar çok soru soruyorsunuz?»

«Körlüğünüzden özellikle hiç söz etmeseydim, bu daha mı çok hoşunuza gidecekti?»

Adamın o güzel ses tonunda, tanımı olanaksız bir çelik sertliği belirmişti. Roxy, cevap vermeden önce bu soruyu dikkatle düşündü. Sonra içtenlikle, «Babam ve Dr. Vaughn dışında, benimle beraberken rahatsız olmayan tek insansınız,» dedi.

«Kendimi neden rahatsız hissetmem gerektiğini anlayamıyorum. Aslında alnımın ortasındaki üçüncü gözü, kırık burnumu ve dökük dişlerimi göremediğiniz için, aksine çok rahatım.»

Roxy kendini tutamayarak güldü. «Saçmalamayın.»

«Gördünüz mü? Siz, sesimden çıkardığınız yüze çoktan bağlandınız bile. Oysa, sizin bilmeniz olanaksız ama, ben bir günah kadar çirkin de olabilirim.»

Roxy, o güne kadar kendisini Marcus Fleming gibi rahatlatabilen birisiyle hiç karşılaşmamıştı. Düşünceli bir tavırla, «Beni şaşırtıyorsunuz,» dedi.

«Benim monolog parçamı çalmışsınız.»

«Sizin monolog parçanızı mı? Anlayamadım.»

«Genellikle erkek, kadına kendisini şaşırttığını söyler. Aslında kadının ne kadar güzel olduğunu açıklamaya çalışmaktadır o sırada.»

Roxy, göğüslerinde garip bir kaynaşma hissetti. Güzel miydi gerçekten? Babası ve Maggie, onun her zaman çok güzel olduğunu söylerlerdi. Bu doğru muydu, yoksa yalnızca onu hoşnut etmeye mi çalışıyorlardı? Çekingen bir tavırla, «Galiba benimle yine şakalaşmaya başladınız,» dedi.

«Ve siz de daha soruma karşılık vermediniz.» Kolları birbirine sürtünüyordu. Bu da Roxy'nin içinde o garip duygu kıvılcımlarının titreşmesine yol açıyordu. «Neden bu siyah camların ardına gizleniyorsunuz?»

«İnsanlar, kendi başları üzerinde başka yerlere ya da sabit bakışlarla burunlarına bakmamı rahatsız edici bulabilirler.»

«Eğer burunlarının üzerinde çirkin bir siğil yoksa, bu onları ya da sizi neden rahatsız etsin?»

Roxy'nin hafif kahkahası, ay ışığıyla yıkanan bahçede yankılandı. «Durumu hiç böyle yorumlamamıştım doğrusu.»

«Gün boyunca nasıl vakit geçiriyorsunuz?»

Adam yine kendisini sorguya çekmeye başlamıştı. Ama artık buna aldırış etmediğini fark etti. «Gündüzleri evde çeşitli kitapların Braille alfabesiyle kopyalarını çıkartıyorum,» diye anlattı. «Öğleden sonraları da göz kliniğine giderek, görmeyen hastaları ziyaret ediyorum.»

«Yani yarım gün çalışan bir sosyal emekçisiniz?»

«Ben kendimi pek öyle görmem. Yalnızca hastaların körlüğe kendilerini alıştırmaları için ça-

ba harcıyorum. Ya da, en azından deniyorum.»

«Başarı sağlayabiliyor musunuz?»

«Basil böyle düşünüyor.»

«Basil... kim?»

Roxy, «Dr. Vaughn...» dedi. Ve aynı anda da Marcus Fleming'in birdenbire gerginleştiğini hissetti. Yoksa yanılıyor muydu? «Kendisi göz uzmanıdır. Hem doktorum, hem işverenim ve hem de dostumdur aynı zamanda.»

Adam, «Kliniğe her gün gidiyor musunuz?» diye sordu. Sesinden bir şey anlamak olanaksızdı.

Roxy, «Ne zaman bana ihtiyaç duyulursa giderim,» dedi. «Ya da belli bir hastayla daha fazla ilgilenmem gerektiğini hissedersem.»

«Eğlenmek için ne yaparsınız?»

Genç kız, alayla, adamın fazla meraklı bir gazeteciye benzediğini düşünürken, «Satranç oynar, plak dinlerim,» diye karşılık verdi.

«Pazar günü benimle birlikte Hartebeespoort Barajı'na gelmeye ne dersiniz? Kayıkla gezer, gölgeli bir yerde de piknik yaparız.»

Roxy, o kadar ani ve beklenmedik biçimde davet edilmişti ki, birkaç saniye kadar konuşamadı. Adam, «Fikrimi beğenmediniz mi?» diye sordu damdan düşer gibi.

Genç kız, «Şimdiye kadar hiç... hiç... kayığa binmemiştim,» diye kekeledi. «Şey... yani çocukluğumdan bu yana demek istiyorum. Hem...»

«Benimle beraberken güvencede olursunuz. Evet, gelecek misiniz?»

Roxy, hayatının yol ayrımlarından birine geldiğini belirten garip bir duyguya kapılmıştı. Eğer bu öneriyi reddederse, bir daha hiç karşılaşamayacaklardı herhalde. Ama kabul etmekle,

sürekli kaçınmaya çalıştığı bir şeye maruz kalabilirdi. O güne kadar tanıdığı erkeklerde olmayan bir niteliğe sahipti Marcus Fleming. Tanımı olanaksız bir şeydi bu. Ama kendini bir mıknatıs tarafından çekiliyor gibi hissetmekteydi. Mantığı ona bu öneriyi reddetmesini söylüyordu. Ama benliğinde, bunun tersini yapması için kendini zorlayan bir başka şey daha vardı. Fikrini değiştirmemek için aceleyle, «Davetinizi kabul etmek istediğimi sanıyorum,» dedi.

«Öyleyse her şey tamam. Bu pazar, sabah onda sizi alırım.»

Dışarda bir süre daha kaldılar. Ama hava giderek soğumaya başlayınca, Marcus onu eve götürdü. İhmal edildiği duygusuna kapılan Sheba, evin arka bölümündeki kulübesine yollanmıştı.

Marcus Fleming, daha fazla oyalanmadı. Vedalaşırlarken, ona gülümsedi Roxy. «Pazarı bekleyeceğim Mr. Fleming,» dedi.

Adam usulca, «Adım Marcus'tur,» dedi. Güçlü parmaklar, avucundaki ince eli sımsıkı tutuyordu. «İyi geceler Roxy...»

Roxy, yanaklarının yanmaya başladığını hissetti.

İ K İ N C İ B Ö L Ü M

Dr. Basil Vaughn telefon ettiğinde, Roxy daha yeni kahvaltı ediyordu. Adam, Sheba'yı da kliniğe getirebilmesi için gerekli izni aldığını bildirdi. Roxy merakla sordu:

«Onları ikna etmekte güçlük çektin mi?»

Adam hafif bir kahkaha attı. «Fazla soru sorma. Yalnıza bu öğlen üzeri hayvanı da beraberinde getir; dediğinin çıkması için de dua et.»

Roxy'nin ahizeyi tutan eli kasılmıştı. «Heyecanlı görünüyorsun,» dedi.

«Küçük Chris'i şu anda serumla besliyoruz. Başımdaki sorunlar yetmiyormuş gibi bir de annesinin, oğlunu görme isteğini reddettim. İsteri krizleri geçirerek çocuğu daha kötü bir duruma düşürmesini istemiyordum. Ama bu yüzden kızılca kıyamet kopmak üzere.»

«Ya babası?»

«Kendini suçluyor tabii. Ama hâlâ bir dövüş horozu kadar saldırgan.»

Basil'in ne kadar kaygı ve öfke içinde olduğunu fark eden genç kızın kaşları çatıldı. «Elimden geleni yapacağımdan emin olabilirsin,» dedi.

«Bunu biliyorum zaten.»

Bu konuşmadan sonra Roxy, artık kahvaltı edemeyeceğini anlamıştı. Yalnızca kahve içiyor, ne yapacağını tasarlamaya çalışıyordu. Ne var ki, o güne kadar çocuklarla hiç uğraşmamıştı, bu yüzden biraz şaşkındı.

Sabahın geri kalan bölümünü, kliniğe yapacağı ziyaret için hazırlanmakla geçirdi. Sheba'nın da kendinden farklı bir yanı yoktu. Maggie'yle beraber hayvanı şampuanla bir güzel yıkayıp fırçaladılar. Öğle yemeğinden sonra Maggie, gitme zamanının geldiğini bildirmek için Roxy'yi aramaya başlayınca; onu, Sheba'nın kulübesi yanında, köpeği son bir defa daha fırçalarken buldu.

«Aman Tanrım... Yoksa Sheba için özel bir gün mü bu?»

Roxy sinirli bir tavırla, «Küçük bir çocuğu oyalaması için onu kliniğe götüreceğim,» diye açıkladı.

«Ama Miss Roxy... Hayvanı böyle fırçalamaya devam ederseniz, yakında zavallının hiç tüyü kalmayacak.»

Genç kız, Sheba'nın düzgün tüylerini okşarken, «Nasıl?..» diye sordu. «İyi görünüyor mu?»

Maggie, boğuk bir sesle güldü. «Sheba her zaman iyi bir görünüşe sahiptir Miss Roxy. Siz hazırlanırken onun tasmasını takayım mı?»

Diz çöktüğü yerden kalkan genç kız, «Çok sevinirim,» diye karşılık verdi. «Üzerimdeki şu tulumu çıkarıp ellerimi yıkayayım.»

Yarım saat kadar sonra kliniğe gelmişlerdi. Roxy hayli kaygılıydı. Sheba'yla birlikte arabadan inerlerken, «Geç kalabilirim,» diye Maggie'yi uyardı.

«Siz merak etmeyin Miss Roxy. Ben beklerim. Zaten vakit geçirmek için nakışımı da yanıma almıştım.»

Hafifçe başını sallayan Roxy, kliniğin kapısına doğru yöneldi. Danışmadaki hemşire çıkmış, merdivenlerde kendisini bekliyordu. «Dr. Vaughn, sizi hemen çocuğun yanına götürmemi tembih etti Miss Cunningham,» dedi.

Roxy heyecanla gülümserken, «Teşekkür ederim,» diye karşılık verdi. «Eğer önden giderseniz, Sheba sizi izleyebilir.»

Az sonra Chris'in başucundaydılar. Roxy'nin bacakları titriyordu. Muhakkak başarması gerektiğini bildiği için, sinirleri alabildiğine geril-

mişti. «Chris...» diye usulca fısıldadı. Ama derin soluklardan başka hiçbir ses işitilmiyordu. Kalbi heyecanla çarparken, «Ben Roxy...» diye devam etti. «Beni hatırladın mı? Dün seni ziyaret etmiştim. Bugün de sana çok özel bir başka ziyaretçi daha getirdim.»

Hâlâ bir cevap gelmiyordu Chris'ten. O zaman genç kız, son kozunu da oynaması gerektiğini anlayarak, «Haydi Sheba,» dedi. «Chris'e, merhaba de.»

Sheba'ya daha fazla bir şey söylenmesine gerek yoktu. «Merhaba de,» sözünün ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu. İki defa havladı. Gür sesi, küçük koğuşun içinde yankılandı.

Çocuğun solumaları hemen değişti. Hafif ve inanmaz bir sesle, «Bu bir köpek,» diye fısıldadı.

«Tabii. Sheba bir köpektir.» Bir yandan da içinden, 'Doğru davrandığımı umarım,' diye dua ediyordu. «Altın renkli bir kurt köpeği... Onun çok güzel bir hayvan olduğunu söylüyorlar. Öyle olduğunu, tüylerinin pürüzsüzlüğünden ben de anlayabiliyorum.» Susup bir süre çocuğun tepkisini ölçmeye çalıştı. Sonra, «Okşamak ister misin?» diye sordu.

Bunu, ürkütücü bir başka sessizlik izledi. Ama sonunda Chris, «İzin verir misiniz?» diye mırıldandı.

«Pek tabii. Kalk Sheba.»

Sahibesinin emrine hemen uyan köpek art ayakları üzerine dikilerek ön pençelerini yatağa dayadı. Roxy, çocuğun elini bulup hayvanın başına götürdü. Chris hemen, «Bunun burnu ıslak,» dedi.

Roxy, mutlulukla gülerken, «Bak, kulakları ne kadar yumuşak,» dedi. Sheba, o küçücük parmakların, kulaklarıyla oynamasına izin veriyordu. Çocuk,

«Sizin köpeğiniz mi?» diye mırıldandı.

«Evet.» dedi Roxy. Başarısına kendi de bir türlü inanamıyordu. «Sheba çok özel bir köpektir.»

«Neden özel?»

«Çünkü rehberdir.»

«Rehber ne demek?»

«Beni istediğim yere götürür. Herhangi bir yere çarpmamı ya da merdivenlerden yuvarlanmamı falan önler. Anladın, değil mi? Sheba, benim gözlerimin görevini yapıyor.»

«Eskiden bir film görmüştüm. Köpek, adamı caddede karşıdan karşıya geçiriyordu. Sheba da yapabilir mi?»

«Oh, tabii. Trafik ışıklarını izler, yeşil yanınca da beni karşıya geçirir.»

«Tasması var mı?»

«Evet, var.»

Çocuk sustu. Roxy onun hafifçe içini çektiğini işitti. «Ne oldu Chris? Yoruldun mu?» diye sordu.

«Biraz.»

Roxy, köpeğe pençelerini yataktan indirmesini söyledikten sonra Chris'e döndü. «Öyleyse ben yavaş yavaş gideyim.»

«Şey... Roxy...»

«Evet...»

Tanımlanması güç, garip bir sessizlik oldu. Sonra çocuk usulca, «Yine gelecek misin?» diye fısıldadı.

«Yarın yine gelirim.»

«Ya Sheba??...»

«Onu bugün getirmek için özel izin almam gerekti. Ama çabuk iyileşirsen, Dr. Vaughn bahçede oturmana ses çıkarmaz. O zaman Sheba'yı her gün getirebilirim.» Chris'in küçük ellerini bularak hafifçe sıktı. «Anlaştık mı?»

«Anlaştık.»

Roxy, Sheba'yı izleyerek geri dönerken sevinçten neredeyse dans edecekti. Ama arabaya geldiklerinde, Maggie, suçlar gibi, «Siz ağlıyorsunuz,» diye homurdandı.

«Oh... Sahi mi?» Sesi hafifçe pürüzlüydü. «Budalalık ediyorum galiba.»

Maggie motoru çalıştırıp arabayı hareket ettirirken sordu: «Çocuk çok mu hasta?»

«Hasta değil Maggie. Ama çok üzgün ve ürkmüş sanırım.»

«Bu durum başınıza geldiği zaman, siz de korkmuş muydunuz?»

«Hem de nasıl?» Dudaklarını ısırdı. «Önceleri insan kendini yaşayan bir ölü sanıyor. Ama zamanla alışıyor.»

«Yani çocukken kabak yemenize benziyor, desenize. Bir zamanlar kabaktan nefret ederdiniz. Ne var ki, yaşınız ilerledikçe tadı pek de fena gelmemeye başladı.»

Roxy, «Öyle bir şey,» diye güldü. Sonra arkasına yaslanarak gerilen sinirlerini gevşetmeye çalıştı.

Basil o akşam üzeri telefon ettiğinde, genç kız başarısından hâlâ kuşkuluydu. Adam, «Chris'in bu akşam tabaklar dolusu yemek yediğini bilmek istersin diye düşündüm,» dedi. «Birkaç dakika kadar önce de, bahçeye ne zaman çıkıp

Sheba'yla oynayabileceğini soruyordu.»

Roxy, hissettiği mutluluğun birden sanki gırtlağını tıkadığını sandı. «Oh... Basil...» diye kekeledi. Konuşabilmek için üst üste yutkunup duruyordu. «Ne kadar sevindiğimi anlatamam.»

«Zaman zaman, sensiz ne yapacağımı düşünürüm zaten.»

«Bir başkasını bulursun Basil.»

«Bu başarın beni çok duygulandırdı. Ay sonu alacağın çeke bir de ikramiye ekleyeceğim galiba.»

«Oh, hayır. Sakın böyle bir şey yapma.»

Dr. Vaughn bir kahkaha attı. «Öyleyse ikramiyeyi yılbaşında veririm. Her neyse... İyi geceler Roxy.»

Genç kız oturma odasına döndü. Chris'i ziyaretinden sonraki bu olağanüstü gelişme, onu fazlasıyla hoşnut etmişti. Sheba bacaklarına sürünmeye başlayınca, hayvanı büyük bir sevgiyle kucakladı.

«Bunu biz başardık Sheba. Biz başardık!..» dedi.

Sheba, hafifçe sızlandı. Sanki sahibesinin ne söylediğini anlamıştı.

Akşam yemeğinden sonra baba kız satranç oynamaya başladılar. Satranç tahtasını Theodore, Roxy için özel olarak kendisi desenlendirmişti. Bir ara, «Oyuna dikkatini vermiyorsun,» diye suçladı kızını. «Atını filimle alıp, bir el sonra şah diyebilecek duruma geldim.»

Roxy, sinsi sinsi gülümsedi. «Ben de böyle olmasını istiyordum zaten. Şimdi şahımı savunmak için kendi kalemi oynayınca, sen mat olacaksın babacığım.»

Adam, «Ne?.. Hay Allah...» diye karşılık verirken ekşi ekşi güldü. «Bir defa da benim kazanmama fırsat versene yahu.»

Roxy, satranç tahtasını kenara iterek arkasına yaslanıp başını yukarı kaldırdı. Gözleri, tam zümrüt yeşiliydi. Heyecanlı bir gün yaşamıştı. Bu nedenle, huzur dolu bir yorgunluğun vücudunu kapladığını hissediyordu. Babasının bir şeyler yapmakta olduğunu fark etti. Sonra da bardak sesleri çalındı kulağına. Akşamlarını bu biçimde noktalarlardı genellikle. Birer kadeh şarap içip, gevezelik ederek.

Theodore, «Şarabın...» diyerek kadehi uzattı. Genç kız, eline değdiğini hissettiği kadehi kavradı.

«Teşekkür ederim baba,» dedi. Sonra, içkinin kokusunu derin derin içine çekip, bir yudum aldı. «Hmmm... Bakalım neymiş?.. Evet, marka Riesling... Dömi sek ve...»

Babası yanındaki koltuğa otururken, «Sen de gereğinden fazla uyanıksın hani,» diye şakalaştı. Roxy sordu:

«Bana Marcus Fleming'den söz etsene. Onu ne zamandan beri tanıyorsun?»

Theodore, şaşırdıysa bile bunu belli etmedi. «Marcus'la iki ay önce tanıştım. Ama amcası William Fleming'i çok eskiden beri tanırım. Sekiz yıldır Phoenix Mühendislik Şirketinin yasal sorunlarıyla uğraşıyorum. William iki ay kadar önce ölünce, genel müdürlüğü o devraldı. William, yeğenini her zaman överdi.»

Babası susunca, Roxy hafif bir hayal kırıklığıyla sordu: «Hepsi bu kadar mı?»

Adam güldü. «Bilmek istediğin başka neler

var?»

«Onu tanıyabilmek için gereken her şey.»

Theodore düşünceli bir tavırla, «Hele bir düşünelim,» diye mırıldandı... «Marcus, otuz beş yaşında. Gitmediği ülke kalmamış. Yedi dil bilir. Gençliğinde otomobil yarışçılığı da yapmış ama, bir arkadaşı yarışta yaralanıp ölünce bundan vazgeçmiş. Tenis oynar, yatçılık ve dağcılıktan hoşlanır. Karate sporunda korkunç bir rakip olabilir isterse. Kadınların onu beğendiklerini biliyorum. Çünkü ne zaman bana gelse, sekreterim bir türlü adamın peşinden ayrılmaz. Kadın arkadaş bulmada güçlük çektiğini görmek olanaksızdır.» Sustu, sonra birden sordu. «Neden bu kadar ilgini çekiyor?»

Genç kız, şarabının son yudumunu da içtikten sonra, kadehi sinirli parmaklarının arasında döndürmeye başladı. «Beni yarın Hartebeespoort Barajı'na davet etti.»

«Anlıyorum.» Şöminenin rafındaki saatin tiktakları adeta uğulduyor gibiydi. «Gidecek misin?»

«Gideceğimi söylemiştim. Ama bu anlattıklarından sonra tereddüt ediyorum doğrusu.»

Theodore, alaycı bir tavırla, «Kendini savunabilmen için Sheba'yı yanına alabilirsin,» dedi. Roxy yüzünü buruşturdu.

«Sorun da bu ya... Sheba ondan hoşlandı.»

«Ha ha ha...»

«Lütfen gülme. Bu ciddi bir konu.»

«Ciddi mi?»

«Elbette. Onunla birlikte çıkmak için can atan bunca güzel varken, Marcus Fleming neden benim gibi biriyle ilgileniyor?»

«Tanrı aşkına Roxy,» diye sonunda patladı babası. «Neden ilgilenmesin? Güzel bir kızsın. Ayrıca her yanın, tam gerektiği gibi.» Kısa bir süre sustuktan sonra, kaba sayılabilecek bir biçimde, «Son cümle gülmen için söylenmişti,» diye ekledi.

Ama Roxy ciddiyetini koruyordu. «Böylesine hareketli bir hayat süren erkek için kör bir arkadaş, yalnızca ağır bir yük sayılır,» diye mırıldandı.

«Buraya bak Roxy,» dedi Theodore. Sesinde hafif bir sabırsızlık ifadesi seziliyordu. «Adam seni, birlikte çıkmanız için davet etmiş. Başka bir şey yok. Yük olup olmayacağına bırak da o karar versin.»

«O zamana kadar geç kalınmış olabilir ama.»

«Ne için geç kalınmış olabilir?»

Kadehini sehpanın üzerine bırakarak ayağa kalkan genç kız, huzursuz bir tavırla, «Nereden bilebilirim?» dedi. Sonra pencereyı açarak serin havayı içine çekti. İyi gelmişti bu. Başını çevirmeden, «Erkeklerle daha önce de çıktım,» diye devam etti. «Ne var ki, arkadaşlıklarımız ikinci bir randevuya kadar süremedi. Çünkü kendilerini hemen huzursuz hissetmeye başladılar. İşin kötü yanı, bunu ben de hissederdim. Ama Marcus Fleming değişik bir insan.»

Adam ayağa kalkarak kızının yanına yaklaştı. «Yoksa ona âşık olmaktan mı korkuyorsun?»

Roxy, belli belirsiz sarsıldı. Marcus Fleming'le çok yakın olmayı arzulamış, ama âşık olabileceğini doğrusu hiç düşünmemişti. 'Bunların ikisi de aynı şey değil mi,' diye aklından geçirirken; biraz da sert bir sesle, «Eğer ona âşık olursam,

budalaca davranmış olurum,» dedi.

Babası bir kolunu genç kızın omuzuna attı. Sakin bir sesle, «Senin evlendiğini görmek isterim Roxy,» diye mırıldandı. «Sana göz kulak olacak benden başka biri ortaya çıktığı zaman bunu öğrenmek istiyorum.»

Roxy inatçı bir tavırla, «Ben kendime göz kulak olabilirim,» diye diretti.

«Biliyorum, benim bağımsızlık âşığı yavrum, biliyorum. Ama yine de seni kontrol edebilecek bir başkasının olmasını ve onunla evlenmeni arzu etmekteyim.»

Genç kız öfkeyle, «Kontrol edilmeye ihtiyacım yok,» diye haykırdı. Babası güldü.

«Seninle tartışmak istemem yavrum,» dedi. Uzanıp yanağından öptü. «Haydi artık gidip yatalım.»

Pazar sabahı erkenden kliniğe giden Roxy, Chris'in çok mutlu olduğunu gördü. Bir önceki güne kıyasla çok daha güçlü bir hali vardı. Hemşire, eğer böyle giderse, çocuğun kısa bir süre sonra belli saatlerde bahçeye çıkabileceğini söyledi.

Genç kız tam ayrılırken Chris, «Beni her gün ziyaret etmeye söz verdiğini unutmayacaksın, değil mi?» diye sordu.

«Merak etme, unutmam.» Çocuğun eline yumuşak bir öpücük kondurdu. «Yarın görüşürüz Chris.»

Roxy, artık çocuğu düşünürken kendini çok daha mutlu hissediyordu. Ama eve döndükten birkaç dakika sonra, Maggie yukarı gelerek Marcus Fleming'in beklediğini haber verince

Chris geçici olarak arka plana itildi.

Adamı karşılamak için aşağıya indiğinde hayli heyecanlıydı. Antreye girer girmez, Marcus yanına yaklaşarak hafifçe elini tuttu. «Biraz erken geldim galiba,» dedi.

«Zararı yok,» diye karşılık verdi Roxy. Ama, elini tutmasından rahatsız olmaya başlamıştı.

«Hazır mısın?» diye sordu Marcus.

Roxy sessizce başını salladı. Birkaç dakika sonra adamın arabasına binmişti. Elleriyle yoklayarak döşemenin türünü anlamaya çalıştı. Pahalı ve lüks bir havası vardı bunun. O sırada motor çalıştı ve araba hareket etti.

Az sonra genç kız, «Çok hızlı sürüyorsunuz,» diye mırıldandı.

«Öyle. Hız seni tedirgin mi eder?»

«Direksiyondaki kişi ne yaptığını bildiği sürece tedirgin etmez. Herhalde, siz de iyi bir sürücü olmalısınız.»

Adam, «Piknik için nefis bir gün,» diye konuyu ustaca değiştirdi. «Gökyüzünde bir tek bulut bile yok.»

Genç kız, utangaç bir tavırla, «Aslında sormadım ama,» dedi, «Öğle yemeği için bir şeyler getirmem gerekirdi.»

«Bugün sen benim konuğumsun. Hem Carlo şahane öğle yemekleri hazırlar.»

«Carlo mu?»

«Carlo Vicente eski dostlarımdan biridir. Hillbrow'da bir lokantası var.»

Bundan sonra, yaklaşık bir saat süren araba yolculuğu sırasında pek az konuştular. Bu, huzursuzluk verici bir sessizlik değildi aslında. Ama adamın, rahatsız edici varlığını sürekli ya-

nında hissediyordu Roxy.

Sonunda baraja geldiler. Arabayı park eden Marcus, Roxy'nin inmesine yardım ederken, «Motorun demirli olduğu yerden pek uzak sayılmayız,» dedi. Sonra onun koluna girdi, denize doğru yürümeye başladılar.

Roxy sordu. «Motor senin mi, yoksa kiraladın mı?»

«Bir dostumun.»

«Çok dostun var mı?»

«Birkaç tane...» Genç kızın kolunu birdenbire sıkarak ilerlemesini önlerken, «Önünde üç tane basamak var,» dedi.

Roxy dar basamaklardan kolayca inerek, tahta olduğunu sandığı bir platform üzerinde yürümeye başladı. Hemen altlarından su sesi geliyordu. Bir ara durdular. Marcus, genç kızın ellerini kaba tahta bir parmaklığın üzerine koyarak, «Burada bekle,» dedi. Parmaklığı sımsıkı kavradı Roxy. Nedense heyecanlandığını hissediyordu.

Adam, yanından uzaklaşarak bulundukları yerden aşağıya atladı. Genç kızın vücudu, az sonra adamın kendisinden, ne yapmasını isteyeceği düşüncesiyle gerginleşmişti. «Marcus,» diye seslendi heyecanla.

Adam, «Şimdi geliyorum,» dedi. Birkaç saniye sonra ellerini tutmuş ve onu parmaklıktan uzaklaştırmıştı. Sesinin geliş yönünden, aynı seviyede durmadıklarını fark ediyordu. Sonunda Marcus onu belinden kavrayarak, «Destek için ellerini omuzlarıma daya,» dedi. «Seni kaldırıp teknenin içine alacağım.»

Roxy sinirli sinirli yutkundu. Havanın sıcaklı-

ğına rağmen, kendisi buz gibiydi. Elleri, önce iki kaslı kola tutundu, sonra adamın omuzlarına kadar kaydı. Birden, sanki bir çocuk gibi kolayca havaya kaldırıldığını hissetti. Hemen sonra, hafifçe sallanan tekneye bırakıldı.

Kalbi şiddetle çarpıyordu. Marcus, «Biraz gerilersen, bacaklarının arkasındaki oturacak yeri hissedebilirsin,» dedi. Genç kız, bu geniş ve kaslı omuzları hâlâ bırakamıyordu. Geriye doğru bir adım attı ve bacaklarının arkasına yaslanan tahtanın temasını hissedince, yavaşça oturdu... Titriyor ve bir yandan da Tanrı'ya dualar ediyordu.

Marcus genç kızın arkasındaki koltuğa geçerken, tekne birden kuvvetle sallandı. Ama, Roxy dimdik oturuyor, her ne pahasına olursa olsun korktuğunu belli etmemeye çalışıyordu. Birden adamın, içinde o gülümseyiş bulunan sesini işitti. «Pek fena sayılmaz, değil mi?» diyordu.

Roxy, midesinin yer değiştirerek gırtlağına kadar yükseldiğini sandı. Ama başını hızla sallayarak, «Doğru,» dedi. Gerçekten fena sayılmazdı.

«Tamam. Öyleyse, gidebiliriz.»

Ve güçlü motor birden canlanıverdi. Tekne hafifçe titriyordu altlarında. Marcus, hafif hafif gaz vererek motoru barajdan çıkartıyordu. Sağa sola yalpalayan ve inip kalkma hareketleriyle sallanan genç kız, önce midesinin bulanmaya başladığını hissetti. Elinden geldiğince sakinleşmeye ve vücudunu teknenin sallantısına uydurmaya çalışıyordu. Birden koluna bir elin dokunduğunu fark etti.

«Nasıl, rahat mısın?»

Roxy, başını salladı. «Evet, sanırım.»

«Biraz daha hızlı gidebilir miyim?»

«Eğer istiyorsan, tabii.»

Ve hemen arkasından, motor büyük bir güçle homurdanarak ileri atılınca, dişlerini kenetledi. Teknenin fırlamasıyla, boş bulunup, geriye doğru kaykılarak sırtını koltuğun arkalığına çarpması bir olmuştu. Ama birden her şeyi unutuverdi. Artık, yalnızca güneşle rüzgârı, yüzüne çarpan su damlacıklarını fark ediyordu. Kendini bağımsız, özgür ve çok garip bir şekilde canlı hissediyordu. Motorun gürültüsünü bastırabilmek için, «Şahane bir şey bu,» diye haykırdı. «Bana Kariba gölünü hatırlatıyor. Tam o olayın...»

Roxy'nin birdenbire sustuğunu gören Marcus, «Hangi olay?..» diye bağırdı.

«Önemli değil,» dedi Roxy. Aslında, trajedinin yalnızca birkaç gün ötede olduğunu bilmeden annesi ve babasıyla Kariba gölünde geçirdikleri son mutlu günleri hatırlamamak için belleğini durdurmaya çalışıyordu.

Marcus, «Az ötede gölgelik ve tenha bir yer var,» dedi. Bu sözler, onun zihninde beliren, yıllar önceki o sıcak ve bulutsuz günün manzarasını dağıtmıştı. Birkaç dakika sonra motor yavaşladı, arkasından da duruverdi. Adam, tekneyi bağlayıp genç kızı belinden kavrayarak, az öncekine benzeyen tahta platforma çıkardı. Ama daha sonra, bir ağacın gölgesi altında otururlarken, o feci günün anıları ve dünyanın sanki bir bomba gibi patlayışı, Roxy'yi yeniden fena halde rahatsız etmeye başlamıştı.

Marcus, sanki onun düşüncelerini sezmiş gi-

biydi. «Olay nasıl olmuştu?» diye sordu. Duraladı Roxy. Nedense kelimelerin ağzından dökülmesine engel olamıyordu.

«Kaldığımız çiftlikten annemle birlikte Bulawayo'ya dönüyorduk,» diye başladı. «Ben o sırada arabanın arkasında uzanmış kitap okuyordum. Arabaya bir el bombası atıldı. Hastanede kendime geldikten sonra bütün hatırlayabildiğim, korkunç bir patlama ve başımdaki kör edici ağrıydı... Annemse bombanın atıldığı an ölmüş.»

Durumu kavrayan Marcus, «Şarapnel,» diye söylendi.

«Bu olaydan sonra babam artık Rodezya'da kalamayacağını anladı ve birlikte Güney Afrika'ya gelerek Johannesburg'a yerleştik. Ama ben Worcester'daki körler okuluna gidiyordum.»

Bütün bunları neden anlattığını kendisi de bilmiyordu. Ama bu anıyı onunla paylaşmakla garip bir huzur hissetmeye başlamıştı. Üzgün bir tavırla gülümseyerek, «Şimdi benim hakkımda ne varsa biliyorsun,» diye ekledi.

Marcus, «Her şeyi değil,» diye itiraz etti. «Gözlüğünü çıkart.»

Önce şaşaladı Roxy. Sonra, gözlüğünü yavaşça çıkararak kucağına koydu. Aslında gözlüğü o güne kadar hiçbir biçimde, ardına gizlendiği bir araç olarak düşünmemişti. Ama şimdi, gözünde o olmadan kendisini her türlü saldırıya açık hissediyordu. Adam sonunda, «Gözlerinin yeşil olduğunu hissetmiştim,» dedi.

«Gerçekten mi?» diye mırıldandı genç kız. Sonra sol şakağındaki yara izinde onun parmaklarını hissederek başını öte yana çevirdi.

Marcus sert bir sesle, «Dur...» dedi. Sonra gözlüğünü takmaya çalışan kızın bu hareketini engelledi. «Benimle beraberken bu gözlükleri asla takma.»

«Asla takmayayım mı?» Dudakları sinirli bir gülümsemeyle büküldü. «Gelecekte, sanki benimle çok uzun bir zaman birlikte olmak isteyecekmişsin gibi bir halin var.»

«Buna itiraz eder misin?»

«Edebilirim,» dedi Roxy. Bileklerini kavrayan parmaklar güçlüydü. Ayrıca, adamın sesiyle davranışlarında garip bir öfke duygusu sezinliyordu.

Marcus, «Neden?» diye sordu.

«Kendime göre nedenlerim var.»

Şimdi parmaklar, bileğini daha büyük bir güçle sıkmaya başlamışlardı. «Benimle açık konuş Roxy,» dedi Marcus. «Gerçekleri ortaya dök, itiraz edebileceğin şeyi söyle.»

Genç kız kendini tuzağa düşmüş gibi hissediyordu. Ama madem Marcus gerçekleri istiyordu, öyleyse bunları öğrenecekti. «Ciddi bir biçimde bağlanmak istemiyorum,» diye mırıldandı.

Bunu kısa bir sessizlik izledi. Sonra Marcus sert bir sesle, «Bana mı bağlanmak istemiyorsun?» diye sordu. «Yoksa bu bir genelleme mi?»

«Genel olarak bütün erkekleri kastediyordum.» Elini çekmek isteyince, Marcus hemen bileğini bıraktı.

«Yoksa erkeklerden nefret mi ediyorsun?»

«Tanrı aşkına...»

«Bu ifadenle soruma 'hayır' karşılığını verdin, kabul ediyorum. Yani erkeklerden nefret etmiyorsun. Öyleyse çok saçma, delice bir fikre sa-

hipsin. Yanındaki erkeğe yük olacakmışsın gibi bir düşüncenin etkisi altındasın.»

Marcus hedefi tam on ikiden vurmuştu. Öyle ki, bir süre konuşamadı Roxy. Sonra, «Bu öyle çok saçma bir düşünce mi?» diye fısıldadı.

Adam öfkelenmişti. Bunu açıkça hissedebiliyordu Roxy, «Bırak da buna ben karar vereyim,» dedi Marcus. Büyük bir rastlantı sonucu, babasının bir gece önceki sözlerini tekrarlamıştı.

«Buna izin verebileceğimi sanmıyorum.»

Çevreye birden gergin bir sessizlik çöktü. Sonra Marcus hafifçe içini çekti. «Fazla bir şey istemiyorum,» dedi. «Her gelen günü olduğu gibi kabul edelim. Ne olacağını zaman gösterecektir.»

Bir yandan da genç kızın saçlarını okşuyordu. Bu dokunuşlar yüzünden Roxy, belkemiğinden sırtına doğru garip ürpertilerin yayılmaya başladığını hissetti. «Seni incitmek istemiyorum,» diye devam etti Marcus. «Eğer istediğin buysa, daha öyle bir şey olmadan hayatından çıkarım.»

Roxy, duygularını analiz edebilmek için bir süre hiç konuşmadı. Sonra boğuk bir sesle sordu: «Sen nasıl bir adamsın?»

«Sıradan bir adamım. Ama şu anda, açlıktan ölecek duruma gelmiş biriyim desem, daha yerinde olur.» Kahkahalarla gülerek genç kızın yanından uzaklaşınca, Roxy biraz daha rahat nefes almaya başladığını hissetti. Marcus, «Yemek yiyelim mi?» diye sordu.

«Evet, lütfen.»

Adamın piknik sepetini karıştırmaya başladığını duydu. «Bakalım neler var?» diye mırıldandı Marcus. «Hmmm... Tavuk, domates, börek, peynir, bisküvi, iki tane kadeh ve de...» Yeniden

güldü, «Bir şişe şampanya...»

«Şampanya mı? Sana inanmıyorum.»

«Dinle öyleyse.»

Genç kız, önce kâğıt hışırtılarını, arkas' an da şişe mantarının sesini duydu. «Gerçekten şampanyaymış,» diye güldü. «Neyi kutluyoruz?»

Kadehlerden birini genç kızın eline tutuşturan Marcus, «Buna kim aldırır?» diye omuzlarını silkti. «Biz geleceğe içelim.»

Roxy, kadehi dudaklarına götürürken, «Geleceğe...» diye tekrarladı. Şampanyanın gazlı köpükleri burnunu gıdıklıyordu. Yabancıların yanında yemek yeme sıkılganlığından kendini kurtaralı çok olmuştu. Ama Marcus'un, hiç göremeden yemeyi nasıl başarabildiğiyle zerre kadar ilgilenmediğini hissetmişti. Sessizlik içerisinde yemeklerini bitirip, ikinci kere kadehlerini şampanyayla doldururlarken, Roxy çok rahattı. Adam birdenbire sordu:

«Ne düşünüyorsun?»

Roxy gülümseyerek elinin altındaki otlardan birini kopardı. «Sana kendimle ilgili birçok şey anlattım. Ama senin hakkında hiç denecek kadar az şey biliyorum.»

«Neleri bilmek istersin?»

«Bana fizik olarak nasıl bir insan olduğunu anlat.»

«Bunu daha önce de söyledim ya. Üç tane gözüm ve...»

«Oh Marcus, ciddi ol lütfen.» Kahkahalarla güldü. «Mesela, saçların ne renk?»

«Açık kahverengi. Sanırım sarıya yakın.»

«Ya gözlerin?..»

«Mavi.»

«Ve herhalde uzun boylusun. Bunu tahmin edebiliyorum.»

«Doğru. Bir seksen beşten uzunum.»

Bunu bir sessizlik izledi. Birdenbire, artık konuşabilecekleri hiçbir şey kalmamıştı sanki. Roxy sinirli sinirli saatinin kadranına dokundu. Üç olmuştu. Vakit, sandığından da geçti. Tereddütle, «Toparlanıp gitme zamanımız gelmedi mi?» diye sordu. Oradan Johannesburg'a kadar hayli uzun bir yol vardı önlerinde.

Adam suçlar gibi, «Sıkıldın mı?» dedi.

«Hayır, hiç ilgisi yok. Aklına sakın böyle bir şey gelmesin.»

«Öyleyse aceleye ne gerek var?»

«Belki de sen... sen sıkılmışsındır diye düşündüm.»

Marcus sert bir sesle, «Yalan söylüyorsun,» diye homurdandı. «Herhangi bir nedenden ötürü birdenbire benden çekinmeye başladın.»

Roxy, «Saçmalıyorsun,» dedi. Ama için için, ondan yayılan, rahatsız edici birtakım titreşimler algılamaya başladığını da kabul ediyordu.

Marcus, kaba bir tavırla, «Bana yalan söyleme Roxy,» dedi. Şimdi tehlikeli bir biçimde yanına iyice sokulmuştu. «Gerçekleri konuşalım.»

«Senin gibi... biriyle daha önce hiç kar... karşılaşmamıştım,» diye kekeledi Roxy. Ama her şeyi böylesine kabul ettiği için kendine çok kızdı.

«Bende ne gibi bir değişiklik var?» diye sordu Marcus.

«Bil... bilmiyorum. Keşke... açıklayabilseydim.»

«Tanımlanamayan. bir şey mi bu? İki kişi tanıştıkları zaman çakan bir kıvılcım gibi...»

Genç kıza kesinlikle dokunmuyordu. Ama sesi hafifçe okşar gibiydi. Roxy titremeye başladı. Marcus, «Bunu sen de hissediyorsun, değil mi?» diye sordu.

«Marcus...» diye başladı genç kız ama, sözlerini tamamlayamadı. Şaşalamış, kafası iyiden iyice karışmıştı. Birden onu hayalinde çok daha net olarak görebilme isteğini duydu. «Seni görmeme izin verir misin?» diye fısıldadı. «Benim görebileceğim şekilde tabii.»

Adam hafifçe güldü. «Bunu hiç sormayacaksın sanmıştım.» Sonra Roxy'nin elini tutarak yüzüne yaklaştırdı.

Duyarlı ince parmaklar, önce kısa, kıvırcık saçlara dokundu. Bunu geniş alnın keşfedilmesi izledi. Kısa bir süre kapalı gözkapaklarında oyalandıktan sonra, çıkık elmacık kemiklerini buldu. Tıraşlı yüzünün teni hayli sertti. Parmakları dudaklarını okşadığı zaman Roxy hafifçe ürperdi. Marcus'un alt dudağı, ötekinden biraz daha dolgundu. Bunlar, parmak uçlarını öper gibi okşayınca genç kız elini telaşla geri çekti. Adam, «Eveeet...» diye mırıldandı. Sesindeki alaylı ton, yanaklarının yanmaya başlamasına yol açıyordu.

Roxy pek de farkına varmadan, «Sert ve güç... güçlü hatların var,» diye kekeledi.

«Yakışıklı bir yüzüm olduğu söylenebilir mi?»

«Sanırım çok yakışıklı gerçekten.» Roxy, hafif bir gerginliğin vücudunu kaplamaya başladığını hissetti. «Ama aynalar, söylediklerimi sana nasıl olsa açıklıyordur,» dedi.

Aynı anda Marcus'un hızlı hızlı nefes almaya başladığını duydu. Adamın eli uzanarak ensesinin üzerindeki saçları kavradı. Boğuk bir

sesle, «Seni öpeceğim,» diye mırıldandı.

Marcus, genç kızı oturdukları örtünün üzerine doğru sırtüstü yatırdı. Roxy, garip bir bitkinliğin vücudunu sardığını hissetmekteydi. Nefesleri birbirine karışırken, dudakları onun sert ağzının zorlamasıyla aralandı. Daha önceleri de öpüşmüştü. Ama onların hiçbiri buna benzemiyordu. Vücudundaki bütün sinirler ayaklanmıştı sanki. Hafifçe çırpındı ama, kendisini saran güçlü kollardan kurtulmak olanaksızdı. Sonunda kendisini bıraktığında, neredeyse nefesi kesilecekti...

Doğrulup oturdu, yüzüne dökülen saçları geriye doğru iterken, «Bir daha böyle bir şey yapma,» dedi. Kızmıştı. Ama Marcus'a değil, kendisine.

Ancak bunu yanlış yorumladı adam. Aslında, yanlış yorumlamakta da haksız değildi. Soğuk ve kontrollü bir sesle, «Az önce söylediğin doğruydu,» diye homurdandı. «Eve dönme zamanımız geldi.»

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Roxy, nedenini bir türlü anlayamıyordu ama, güneşin olanca sıcaklığına rağmen kendisini buz gibi hissetmekteydi. Tekne, suları yararak hızla ilerliyordu. Marcus ise öfkeliydi. Genç kız bunu, adamın kendisini motora indirirken ve şimdi de tahta platforma çıkartırken vücudunu

kavrayış biçiminden anlamıştı. Gerginlik içerisindeydi. Fena halde rahatsız olmuştu. Ona durumu mantıklı bir biçimde açıklamak istiyor, fakat bir türlü gerekli kelimeleri yan yana getiremiyordu.

«Roxy...»

Hafif neşeli bir ses, genç kızın bu karmakarışık düşüncelerini dağıtıverdi: «Seninle böyle bir yerde karşılaşmak ne kadar da beklenmedik bir şey, şekerim.»

Konuşan kişinin kimliğini anlamasıyla Roxy'nin içinde huzursuzluk kıvılcımlarının çakması bir oldu. Sert bir tavırla, «Merhaba Vera,» dedi.

«Beni, arkadaşınla tanıştırmıyacak mısın Roxy?»

Genç kız, bu ısrar karşısında belli etmeden içini çekti. Vera'nın işleri arapsaçına çevirmesinden önce de yeteri kadar sorunu vardı zaten. Ama bir şey belli etmeden, «Marcus...» diye mırıldandı. «Bu, Vera Sinclair. Vera... Marcus Fleming...»

Marcus hafif bir sesle, «Nasılsınız Miss Sinclair,» dedi.

«Oh, bu kadar resmi olmana gerek yok Marcus.» Sesinde sinsi ve baştan çıkarıcı bir hava vardı. «Roxy'yle yıllardır dostuz. Hem komşuyuz da. Umarım yeniden karşılaşırız.»

Marcus, «Ben de yeniden karşılaşacağımızı umarım,» dedi. Sesinde yine Roxy'nin bildiği o tanıdık gülümseme vardı.

O sırada, karşıdaki oto parktan sabırsız seslerin Vera'yı çağırdığını duydular. Vera içini çekerek açık bir isteksizlikle, «Oh, pekâlâ...» diye söylendi. «Yakında görüşürüz, hoşçakalın.»

Bunu mırıltılar ve kahkaha gürültüleri izledi. Sonra, gereksiz bir hızla kalkan arabanın motor gürültüsü, patinaj seslerine karıştı ve çevreyi yine bir sessizlik kapladı. Daha sonra arabayı Johannesburg'a doğru sürerken Marcus sordu:

«Arkadaşın mıydı?»

Roxy kendini savunur gibi, «Tam anlamıyla arkadaşım diyemem,» diye karşılık verdi. «Onların yanındaki eve taşındığımızdan bu yana birbirimizi tanırız. Ama annesinin körlere fazlasıyla yardım etmesinin dışında pek ortak bir yanımız var sayılmaz.»

Genç kızın açık seçik belli olan hoşnutsuzluğunu sezen Marcus, alaylı bir sesle, «Bu yüzden Vera'ya, 'çek arabanı' diyemiyorsun demek?» diye sordu.

«Ona herhangi bir borcum yok.»

Yeniden sustular. Bu taş gibi sessizlik, eve varana kadar devam etti. Ama adam onu evin kapısına doğru götürürken, genç kız davranışından ötürü suçluluk hissetmeye başlamıştı. Umutsuz bir girişimle aralarındaki gerginliği ortadan kaldırmaya çalışarak, «Marcus... ben...» diye başladı.

«Eğer bir sakıncası yoksa, içeri girmeyeyim,» diye sözünü kesti Marcus. Kolunu da aynı anda bırakmıştı zaten. «Bir ara seni yeniden ararım.»

Roxy, bir şeyler söylemek istediyse de başaramadı. Birkaç saniye sonra çarpılarak kapatılan kapı sesini ve hızla hareket eden arabanın gürültüsünü duydu. «Bir ara seni yeniden ararım,» demişti Marcus. Ama içinden bir ses, bunun asla gerçekleşemeyeceğini fısıldıyordu. İçeri girerken

yavaşça içini çekti. Bu da, şanssız bir tecrübe olarak hatırlayacağı, hayatının bir başka bölümü olmuştu yalnızca.

Ertesi sabah erkenden, Vera'yı karşısında bulunca hiç şaşırmadı. Kadının Marcus'a gösterdiği ilgi o kadar belliydi ki. Acele acele yürüyen birinin ayak sesleri, çalışma odasından içeriye girince Roxy alayla gülümsedi.

«Merhaba Roxy. Benim, Vera... Bu sabah muhakkak gelip seni görmem gerekiyordu.»

«Oh, sahi mi?»

Genç kız, büyük bir yetenekle oynadığı masum rolüne devam ederek, oturduğu iskemlenin arkasına yaslandı. Sheba'nın hafifçe kabaran sırtını okşamaya başladı.

Vera, «Dün yanında gördüğüm o iriyarı yakışıklıyla ne zaman tanıştınız?» diye sordu.

'İşte, tamam,' diye düşündü Roxy. 'Dosdoğru ve tam hedefe... Tipik Vera Sinclair biçimi...' «İriyarı mı?» diye sordu sonra. Masumiyeti yavaş yavaş meraka dönüşmeye başlamıştı.

«Oh, Roxy. Onu bir görebilsen...» Birden pişmanlıkla içini çekti Vera. «Bağışla... Budalaca konuştum şekerim.»

Roxy rahatsız bir biçimde, «Tanrı aşkına Vera,» diye söylendi. «Böyle sözlerden alınacak çağı geçtim. Bunu sen de pekâlâ biliyor olmalısın.»

«Doğru, haklısın.» Çekilen bir iskemlenin sesi duyuldu. «Oh, pekâlâ. Sana haber vermek istedim yalnızca. Eğer Marcus Fleming'den bir gün sıkılacak olursan, onu bana doğru at, olur mu şekerim?»

Şakrak bir kahkaha, odanın içinde yankılandı. Sonra dışarı çıkan Vera'nın topuk sesleri gi-

derek hafifledi. Sonunda duyulmaz oldu. Sokak kapısı açılıp kapandı.

Roxy, derin bir nefes aldı. Sonra açıklayamadığı bir nedenle gülmeye başladı. Maggie çayını getirdiği sırada hâlâ gülmekteydi. Zenci kadın kuşkuyla sordu:

«Miss Vera ne istiyormuş?»

«Marcus Fleming hakkında bol bilgi.»

«Şu Mr. Fleming...»

«Biliyorum, biliyorum. İriyarı, yakışıklı bir adam.»

«Bunu size kim söyledi?» Maggie sert bir sesle konuşmaya başlamıştı. Roxy güldü.

«Kim olacak, Vera tabii. Adamın yakışıklığı onu kendinden geçirmiş anlaşılan.»

«Mr. Fleming'i yeniden görecek misiniz?»

Genç kız birden adeta ayıldı. Sakin bir biçimde sehpanın üzerindeki çayı karıştırırken, «Sanmıyorum,» diye mırıldandı.

«Buna üzülürüm Miss Roxy.» Sonra, söylediklerinin anlamını açıklamaya gerek görmeden dışarı çıktı.

Genç kız bomboş kaldı oturduğu yerde...

O ve onu izleyen hafta içinde Marcus Fleming'i düşünecek fazla zaman bulamadı Roxy. Chris Thompson hızla iyileşiyordu. Genç kız, klinikteki öteki hastalarla Chris arasında bölünmüştü sanki. Çoğunlukla öğle yemeği diye hafif bir şeyler atıştırıyor, sonra da Basil'le eve dönüyordu.

Bu sıkı çalışma temposu neyse ki ikinci haftanın sonuna doğru azaldı. Sheba kükrer gibi havlayarak çalışmasını böldüğü sırada kendi kütüphanesindeydi. Teypi kapatıp kulaklıkları

da çıkarırken, «Ne var Sheba?» diye sordu. Acaba hayvan, bahçeye çıkma zamanının geldiğini mi anlatmak istemişti? Birden odada bir yabancının varlığını fark etti. İhtiyatlı bir sęsle, «Kim var orada?» diye sordu.

«Ben... Marcus... Gelmekle iyi ettim mi acaba?»

Roxy, «Pek tabii,» diye karşılık verdi. Hızla ilerleyip kendi iskemlesinin yanına bir diğerini çekerken, kalbi yerinden fırlayacak gibi atmaya başlamıştı.

Marcus, «Bana öyle geliyor ki, birkaç hafta önce hayli soğuk bir biçimde ayrılmıştık,» dedi.

«Bu benim kabahatim.»

Marcus, «İstenmeyen şeyler yapmakla, kabahatin kendime ait olduğunu hatırlar gibiyim,» diye düzeltti. Sesindeki o sıcak gülümseme, hemen belli oluyordu.

Roxy, «Marcus...» diyerek sessiz bir yalvarış içinde ellerini ona doğru uzattı. Sıcacık bir duygunun yüreğini ısıttığını hissediyordu. Güçlü parmaklar ellerini kavradığında mutlulukla gülümsedi.

«Acele işe şeytan karışır derler,» dedi Marcus. «Eğer çok daha yavaş hareket edeceğime söz verirsem, her şeye baştan başlamama razı olur musun?»

«Kalıp benimle beraber çay içer misin?»

«Eğer bu akşam, yemeği birlikte yersek?»

«Korkarım, bu olanaksız,» diye karşılık verdi Roxy. «Klinikteki küçük bir çocuğa, kendisini bu akşam ziyaret edeceğim diye söz vermiştim. Onu hayal kırıklığına uğratamam.»

Marcus, hiç tereddüt etmeden, «Öyleyse seni

önce kliniğe götürürüm,» dedi. «Yemeğe, ondan sonra gideriz.»

Ama Roxy haftalar önce ona nasıl davrandığını hatırlayınca, onun bu nazik önerisini kabul edemeyeceğini anladı. Sade bir ifadeyle, «Böyle hareket etmen için seni zorlamaya hakkım yok,» dedi. Ve ellerini sımsıkı kavramış olan parmakları hemen geri çekildi. Marcus, sert bir sesle,

«Gereksiz mazeretleri bir yana bırakıp, neden benimle yemek yemek istemediğini açık açık söylemiyorsun?» diye sordu.

«Ama söylemek istediğim aslında...»

O sırada şen bir ses, «Heey... Merhaba,» diye Roxy'nin açıklamasını kesiverdi. «Kimse yok mu?»

Genç kız, duygularını gizlemeye çalışarak, «Buradayız Vera,» diye seslendi. Bir yandan da huzursuzlanan Sheba'nın sırtını okşuyordu.

Vera, «Birkaç dakika uğrayayım dedim,» diyerek içeri girdi. Ve topuk sesleri aniden durdu. «Aman Tanrım... Ben de, dışarıda duran Lamborghini kimin diye kendi kendime soruyordum. Kuşkusuz senindir, öyle değil mi Marcus?»

Marcus ayağa kalktı. «Günaydın Vera,» dedi.

Odaya garip bir sessizlik çöktü. Roxy, Marcus'la Vera'nın birbirlerini ölçüp tarttıklarını anlıyordu. O sırada Maggie içeriye girdi. «Çay istiyor musunuz Miss Roxy?» diye sordu.

«Evet, teşekkürler Maggie.»

Maggie çıkar çıkmaz Vera atıldı. «Ben servis yapayım mı hayatım?»

«Evet, lütfen.»

Bunun üzerine Vera hemen, mükemmel ev sahibesi rolünü oynamaya başladı. Ve sanki Roxy

orada değilmiş gibi tam yarım saat hiç durmadan Marcus'la gevezelik etti. Sonunda, doğal bir şekilde sordu:

«Az önce içeri girdiğimde neden ikiniz de o kadar ciddi duruyordunuz?»

Bunu kısa ama rahatsız edici bir sessizlik izledi. Marcus ağır ağır, «Bu akşam benimle yemek yemesi için Roxy'yi ikna etmeye çalışıyordum,» diye karşılık verdi.

«Oh, Roxy nedense dışarıda yemek yemekten pek hoşlanmaz.» Bu sözler hiç de gerçeği yansıtmıyordu. Ama Roxy daha itiraz etmeye fırsat bulamadan, sahte bir kahkahayla ekledi Vera. «Eğer bir başkasına ihtiyacınız olursa, kapı komşu oturduğumu unutmayın Marcus.»

«Peki, bu akşam benimle yemeğe çıkar mısın?»

Marcus'un bu isteği, Roxy'yi daha da kötü bir sessizliğin içerisine iterken, Vera hiç tereddüt etmeden şen bir kahkaha attı. «Hele bir dene de gör.»

«Pekâlâ. Saat yedide geleceğim. Artık, izninizle gitmem gerekiyor.» Ayağa kalkarak kapıya doğru ilerledi. «Çay için teşekkürler Roxy,» dedi.

Vera da aceleyle ayağa kalkarken, «Benim de gitmem gerek,» diye atıldı. «Birlikte çıkarız Marcus.» Topuk sesleri, zeminde hızla tıkırdıyordu. «İyi günler Roxy. Görüşürüz.» ●

Genç kız, sanki oturduğu yerde taş kesilmişti. Koridorda giderek hafifleyen ayak sesleri kulaklarında uğulduyordu. Önünde olanlara inanamayacak kadar sersemlemiş hissediyordu kendisini. Derinlerde acı bir sızının gelişmekte olduğunu fark ederek, öfkeyle kaşlarını çattı. Marcus

Fleming'e neden aldırış ediyordu? Canı istediği gibi davranabilirdi adam. Ayrıca hareketlerinden ötürü ona hesap vermek zorunda da değildi. Ayağa kalktı, ama Marcus'un dikkatsizce yol üzerinde bırakmış olduğu iskemleye takılarak yuvarlandı. Sonra, sanki en sevdiği oyuncağını birisi alıp kaçmış gibi, dizlerinin üzerinde hüngür hüngür ağlamaya başladı.

O gün öğleden sonra kliniğe, Chris'i görmeye gitti. Ama aklı fikri Marcus'la, kendisini özellikle davet ettiren Vera'da olduğu için, zihnini bir türlü belli bir noktada toplayamıyordu. Chris'in koğuşundan çıktıktan sonra, kendi kendine, «Allah kahretsin,» diye homurdandı. «Kendini topla bakalım, Roxana Cunningham. Marcus Fleming sende bir sabit fikir haline gelmeye başladı. Bir insanın başına gelebilecek en kötü şey de budur zaten.»

Basil gülerek, «Merhaba, neyin var?» diye koluna girdi. Birlikte yürümeye başladılar. «Senin daha önce kendi kendine konuştuğunu hiç görmemiştim,» dedi doktor.

Genç kız isteksizce gülümsedi. «Artık yaşlanıyorum herhalde.»

«Saçmalama. Bütün gerekli olan, seni eve götürmeden önce koyu bir çay.»

Doktorun bürosuna girdiler. Az sonra gelen çayı bardağa koymuş, genç kıza ikram ediyordu Basil. Roxy, onun neşeli arkadaşlığı ve koyu çayın yardımıyla kendisini rahatsız eden sorunu unutur gibi oldu. Basil hastalarıyla aralarında geçen komik olayları anlatırken gülmeye bile başladı.

Bir saat kadar sonra eve geldiğinde babası daha yatmamıştı. Yıllardan beri belki de ilk defa, babasının sunduğu bir bardak şarabı istemedi ve Theodore Cunningham'ı hayretler içerisinde bırakarak doğruca odasına çıktı.

Ertesi öğlen, kliniğin bahçesinde Chris'le konuşurlarken çocuk, «Çok güzel olduğunu tahmin ediyorum,» dedi. «Keşke seni görebilseydim.»

Roxy kendi kendine gülümsedi. «Ellerinin yardımıyla beni istediğin zaman görebilirsin.»

«Nasıl?»

«İşte böyle.» Çocuğun ellerini bularak yüzüne yaklaştırdı. «Parmak uçlarınla yüzümü araştır. Hadi canım, utanmana gerek yok.»

Küçük, serin parmaklar yüz hatlarında bir süre tereddütle dolaştıktan sonra, genç kızın dudaklarında durdu. «Gülümsüyor musun?» diye sordu çocuk.

«Evet, gülümsüyorum.»

Chris, parmaklarıyla genç kızın yanaklarını biraz daha okşadıktan sonra, «Cildin ne kadar yumuşak,» dedi. Ve Roxy'ye sokularak onu hafifçe kokladı. «Her zaman çok güzel kokuyorsun.»

«Körlüğün sana büyük bir zekâ veriyor.»

«Çok garip bir şey ama...» Durakladı, sonra parmaklarını genç kızın yüzünden çekti. Roxy sordu:

«Garip olan nedir?»

Chris içini çekerek hafifçe güldü. «Seninle birlikteyken artık hiç korkmuyorum.»

Roxy, çocuğa karşı büyük bir yakınlık hissetmeye başlamıştı. «Korkman için hiçbir neden yok,» dedi. «Kiminle beraber olursan ol, bu de-

ğişmez.»

«Sargılarım yarın açılacak.» Chris'in heyecanı, yavaş yavaş genç kıza da bulaşmaya başlamıştı. «Kesinlikle göremeyeceksem bile, buna pek fazla üzüleceğimi sanmıyorum. Ama... şey... Dr. Vaughn sargıları açarken sen de yanımda bulunabilir misin?»

«Eğer istiyorsan, tabii.»

Tam o sırada kulaklarına bir elbise hışırtısı çalındı ve arkasından da hemşirenin otoriter sesi işitildi: «Hava serinliyor Chris. Hem Dr. Vaughn'ın vizite saati de neredeyse geldi.»

Çocuk isteksizce içini çekti. Sheba'yla vedalaşarak ayağa kalktı. «Yarın burada olacaksın, değil mi Roxy? Söz ver.»

«Söz veriyorum. Yarın burada olacağım.» Elinden geldiği kadar serinkanlı bir biçimde konuşmaya çalışıyordu. «Artık hemşireyle içeri girsen iyi olacak.»

Sesler uzaklaşınca, Roxy, yorgun bir tavırla kolunu köpeğin boynuna attı. «Bizim de eve dönme zamanımız geldi Sheba.»

Tam arkasından gelen kalın ve tanıdık bir ses, «Arabaya ihtiyacın var mı?» diye sordu. Sinirlerinin düğümlendiğini sandı Roxy. Alabildiğine gelişen bir heyecan dalgası midesinden gırtlağına doğru yükselirken yavaşça ayağa kalktı.

«Marcus!..»

«Hizmetinizdedir...»

Genç kız birden fena halde telaşlandı. «Beni almak için Maggie her an gelebilir.»

«Hayır, gelemez. Evine telefon ederek seni getireceğimi haber verdim.»

Roxy'nin kafası karışmış, bir hayli de şaşa-

lamıştı. Uzayan sessizlik ise gergin sinirlerini yatıştırmaya yarayacak gibi değildi. Sonunda; «Neden geldin?» diye sordu.

«Akşam yemeğine size davet edildim. Ayrıca baban, çok güzel satranç oynadığını da söyledi.»

Bu sözler Roxy'yi daha da şaşırtmıştı. Marcus kolunu tutunca, birdenbire ürperdiğini hissetti. «Arabam hemen şurada,» dedi adam.

Hiç konuşmadan çimenliği geçerek arabanın yanına geldiler. Marcus, onun binmesine yardım ederken, Sheba arka koltuğa yerleşmişti bile. Adam dönüp şoför mahalline oturduktan sonra, sert bir sesle sordu:

«Eveeet... Aklından geçenleri neden söylemiyorsun?»

Aslında söyleyebileceği çeşitli şeyler vardı Roxy'nin. Ama bunlar, çocukça ve gereksiz şeyler gibi göründü ona birdenbire. İhtiyatlı bir tavırla, «Söylenecek bir şey yok,» dedi.

Marcus, «Ama benim var,» diye öyle bir patladı ki, Roxy ürkerek kapıya doğru sindi. «Önce... dün birlikte çıkalım dediysem, bu seninle beraber olmak istememden ileri geliyordu. İkincisi... Eğer seni eve götürmemin uygunsuz bir davranış olduğunu düşünseydim, bunu sana zaten önermezdim. Üçüncüsü... Size herhangi biri, bu eşitlik çağında bile, erkeklerin hâlâ başı çekmekten hoşlandıklarını artık açıklamalı küçük hanım. Ve son olarak da...» Öfkeyle solumaya başlayınca genç kız olduğu yerde iyice büzüldü. «Benimle beraberken şu kahrolası gözlüğü çıkar da gözlerini görebileyim.»

Aynı anda Roxy, gözlüğünün yüzünden kabaca alındığını hissetti. Ama bu kadarı da fazlay-

dı doğrusu. Genç kızın ürkekliği birden amansız bir öfkeye dönüşüverdi. Buz gibi bir sesle, «Benimle böyle konuşmaya hakkın yok,» diye homurdandı. «Dün, beni yanlış anlamayı tercih ettin. Ama önemli olan bu değil. Aslında zamanını kiminle geçirmek istiyorsan, bu tamamiyle seni ilgilendirir. Ve bu akşamdan sonra da, bir daha hiç buluşmamamızı tercih ederim.»

Marcus sert bir sesle, «Tamam...» diye homurdanarak, elindeki gözlüğü yeniden genç kızın burnuna yerleştirdi. «Sonunda, birbirimizi anlamış olduk.»

Sheba, arkalarında hafifçe hırladı. Ortamın karışıklığını o da fark etmişti anlaşılan. Ama Marcus arabayı sürünce yeniden sessizleşti.

Houghton'a doğru yol alırlarken aralarındaki düşmanca atmosfer artık patlama derecesine gelmişti. Araba evin önünde durduğunda, neredeyse hüngür hüngür ağlayacaktı Roxy. Aralarındaki bu gerginlik devam ettikçe, geceyi beraber geçirmeleri olanaksızdı. Marcus, kontağı kapatıp ona doğru döndü.

Ve aynı anda konuşmaya başladılar. Tabii hemen sustular. Ama yeni bir girişimde bulununca, yine ikisi birden konuştuklarını gördüler. Sonunda kahkahalarla gülmeye başlamışlardı. Marcus sordu:

«Barış yaptık mı?»

«Evet... Lütfen...»

Marcus bu defa gözlüğü dikkatle çıkardı ve onun gözlerinin dolu dolu olduğunu gördü. Bir an sonra da Roxy'yi kolları arasına aldı... Adamın ılık soluğu yanağını okşuyordu. Onunla böylesine yakın olmak, genç kıza o kadar doğal ve

uygun bir davranış gibi gelmeye başlamıştıki...

Marcus, onun saçlarını okşayarak geriye doğru iterken, «Ben bir budalayım,» diye homurdandı. «Evet... Bunu pekâlâ biliyorum. Her şeye yeniden başlayalım, olur mu?»

Gırtlağı pürüzlenen Roxy, başını 'olur' anlamında salladı. Bir süre öyle kaldılar. Ama Sheba, sonunda sabırsızlanarak başını ikisinin arasına soktu.

Birbirlerinden ayrılırlarken gülüyorlardı. Marcus yapay bir üzüntüyle, «Ah, Sheba,» diye söylendi. «Bu harika ortamı nasıl mahvedersin?»

Çok hoş ve dinlendirici bir akşam geçirdiler. Yemekten sonra babası, satranç tahtasını getirdi ve Marcus'la Roxy'nin arasına yerleştirerek oturup oyunu seyretmeye hazırlandı... Bir süre sonra Marcus saldırılarıyla genç kızı sıkıştırmaya başladığında, hani neredeyse keyfinden olduğu yerde oynayacaktı. Ve sonunda Roxy mat olunca, neşeyle ellerini çırpmaya koyuldu. Ama genç kız Marcus'a yenilmekten nedense garip bir zevk almıştı.

Sonra Theodore Cunningham herkese şarap ikram etti. Oturmuş neşeyle gevezelik ediyorlardı ki, birdenbire telefon çaldı. Babası, bu hiç beklenmedik saatte, bir müvekkili tarafından acele çağrılıyordu. Ve kısa bir süre sonra Roxy, kendini birdenbire Marcus'la başbaşa buluverdi.

Adamın, iskemlesine yaklaştığını, duymaktan çok hissederek anladı. Sonra elleri, ir avuçların arasına alınarak ayağa kaldırıldı ve ilerdeki kanepeye doğru götürülmeye başlandı. Bu sırada Marcus, «Akşam yemek yerken seni izliyordum,» diyordu. Kanepeye yan yana oturduktan sonra,

«Vera gerçeği mi söylüyordu?» diye devam etti. «Kalabalıkta yemek yerken utanır mısın?»

Roxy güldü. «Ben tam on yıldır körüm Marcus. Bu nedenle, herhangi bir utanma duygusuna kapılmadan, kalabalıkta yemek yiyebilmem gerekir, değil mi?»

«Sana katılıyorum. Ama Vera'nın söylediğine bakılırsa...»

Roxy acı bir sesle, «O, benim yerime geçmeye can atar,» dedi.

«Bu sözünü, yakın bir gelecekte birlikte yemeğe gidebiliriz anlamında kabul edebilir miyim?»

«Eğer beni hâlâ davet etmek istiyorsan, evet.»

«Yarın akşam?..»

Roxy, «Bu da gereğinden fazla yakın bir gelecek değil mi?» diye onu kızdırmaya çalıştı. Ama onun sessizliği bozmadığını fark edince, telaşla, «Lütfen...» diye atıldı. «Bahane uydurmaya falan çalışmıyorum.»

«Eğer yarın gereğinden fazla yakınsa, önümüzdeki cumartesi akşamına ne dersin?»

Roxy, «Bundan hoşnut olurum,» diye karşılık verdi. Baldırına yaslanan taş gibi kaslarla kaplı bacağın da farkındaydı bu sırada.

«Saat yedi uygun mu?»

«Tabii.»

Bundan sonra bir süre daha konuştular. Marcus işinden ve neler yapmak istediğinden söz ediyordu. Genç kızın sinirliliği ve heyecanı tamamen silinip gitmişti. Sonunda, iyi geceler dileyerek ayrıldıklarında içini garip bir hayal kırıklığı kapladı.

Ertesi gün öğleden sonra Roxy yavaşça çocuk koğuşuna girdi. Koğuş hemşiresiyle Dr. Vaughn

da oradaydılar. Ama yatakta yatmakta olan Chris, genç kızın hafif ayak seslerini duymakta gecikmemişti. Heyecanlı bir sesle, «Roxy...» diye fısıldadı.

«Buradayım Chris, kaygılanma.»

«Elimi tutar mısın?»

Genç kız, çocuğun küçük elini bularak kendi avuçları arasında sıktı. Bu sırada doktor, sargıları çıkarmak için son hazırlıkları yapıyordu. Chris'in durmadan kıpırdadığını görünce, «Sakinleş delikanlı,» diye uyardı onu. «Sargıları az sonra çıkaracağız.»

Chris birden beklenmedik bir soru sordu: «Annemle babam nerede?»

«Dışardalar,» dedi Basil. «İçeriye girmelerini söyleyeyim mi?»

«Hayır.» Chris'in hayli heyecanlı olduğu hemen anlaşılıyordu. «Daha değil.»

Doktor Vaughn sonunda, «İşte oldu,» diye mırıldanarak sargı bağlarını kesti. «Aç gözlerini Chris. Yavaş yavaş hareket ettir ve önceleri, çok fazla bir şey de umma.»

Chris birden, «Artık çevrem karanlık değil,» diye haykırdı. Bir yandan da Roxy'nin elini kuvvetle sıkıyordu. «Kımıldayan bir şey görüyorum. Bu, sizin eliniz Dr. Vaughn. Hem şimdi daha net.»

Basil mutlulukla gülerken, «Harika bir şey bu,» dedi.

«Seni de görebiliyorum,» diye bağırdı çocuk. Sesi heyecanla titriyordu. «Oh Roxy... Gerçi az ama... görebiliyorum. Ne kadar da güzelmişsin...»

Roxy, gırtlağına tıkanan yumruyu büyük bir

güçlükle yutarken, «Chris...» diye fısıldadı. «Senin için çok sevindim. Geçmiş olsun.»

O sırada koğuş hemşiresi Chris'in annesiyle babasını içeriye çağırmıştı. Roxy belli etmeden kenara çekilerek Basil'e, «Ben koridora çıkıyorum,» diye fısıldadı.

Az sonra koridorun duvarına yaslanmış, parmak uçlarıyla gözlerindeki yaşları siliyordu. Ağlaması budalalıktı belki, ama Chris'in iyileşmesi onu sevindirmişti. Ancak, az da olsa onu kıskandığını kabul etmesi gerekiyordu. Babası ona, gerçeklerden kaçmanın korkaklık olduğunu çok önceden öğretmişti. Körlüğüne isyan ettiği zaman, «Kendine karşı dürüst ol,» demişti bir defasında. «Eğer yanlışlarını kabul edersen, o zaman onlarla yüz yüze gelip sonunda kazanabilirsin.»

Yaklaşan ayak sesleri düşüncelerini dağıttı. Koğuş hemşiresiydi bu. Birlikte çay içmek için onu odasına davet etmekteydi. Basil az sonra genç kızı orada buldu. «Chris'in anne ve babası seninle görüşmek istediler,» dedi. «Ama sen ortadan yok olmuştun.»

Roxy, çekingen bir biçimde gülümsedi. «Onları yalnız bırakmanın daha iyi olacağını düşündüm.»

«Chris seni istiyor ama...»

Genç kız başını salladı. Sonra, «Yakında evine gidebilecek, değil mi?» diye sordu.

«Yarın taburcu oluyor.»

«Onu özleyeceğim.»

Basil güldü. «İnanıp inanmayacağını bilmiyorum ama, ben de.»

Çayını aceleyle bitiren Roxy, Chris'i son defa görmek için koğuşa döndü. Yatağın çevresini saran örtü kaldırılmış, Dr. Vaughn'ın orada olma-

dığını hisseden diğer çocuklar her zamanki gürültülerine başlamışlardı. Karyolaya doğru yaklaşırken Chris, «Roxy...» diye mırıldandı. «Yarın eve dönüyorum.»

«Haberim var.»

«Dr. Vaughn gözlük takmam gerektiğini söylüyor. Hem, gözüm belki daha da güçlenecekmiş.»

«Bundan eminim Chris.»

Çocuk kısa bir süre sustu. Sonra uzanıp genç kızın elini kavrarken, «Seni özleyeceğim Roxy,» diye fısıldadı.

Roxy, büyük bir güçlükle yutkunduktan sonra yapma bir gülüşle, «Hayır, Chris,» dedi. «Özlemeyeceksin. Yakında okula dönüp arkadaşlarına da kavuştuktan sonra beni özlemene zaten gerek kalmayacak.»

Çocuk, «Ne seni, ne de Sheba'yı unutabilirim,» diye bağırdı. Bu sözler, o kadar dokunaklıydı ki... Roxy, ağlamamak için olağanüstü bir çabayla savaşırken,

«Hatırlanmak gerçekten çok güzel bir şey,» dedi. «Sheba'yla ben de seni hiç unutmayacağız.»

Öğleden sonra Maggie'nin sürdüğü arabayla eve dönerlerken zenci kadın, siyah gözlük camlarının ardından süzülen gözyaşlarının nedenini sormadı. Bunun yerine, torpido gözünden aldığı kâğıt mendilleri uzattı.

Çok önceleri, yine bir hastasıyla ayrıldıkları zaman babası, «Vedalaşmak asla kolay değildir,» demişti. «Ama yarın, durumuyla ilgileneceğin bir başkası olacak. Bir süre sonra da eskiler, tümüyle olmasa da, bir dereceye kadar unutulacak.»

Roxy, bunların ne kadar mantıklı yorumlar olduğunu biliyordu. Ama Chris, kalbinde nedense önemli bir yer kaplamıştı. Onu unutmak daha fazla zaman alacaktı galiba.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Orkestra, yemek yiyenlerin gürültüsünü bastırmak için olsa gerek, hayli yüksek perdeden çalıyordu. Roxy başının çatlayacağını sandı. Marcus'la birlikte yemek yemeyi iple çekmişti ama, durumun böyle olacağı aklına bile gelmemişti doğrusu. Konuşmak olanaksızdı. Gece ilerledikçe, ağzını açmak için kendinde güç bile bulamaz hale geliyordu. Her tür akıl hastasının bulunduğu bir tımarhanede hapsolmuş gibiydi. Ve buradan kurtulma isteği, onu da çıldırtacaktı neredeyse.

Yemekleri bitince, «Gel dans edelim,» dedi Marcus. Genç kız itiraz edemeden, ellerinden kavrayarak onu ayağa kaldırmıştı bile.

Roxy telaşla, «Korkarım, pek iyi dans etmesini bilmiyorum,» diye onu uyardı. Adam güldü.

«Önemi yok. Çünkü ben de pek bilmem.»

Az sonra kolu Roxy'nin belini sımsıkı kavramış, vücudunu da kendisininkine doğru çekmişti. Müziğin eşliğinde dans ederlerken genç kız nasıl becerdiyse, adımlarını onunkilere uydurmayı başardı. Ancak bu sırada gürültü insanı sağır edecek bir hal almış, bas davulun darbeleriyle kulak zarları zonklamaya başlamıştı.

Marcus, onu iyice kendine doğru çekti. Çenesi, genç kızın şakağına değiyordu şimdi. Ama bu yakınlığın verdiği heyecan bile Roxy'nin sıkıntısını yok edemiyordu. Sonunda masalarına döndükleri zaman Marcus, «Bu akşam çok sessizsin,» demekten kendini alamadı.

«Bağışla.»

Başka ne söyleyebilirdi? Açıklamaya çalışsa anlayabilir miydi acaba? Yoksa bunun, akşamın sona ermesini sağlayacak bir bahane olmasından mı kuşkulanacaktı? Ne var ki adam, elini sımsıkı yakalayarak sert bir sesle, «Bir şey mi var?» diye sordu. «Sinirli ve heyecanlı görünüyorsun.»

«Hayır, hayır... Hiçbir şey...»

«Roxy...» Sesi sert ve buyurgandı. «Bana gerçeği söyle.»

Gerçek... Oh, Tanrım... Aslında bunu Marcus'a bağıra bağıra söylemek istiyor, ama bir türlü cesaret edemiyordu. «Üzgünüm Marcus,» dedi. «Yemek çok nefisti ama...»

«Evet, ama...»

Bu ısrar karşısında, ne olursa olsun, daha fazla susamayacağını anlamıştı Roxy. «Gürültü...» dedi sonunda. «Sen bunu fark etmeyebilirsin. Ama sanki milyonlarca değişik ses, müziği bastırmak için bağırıyor. Ya da bana öyle geliyor.» Huzursuzca yutkundu. «Çok afedersin.»

Adam, onu hızla çekerek ayağa kaldırıp mantosunu omuzlarına yerleştirirken, «Hadi, gel,» dedi. «Buradan hemen gidelim.»

Birkaç dakika sonra arabaya atlamış, uzaklaşıyorlardı. Genç kız, «Marcus...» diye kekeledi. «Geceni berbat ettim.»

«Hayır. Hiç ilgisi yok.» Uzanıp Roxy'nin elini sıktı. «Seni, Carlo'nun yerine götüreceğim. Orası sessizdir. Hem Carlo gayet lezzetli ve koyu kahve yapar.»

Genç kız karşılık vermedi. Hayatında kendini hiç bu kadar bitkin hissetmediğini düşünüyordu. Kaprisli bir kadından farkı yoktu. Ya da herhalde Marcus böyle sanıyordu en azından.

On dakika sonra bir başka lokantaya girmişlerdi. Buradaki konuşma sesleri kulağı okşayan hoş bir mırıltıdan farksızdı. Teypten yayılan müzik sesi ise hafif, son derece dinlendiriciydi.

Birkaç saniye sonra Marcus, «Ah, Carlo,» dedi. «Miss Roxana Cunningham'la tanışmanı istiyorum. Roxy... Bu da benim en iyi dostlarımdan Carlo...»

Roxy kendini zorlayarak gülümserken elini uzatıp, «Merhaba Carlo,» dedi. Ve büyük bir hayretle adamın, parmak uçlarını öptüğünü hissetti. Sonra Carlo ağır aksanlı bir İngilizceyle,

«Müşerref oldum Miss Cunningham,» diye mırıldandı.

«Roxy'ye, senin kahvenin üzerine olmadığını söyledim,» dedi Marcus.

«Doğrudur. En iyi kahve burada yapılır.» Genç kızın elini bıraktı. «Siz oturun Sinyor Marcus, Kahvelerinizi hemen getiriyorum.»

Marcus, kolunu genç kızın omuzuna atarak, onu masalardan birine doğru götürdü. Oturdukları zaman, «Nasıl?..» diye sordu. «Burası daha iyi, değil mi?»

«Hem çok daha iyi. Marcus, bağışla.»

«Bu sözü bir daha duymak istemiyorum. Gürültünün seni o biçimde etkileyeceğini düşüne-

mediğim için bütün kabahat bende. Hem doğrusunu istersen, Carlo'nun lokantasındaki sessizliği ve huzuru çoğu yere tercih ederim.»

Roxy somurttu. «Bunları, yalnızca beni rahatlatmak için söylüyorsun.»

«Roxy, beni öfkelendirme.»

«Ne bakımdan?»

«Yani bana inanmıyor musun?»

Genç kız kısa bir süre düşündü. «Sence, inanmalı mıyım?»

Roxy'nin sözlerinin ardındaki anlamı sezmekte gecikmeyen adam, «Güzel bir soru,» diye güldü. Genç kız gösterdiği bu cesarete kendi de şaşarak hafifçe kızarmıştı. Tam o sırada yanlarına gelen Carlo,

«Kahveleriniz, sinyor ve sinyorina,» diye sözlerini kesti.

«Teşekkürler Carlo.»

Adam gidince yeniden yalnız kaldılar. Kahveden bir yudum alan Roxy, «Hmmm... Çok güzel,» dedi.

«Bana, klinikteki işinden söz etsene. Geçenlerde seni kliniğin bahçesinde küçük bir çocukla konuşurken gördüm.»

«O, Chris Thompson. Gözleri belki de hiç göremeyecekti. Ama ameliyat sonunda gözlerinin hiç olmazsa birinin görmesi sağlandı.» Sesinden belli belirsiz bir üzüntü seziliyordu. «Dün de evine döndü.»

«Ya sen Roxy? Senin gözlerin için herhangi bir ümit...»

«Hiçbir ümit yok ne yazık.»

«Viyana'da, son yıllarda gerçekten mucizeler yaratan bir göz cerrahı olduğunu duydum.»

«Marcus, göz sinirlerim tamamen harap olmuş. Dünyada hiçbir ameliyat bu durumu düzeltemez. Hem zaten,» İhtiyatla derin bir soluk aldı, «Basil Vaughn ülkenin en iyi göz uzmanı ve en usta cerrahıdır. Benim durumum için belki bir düzine göz cerrahı getirtip muayene ettirdi. Hepsi de ümitsizlik konusunda ne yazık ki fikir birliğine vardılar. Bu nedenle, hayatımın sonuna kadar göremeyeceğimi kabul ettim. Yeniden ümide kapılmak istemiyorum.»

Marcus, uzun süre hiç konuşmadı. Roxy, onu sıkmış olma korkusuyla huzursuzlanmaya başlamıştı. O sırada, «Seni gören biri, kör olduğunu kesinlikle anlayamaz,» dedi adam.

«Görememememin dışında her bakımdan normal bir insanım. Toplumda herkes gibi benim de bir yerim var. Şımartılmak ya da şimdikinden başka biçimde davranılmak istemiyorum...» Birdenbire gülümsedi. «Babamla çok iyi anlaşırız. Ne kadar dayanılmaz olursa olsun, her zaman birbirimize gerçeği söylemek hususunda anlaşmışızdır. Bu bakımdan, kesinlikle aldatılmayacağımı ve kandırılmayacağımı bilirim.»

«Seni kandırmak isteyenler oluyor mu?»

Roxy hafifçe güldü. «Alışverişe gittiğim zaman çoğunlukla en olmayacak şeyleri satarak beni kandırmaya çalışırlar.»

«Böyle durumları anlayabiliyor musun?»

«Hemen her zaman anlarım. Ama giyim üzerine alışveriş yapacaksam, yanıma Maggie'yi almadan gitmem.» Kahvesini bitirip fincanı ileriye itti. «İstersen, değişiklik olsun diye, biraz da senden söz edelim. Bir evde mi, yoksa apartman dairesinde mi oturuyorsun?»

Marcus kısaca, «Apartman dairesinde,» diye cevap verdi. Adamın, soru sorulmasından hoşlanmadığını tahmin etmekte gecikmedi genç kız. Ama yine de,

«Yemek ve temizlik işlerini kim yapıyor?» diye sordu.

«Gerekli bütün işler yerine getirilir. Arasıra ben de bir şeyler hazırlarım kendime, ama çoğunlukla dışarıda yerim.»

Adamın damarına basmak isteyen Roxy, «Her gece bir başka kadınla mı?» diye sordu.

Marcus, «Pek tabii,» dedi. Ama genç kız, adamın sesindeki gülümsemeyi hemen fark etmişti. «Şu siyah kaplı defteri görüyor musun?» diye devam etti Marcus. «İçinde bir sürü isim, adres ve istatistik bilgiler var. Yapacağım seçim, tümüyle o sırada içinde bulunduğum ruh halime bağlıdır.»

«Peki, kendini bu akşam nasıl hissediyorsun?» Roxy şakacı bir sesle konuşmaya başlamıştı. «Yardımsever, sempatik, karşısındakine acıyan bir ruh hali içerisinde misin?»

«Sana acıdığım falan yok Roxy.» Sesindeki o gülümseme kaybolmuştu. «Çekici, güzel ve değişik bir kızsın.»

Roxy kaskatı kesildi birden. 'Değişik' sözüyle, 'kör' demek istiyorsun herhalde?»

Uzanıp kızın elini yakalayan Marcus, sert bir sesle, «Senin kendindeki değişiklikten söz ediyorum, budala,» diye onu azarladı. «Aslında, seninle beraber olmaktan hoşlanmamın başka nedenleri de var. Ama bunları sana daha sonra anlatacağım.»

İçinde bulundukları ortam, birdenbire içlidış-

lı ve fazlasıyla tehlikeli bir hal almaya başlamıştı. Roxy, «Beni tedirgin ediyorsun,» diye fısıldadı.

«Sahi mi?»

Genç kız, sanki karar vermek istermişçesine başını hafifçe bir yana eğdi, sonra, «Sen bana gülüyorsun,» diye adamı suçladı.

«Hayır, sana değil, kendime gülüyorum.»

«Kendine mi?»

«Eğer yerinde bir başka kız olsa, onun tedirginlik hissetmesine hak verirdim Roxy. Çünkü aramızdaki ilişki, artık elimden geleni yaparak konuğumu yatağa atabileceğim düzeye erişmiş durumda.»

«Oh...»

Roxy kıpkırmızı kesiliverdiğini hissetti. Aslında kendisinden ne beklendiğini bilemiyordu. Ama az önceki açıklama, içindeki bir ışığın sönmesine yol açmıştı. Marcus, «Sözlerim seni çok mu sarstı?» diye sordu usulca.

«Tam olarak değil.»

«Öyleyse, seni kandırmaya çalışmıyorum diye neden şaşmıyorsun?»

Marcus, bu sorularıyla genç kızı nasıl üzdüğünün kuşkusuz farkında değildi. «Şaşmamamın nedeni var,» dedi Roxy. «Körlüğüm, bir erkeğin doğal arzularını genellikle söndürür.»

«Tanrım... Roxy... Gözlerin görmese de, diğer kadınlardan hiçbir farkın yok.» Sesi, korkunç bir öfkeyle titremeye başlamıştı. Genç kızın cevap vermediğini görünce kaba bir tavırla, «Haydi gidelim,» dedi. «Eve dönme zamanın geldi.»

Araba hızla ilerlerken genç kız, hiç konuşmadan Marcus'un yanında oturuyordu. Sinirleri iyice gerilmişti. Gece, tam anlamıyla bir fiyas-

koydu. Kendisi de fiyaskoydu herhalde. Diğer kadınlara eşit olma düşüncesinin ne kadar budalaca olduğunu acı acı geçirdi aklından. Hiçbir erkek, kör bir kadınla tam anlamıyla ilgilenmezdi. Öyleyse, Marcus'un sözlerine neden üzülüyordu?

Araba yavaşladı ve sonunda durdu. Marcus kontağı kapattığı sırada, Roxy titreyen parmaklarıyla kapının tokmağını araştırıyordu. Adam, «Dur,» diyerek uzandı, elini yakaladı. Ilık bir nefesin yanağını okşadığını hisseden genç kız, elinde olmadan heyecanlanmıştı. «Sakın yanlış anlama,» dedi Marcus. Kadife gibi yumuşak ve derin sesi, Roxy'nin duygularını harekete geçiren bir okşama gibiydi. «Sen çok istek verici bir kızsın. Ama barajda seni öptüğüm zaman gösterdiğin tepki, ne kadar temiz olduğunu anlamama yetti. Korkmuştun. Bunu şimdi fark ediyorum. Ve seni bir daha korkutmaya niyetim yok.»

Son derece ikna edici bir konuşmaydı bu. Ümitsiz bir arzuyla ona zaten inanmak isteyen Roxy, cüretle fısıldadı: «Ama şimdi korkmuyorum.»

Marcus bir an karşılık vermedi. Sonra, belli belirsiz bir alayla, «Yani, seni baştan çıkarmamı mı istiyorsun?» diye sordu.

Genç kız, «Bana bir kadın gibi davranmanı arzu ediyorum,» dedi. Adamın yakınlığı, daha önce hiç cesaret edemediği bir biçimde davranmasına yol açıyordu.

«Tanıştığımızdan bu yana, sana bir kadın gibi davranmaya çalışmıyor muyum?»

«Doğru. Ama o zaman, bunu izleyecek şeylere hazır değildim.»

«Peki, şimdi hazır mısın?»

Roxy, tehlikeli bir alanda yürüdüğünün farkındaydı. Cevabının ise, geleceğini kesin çizgilerle belirleyeceğini biliyordu. Gerçekten hazır mıydı? Yoksa, sonunda başa çıkamayacağı bir tehlikeye mi atılıyordu? Ancak, cevabını sabırsızlıkla bekleyen Marcus'un sinirlerinin de hayli gerilmiş olduğunu hissetmekteydi. «Ha... hazır olduğumu sanıyorum...» diye kekeledi.

Adam, hafifçe gülerek Roxy'yi kendine doğru çekerken fısıldadı: «Öyleyse bunu anlayalım, ne dersin?»

Genç kız, Marcus'un kolları arasında önce katı bir hareketsizlikle kalakaldı. Ama yakıcı dudaklar, kendininkileri bularak onları araladığı zaman, sanki eridiğini sandı. Adamı, umduğundan daha büyük bir arzuyla öpüyordu. Aslında Marcus'un davranışları hayli nazikti. Ama bu davranışların altında öyle bir şehvet saklıydı ki, Roxy sahip olduğunu bilmediği duygularının uyandığını anladı. Adamın eli mantosunun altında ilerleyerek, belinden memelerine doğru yükselirken, hafifçe titreyerek ona doğru sokuldu.

Marcus, birdenbire genç kızı bıraktı. Kolları çözülmüştü artık. Roxy hayretle ürpererek, «Yanlış bir şey mi yaptım?» diye sordu.

Adam garip bir sesle, «Seni acele ettirmek istemiyorum Roxy,» dedi. Sonra kızın elini dudaklarına götürerek öptü. «Haydi, artık içeriye gir.»

Genç kız, Marcus'la birlikte ön kapıya doğru yükselen merdivenleri çıkarken garip bir hayal kırıklığı içindeydi. Gecenin soğuğunu önlemek için mantosuna daha sıkı sarınırken, 'Oysa neler

ummuştum,' diye düşündü.

Antreye girdiklerinde, «Işıkları yakayım mı?» diye sordu Marcus.

Genç kızın, «Hayır,» cevabı ağzından bir nefes gibi çıkmıştı. Marcus kollarını Roxy'nin mantosu altına sokarak onu sımsıkı kucakladı. Vücutları birbirine yapışmıştı şimdi.

Genç kız yine o elektrik akımına benzeyen duygunun vücudunda dolaştığını hissetti. Marcus kendisini büyük bir arzuyla öpmeye başlamıştı. Ama bu defa genç kız, uzaklaşmayı aklından bile geçirmedi. Kendisini, içinde bir nabız gibi vuran duyguların kasırgasına teslim etti. Memeleri, adamın kaslı göğsünde sanki eziliyordu. Ama Roxy aldırış etmedi. Bu saniyelerin sonsuza kadar uzamasını istiyordu. Ama Marcus, yine arabada yaptığı gibi kollarını birdenbire çözerek ondan uzaklaştı. «Artık gitmem gerek,» dedi garip ve boğuk bir sesle. «Ama yarın seni yine göreceğim.»

Roxy kendini o güne kadar hiç böylesine dişilik duygularıyla dopdolu hissetmemişti. Bazı tahminleri vardı kuşkusuz. Ama şimdi, özellikle Marcus'u da tanıdıktan sonra artık bunları adlandırabiliyordu.

Merdivenlerden odasına çıkarken, «Marcus...» diye fısıldadı kendi kendine. Bu ad, yüreğinde bir melodi gibiydi. Ve o gece, şimdiye kadar kendisine düşünmeyi bile yasakladığı bazı şeylerin hayalini kurdu.

Bu olayı izleyen iki hafta Roxy'nin en güzel günleriydi. Her boş zamanını Marcus, büyük bir zevkle dolduruyordu. Genç kızın bundan bir şi-

kâyeti yoktu tabii. Birkaç defa Carlo'nun lokantasına, bir defa da City Hall'daki festivale gitmişlerdi. Bazı akşamlar ise Marcus, evlerine geliyor, babası ve Roxy'yle satranç oynayıp, çeşitli şeylerden söz ederek hoşça vakit geçiriyorlardı.

Bir gece, Marcus'la birlikte, onun dostlarının verdiği bir partiye davetliydiler. Eğlenirlerken bir ara duyarlı kulakları, ev sahibiyle Marcus arasındaki bir konuşmayı algıladı. David Whitby, «Yanındaki çok güzel bir kız,» diyordu. «Ama kör oluşu ne kadar acınacak bir durum.»

«Roxy, acınacak kişilikte bir insan değildir.»

«Bu ilişkinde ciddi misin?»

«Beni bilirsin Dave.» Marcus hafifçe güldü. «Değişikliklerden hoşlanırım.»

Roxy, başının dönmeye başladığını hissetti. Marcus'un hayatına renk katan değişikliklerden başka bir şey değil miydi yoksa? David Whitby'nin konuşmaya devam ettiğini duyunca kulak kesildi.

«Artık evlenip durulacak yaşa geldin Marcus. Zaman ilerledikçe insanlar gençleşmez, biliyorsun.»

«Eğer evlenmeyi düşünürsem, o kadın, ilgilendiğim konulara ilgi duyan birisi olmalıdır.»

«Peki, aklında herhangi biri var mı?»

Marcus herhalde bu soruyu da cevaplandırmıştı, ama Roxy'nin yanında oturan kadının attığı kahkaha, bunun duyulmasını engelledi ne yazık. Ama bütün bunlar, genç kızın birkaç haftadan beri, budalalar cennetinde yaşadığını anlamasına yetip de artmıştı bile.

Partinin geri kalan bölümü, Roxy için bir cehennemden farksızdı. Oradan ayrıldıkları sıra-

da sinirlerinin gerginliğinden ötürü neredeyse hiç konuşamayacaktı. Marcus arabayı kullanırken onun bütün düşündükleri, adamın az önce söylediği sözlerdi. Babası bir akşam onun sevdiği şeylerden söz ederken neler açıklamıştı acaba? Hayli uzun bir listeydi bu. Karate, dağcılık, yatçılık vb... Her hatırladığı konu, genç kızın ruhuna saplanan bir kılıç gibiydi. Marcus'la evlenme fikri zaten tam anlamıyla yerleşmemişti daha. Bu durum karşısında, evlilik bir hayalden de öte gibi görünüyordu. İstese bile adamın ilgi duyduğu konulara katılamazdı. Acı acı, 'Sonunda her ikimiz için de zevksiz bir şekilde bitmesi kesin lan bir ilişkiye devam etmenin hiç anlamı yok,' diye düşündü.

Marcus, sokak kapısını açıp kenara çekilirken, «Bir şeyler içmek için davet edilecek miyim?» diye sordu neşeyle.

«Hayır Marcus. Hem geç oldu, hem de yor... yorgunum.»

«Öyleyse yarın akşam görüşürüz.»

«Sanmıyorum. Yapmam gereken o kadar iş var ki.»

Marcus onu kucaklayıp dudaklarından ihtirasla öptü. Sonra, «Her şeye rağmen, sana yine de telefon edeceğim,» dedi. «İyi geceler.»

Roxy, arabanın iyice uzaklaşmasını bekledikten sonra ön kapıyı kilitleyerek odasına çıktı. Soyunup yatağına girerken, 'Onu unutabilmek için geç kalmış sayılmam,' diyordu kendi kendine. Ama uzun bir süre yatıp bir türlü de uyuyamayınca, gerçeği tam anlamıyla fark etti. Aslında geç, hem de çok geç kalmıştı. Daha ilk tanışmalarında Marcus, onun savunma hatlarını

yıkmış, daha sonra da genç kızın son sığınağı olan, erkekleri hayatına sokmama ilkesini yok etmişti. Artık kendisine, geçmişindeki başka kadınlara verdiği değerden fazlasını tanımayan bir erkeğe âşık olduğunu gayet iyi biliyordu.

Bunu anlayınca ne şikâyet etti, ne de gözyaşı döktü. Durumu sessizce kabullendi. Ayrıca önemli bir de karar verdi: Kısa bir süre için tattığı, geleceğe yönelik mutluluk hayallerini hapsedecekti.

Ertesi gün akşam yemeğinden sonra telefon çalınca, bilinçaltından bunun Marcus olduğunu tahmin etti. Cevap vermesi için, babası seslenince, ne yapacağını şaşırdı birden. Ahizeyi aldığı sırada titreyen elleri terle nemlenmişti. Marcus'un o tanıdık sesi ise onu rahatlatmaktan çok uzaktı. Her zamanki buyurgan tavrıyla, «Yarın akşam yemeğe çıkalım,» diyordu adam.

Aklına ilk gelen bahaneye sarılan Roxy, «Olanaksız,» diye karşılık verdi. «Babamla birlikte bir dostumuza davetliyiz.»

«Öyleyse öteki akşam gideriz.»

«O akşam da Dr. Vaughn, beni golf kulübündeki bir partiye götürüyor.»

Kısa bir sessizlik oldu. Kalbinin gümbürtüsü öte yandan duyulacak diye ödü kopuyordu genç kızın. Sonunda Marcus, sesinde o tanıdık gülümsemeyle, «Yoksa artık beni silkelemeye mi karar verdin Roxy?» diye sordu.

Genç kız içinden, 'Tanrım bana güç ver,' diye yalvardı. Sonra sivri tırnaklarıyla avuç içlerini kanatırken, «Ha... hayır...» diye kekeledi. «Ne İlgisi var bunun?»

Yine kısa bir sessizlik oldu. Sonra Marcus bir-

denbire, «Bir fırsat bulunca seni görürüm,» dedi ve telefon kapandı.

Roxy karşılık verecek zaman bile bulamamıştı. Orada budala gibi duruyor, işlediği suç ve duyduğu ağlama isteğiyle başa çıkabilmeye çabalıyordu.

Az sonra oturma odasına dönüp, fincanını ikinci defa kahveyle doldururken, babası, «Yarın akşam benimle birlikte gitmeyeceğini sanıyordum,» dedi.

«Fikrimi değiştirdim,» diye karşılık verdi genç kız. O sırada, duyduğu aşırı heyecan nedeniyle fincanı fazla doldurmuş olduğunun farkına varamamış, taşan kaynar su parmağını yakmıştı. Acıyla yüzünü buruştururken, Theodore,

«Bu davranışın beni mutlu etti,» dedi. «Ama...» Duraladı. Şimdi saatin tiktaklarından başka bir ses duyulmuyordu. Adam sonunda, «Roxy,» diye mırıldandı. «Marcus'la kedi-fare oyunu oynamaya kalkışma.»

Genç kız, kahvesine süt ve şeker koydu. Sonra dikkatle bir yudum içti. Sesinin doğal çıkabilmesini sağlamak için zaman kazanmaya çalışıyordu. Sonra yapma bir serinkanlılıkla, «Eğer başarabilirsem, onunla bir daha buluşmak arzusunda değilim,» dedi.

«Ama neden? Ondan hoşlandığını sanıyordum.»

«Hoşlanıyorum. Hem belki de gereğinden çok daha fazla hoşlanıyorum baba. Zaten bu nedenle arkadaşlığımızın bitmesini istiyorum ya.»

Odaya uzun ve sıkıcı bir sessizlik çöktü. Sonunda Theodore Cunningham derin derin içini çekti. «Korkarım, seni anlayamıyorum yavrum,»

dedi.

Roxy üzüntüyle gülü nsedi. «Kendimi ben de anlayamıyorum. Ama her şey ortada.»

Babası başka bir şey sormadı. Yalnızca gazetesini alarak büyük bir gayretle okumaya girişti. Genç kız ise bu sırada sessizce kahvesini içiyordu.

Roxy, dostları Duncan'larda geçirdiği gece çok sıkıldı. Üzerinde bir de huzursuzluk vardı ayrıca. Bir gece sonra Basil'in golf kulübünde de bu duyguları atamadı üzerinden. Kafası sürekli Marcus'la ilgiliydi. Koşup en yakın telefonu açarak, onun sesini duymak istiyordu. Zaman zaman gerektiği için gülümsüyor, hatta gülüyordu da. Ama bir yandan da kendisini çok canlı ve neşeli hissetmesini sağlayan o adamın yanında olmak istiyordu. 'Tanrım,' diye düşündü. 'Neden bana önerdiği kırıntılarla yetinmedim sanki? Kırıntılar, içimdeki ölü boşluktan çok daha iyi değil miydi?'

Parti gece yarısından hayli sonra bittiğinde, Roxy de ne kadar yorulmuş olduğunu anladı. Eve Basil'le birlikte geldiler. Adam, o akşam nedense alışılmışın dışında sessizdi. Ama bunu herhangi bir konuyla bağdaştırmak genç kızın aklına gelmemişti tabii.

Basil, kapıyı açıp anahtarı Roxy'nin avucuna bıraktıktan sonra, ellerini omuzlarına dayayarak içeri girmesine engel oldu. Bir an duraladı, sonra, «Birbirimizi uzun bir süredir tanıyoruz Roxy,» dedi. «Senin için neler hissettiğimin herhalde farkındasındır.»

Eğer ayaklarının altındaki beton zemin ya-

rılsaydı, genç kız bundan fazla şaşıramazdı. «Basil...» diye kekeledi. «Sen neler...»

«Seni seviyorum Roxy. Benimle evlen.»

Her şey bir yana, Roxy böyle bir şeyi asla ümit etmemişti. Üstelik Basil Vaughn'dan, kesinlikle. Kırkını geçmişti doktor. Ama bu o kadar önemli değildi. Ne var ki tam on iki yaşından beri doktoruydu. Daha sonra da dostu ve işvereni haline gelmişti. Roxy'ye karşı böyle bir duygu beslediğini hiçbir zaman belli etmemiş, o da Basil'i kesinlikle gelecekteki bir koca ya da sevgili gözüyle görmemişti. Bu öneriyi çok anlamsız ve mantıksız bulmasına rağmen, aslında çok duygulandığını da kendi kendine itiraf ediyordu. Sonunda, kekelemeden konuşabileceğine aklı kesince, «Korkarım seninle evlenemem Basil,» dedi.

Adamın, omuzlarını tutan elleri kasıldı. «Hiç olmazsa bu konuyu düşüneceğine söz ver,» diye mırıldandı.

«Söz veriyorum, ama...» Duraladı. Onu incitmek istemiyor, ancak, gerçeği söylemek zorunda olduğunu da biliyordu. «... ama fazla ümit besleme Basil,» diye devam etti. «Senden hoşlanıyorum, ne var ki, sana... sana... âşık değilim.» Kendisini hiç bu kadar berbat hissetmemişti. «Çok üzgünüm Basil,»

Basil, «Bütün istediğim, yalnızca bu konuyu bir defa daha düşünmen,» diye ısrar etti. Sonra her zaman yaptığı gibi Roxy'yi yanağından öptü. «İyi geceler yavrum.»

Genç kız o gece uyuyamadı. Basil'in açıklaması onu çok sarsmıştı. Olayları düşünürken saatler geçti. Herhangi bir ihtiras gösterisi, heyecan-

lı bir davranış yoktu ortada. Basil, serinkanlı bır açıklama yaparak kendisini sevdiğini ve evlenmek istediğini söylemişti. Onun sırrını açıklamış olması, Roxy'nin işine geliyordu. Hiç olmazsa, yeniden karşılaştıkları zaman nasıl davranması gerektiğini bilecekti. Ama kendisine böyle duygular beslemesi, genç kızı rahatsız ediyordu. Eğer bu öneriyi bir ay önce yapmış olsa belkiydi... Ancak, Marcus'u tanımış olması, başka bir erkekle ilgilenmesine artık kesinlikle engeldi.

'Aslında sevinmem gerekir,' diye düşündü. Kendisiyle kimsenin ilgilenmeyeceğini sanmasına rağmen, daha şimdiden bir evlilik önerisiyle karşılaşmıştı. Ama bu olay, onu çok huzursuz ediyordu. Alınyazısı, neden Marcus gibi bir erkeği karşısına çıkaracak kadar acımasız davranmıştı.

Sabah olduğunda, genç kız daha gözünü bile kırpmamıştı. Yorgun bir biçimde kalkarak, banyoya, küvetin suyunu doldurmaya geçmeden önce, Maggie'ye haber vermek için zili çaldı.

Beş dakika sonra Maggie içeriye giriyordu. Büyük bir neşeyle, «Bu sabah erkencisiniz Miss Roxy,» dedi.

Genç kız, «Aslında hiç uyuyamadım,» diye homurdandı. «Hava nasıl?»

«Soğuk. Çimenler de kırağıyla kaplı. Sıcak tutacak bir şeyler giymelisiniz.»

«Kalın bir kazakla pantolon uygun olur herhalde,» dedi Roxy. Sonra Maggie'yi gardrobun önünde bırakarak uykusuz geçen gecenin yorgunluğunu üzerinden atabilmek ümidiyle banyoya girdi.

Bir saat kadar sonra babasıyla kahvaltı ederlerken adam, «Dün gece gözünü kırpmamış gibi bir halin var,» dedi. «Daveti, Basil'le, umduğun gibi geçirmedin mi?»

«Aslında, dün gece umduklarımdan çok daha beklenmedik şeyler oldu,» diye karşılık verdi Roxy. Kendisini yorgun hissediyordu. «Basil, bana evlenme teklif etti.»

Theodore Cunningham çatalıyla bıçağını tabağın üzerine düşürürken, «Ne dedin?» diye gürledi. «Evlenme mi??... Umarım kabul etmemişsindir.»

Roxy kaşlarını çattı. «Oh, baba. Nasıl böyle konuşabilirsin? Basil harika bir adam. Sonra hem çok iyi bir doktor, hem de...»

Babası, «Ama ona âşık değilsin,» diye sözü ağzına tıkadı.

«Doğru. Âşık değilim. Fakat, önerisini düşüneceğime söz verdim.»

«Nasıl böyle bir söz verebildiğini bile anlayamıyorum. Adam çıldırmış olmalı. Ayrıca, neredeyse kırk beş yaşında.»

«Baba... Eğer onu sevseydim, yaşı benim için bir sorun olmazdı. Ama ona karşı, hoşlanmanın dışında hiçbir duygu beslemiyorum.»

Babası, «Umarım, dediğin gibidir,» diye homurdandı. Roxy itiraz etti.

«Haksızlık etme baba.»

«Bağışla kızım, ama,» Adam derin derin içini çekti, «Eğer bahis konusu kişi Marcus olsaydı...»

Genç kız öfkeyle, «Asla Marcus olmayacak,» diye bağırdı. Farkına bile varmadan peçeteyi buruşturarak avucunda bir top yapmıştı. «Asla!..»

Theodore Cunningham uysal bir tavırla, «Yal-

nızca örnek veriyordum, hayatım,» diye açıkladı.

«Örnek falan verme.»

Uzun ve garip bir sessizlik oldu. Sonra Roxy kararsız bir biçimde gülümsedi. «Afedersin baba. Bu sabah herhalde ters tarafımdan kalkmışım. Hiç gereği yokken hıncımı da senden çıkarıyorum.»

Theodore, «Zaten babalar başka neye yarar?» diye güldü ve aralarındaki gerginlik hemen ortadan kalktı. Adam Roxy'yi alnından öptükten sonra, «Akşam görüşürüz,» dedi.

Roxy, bir süre elindeki tostla oyalandıktan sonra bir fincan kahvede karar kıldı. Basil'in önerisine babasının bu kadar şiddetle karşı çıkacağını düşünmemişti doğrusu. Aslında bu konuda babasını rahatlatması gerekirdi. Ama, bunca yıldır kendisi için Basil'in yaptıklarından ötürü, adamı savunmak ihtiyacını duymuştu.

Oh, hayatı neden böyle birdenbire berbat bir hale gelmişti? Sheba'yı bahçede gezdirirken başka hiçbir şey düşünemiyordu. Aslında hayli soğuktu dışarısı. Ama Roxy bunun farkında bile değildi. Unutmak istediği olaylar beyninde dönüp duruyor, Marcus'la geçirdiği güzel dakikaların anılarıyla kendine işkence ediyordu. Soğuk, artık dayanılmaz bir biçimde kalın kazağına işlemeye başlayınca, içeri girip kendini çalışma odasına hapsederek, iki saat hiç aralıksız çalıştı. Bu şekilde beynini başka konulara yöneltince, söz konusu anıları unutmayı başarıyordu. Bir ara odanın kapısı açıldı ve sanki birisi girmiş gibi sıkıca kapatıldı.

Evde yaşayan hiç kimse, hatta Maggie bile,

kim olduklarını belirtecek bir hareket yapmadan içeriye girmezlerdi. Roxy heyecanlanmıştı. Keşke Sheba da yanında olsaydı. Çünkü o, girenin kimliğini belli edecek bir davranışta bulunurdu. Ama artık çok geçti.

«Kim o?» diye kekeledi. Ama yerdeki halıya kuvvetle basarak yaklaşan ayak seslerini duyunca, o huzursuzluk veren titreşimleri yeniden algıladı ve tereddütle, «Marcus...» diye fısıldadı.

Aynı anda onun kullandığı kolonya kokusunu da hissetmişti. Sonra, kalın ve okşayıcı bir ses mırıldandı:

«İyi tahmin ettin, Roxy.»

BEŞİNCİ BÖLÜM

Bu bir tahmin değildi aslında. O güne kadar hiçbir kişinin varlığı, Roxy'yi böylesine tehlikeli bir biçimde etkilememişti. Huzursuz bir sesle, «Burada ne arıyorsun?» diye sordu. Ve adamın, sinirli zamanlarında attığı o kısa, sert kahkahayı işitti.

Sonra Marcus, «Günlerdir görmediğin bir insanı böyle mi karşılarsın?» diye homurdandı.

Aynı anda Roxy ayağa fırlayarak hızla ondan uzaklaştı. Bir yandan da, «Hayır, Marcus... Hayır...» diye haykırıyordu. Sezgileriyle, adamın kendisini öpeceğini hissetmişti.

Marcus, «Neyin var senin?» diye sordu. «Dave Whitby'nin partisine gittiğimiz geceden beri çok garip davranıyorsun.»

«Ne ilgisi var? Hayal mı görüyorsun yoksa?»

«Öyle mi dersin? O gece ne oldu? Bir şeyler olduğundan eminim. Böylesine değişmen için biri bir şeyler anlatmış olmalı.»

Roxy, 'Evet sen anlattın,' diye bağırmak istedi birden. Ama gerçek duygularını saklayarak bunu açıklaması olanaksızdı. Hiç istememesine rağmen yine yalana başvurdu.

«Kimse bir şey anlatmadı. Ben de değişmiş falan değilim.»

«Sahi mi? Söylediklerini kanıtlamak için benimle öğle yemeğine gel.»

«Gelemem. Bir saate kadar kliniğe gitmem gerek. İşimin de akşama kadar süreceğini sanıyorum.»

Marcus acı bir sesle, «Akşam vakti de benim için çok geç,» diye homurdandı. «Öğleden sonra Cape Town'a uçacağım. Ve hafta sonundan önce döneceğimi de ummuyorum.»

«Öyleyse sorun yok.»

«Sahi mi?» Aynı anda şiddetli bir gürültüyle yerinde sıçradı Roxy. Marcus olanca hiddetiyle masayı yumruklamış olmalıydı. Sonra, «Tanrı cezasını versin...» diye haykırdı. «Sana neler oluyor? Bana karşı bazen candan, bazen de düşman gibi davranıyorsun. Nedenini öğrenmek hakkım.»

Sinir bozukluğunun sınırına gelmiş olan genç kız, daha fazla kendini tutamayarak, «Madem bilmek istiyorsun, öyleyse söyleyeceğim,» diye haykırdı. «İliş... ilişkimizin bitme zamanı ge... gel... geldi artık. Önceden de söylemiştim. Bu ilişkiyi fazla uzatmak istemiyorum.»

«Yine aynı hikâye ha?.. Körlüğünden ötürü

kimseye yük olmak istemiyorsun. Ben bunu kabul etmiyorum Roxy. Ve bütün bu yaptıklarının yanına kâr kalacağını sanıyorsan, Tanrı beni kahretsin.»

Ne demek istiyordu? Birkaç adım ötesinde bazı şeylerin olduğunun farkındaydı ama... Birden anahtarın kilidin içinde döndüğünü duydu. Kalbini buz gibi bir mengene sıkıştırırken, «Marcus...» diye haykırdı. Sonra yakın bir tehlikenin varlığını sezerek kaçmak istedi. Ama sehpaya takılarak sendeledi ve yüzükoyun yuvarlandı. Ne var ki, daha yere düşmeden güçlü kollar yakalamıştı kendisini. Duvara dayalı olan deri kaplı divanın üzerine yatırıldığını fark edince, «Marcus, yapma... Ne olursun... Yalvarırım...» diye haykırmaya başladı.

Ama bütün bu yalvarmaların hiçbir etkisi olmadığı ortadaydı. Olanca ağırlığıyla Roxy'nin üzerine abandı Marcus. Onun sıcak soluğuyla dudaklarının yandığını hisseden genç kız, başını çevirmeye çabaladı. Aynı anda adam saçlarını eline dolamıştı. Yüzünü, kendisininkine doğru yanaştırdı olanca gücüyle. Roxy'nin saç dipleri yanmaya başlamıştı. Bu saldırıya karşı koyması gerektiğini biliyor, ama ne o güçlü kollardan kurtulabiliyor, ne de içinde bir kasırga gibi esmeye başlayan duygulara engel olabiliyordu. Yenilgiyi kabul etmişcesine dudaklarını adama teslim etti. Usta parmaklar, sütyeninin kopçasını açarken, dayanılmaz bir şehvet dalgası, vücudunu elektrik çarpmış gibi sarstı.

Marcus'un şehvetli dudakları, boynundan aşağılara doğru ateş gibi bir iz bırakarak kayarken; küçük, ama dimdik memelerini yoğurar

güçlü parmakların verdiği zevkle inliyordu genç kız. Damarlarında kaynayarak akan zevk dalgası, tüm düşünce gücünü elinden almıştı.

Aynı anda Marcus, geri çekilirken, «Demek bu ilişkiye fazla girmek istemiyorsun?» diye alayla homurdandı. Bu sözler, Roxy'nin uyuşuk beynine bir kırbaç etkisi yaptı. «Şimdi bu durumda, dediğini gerçekleştirebilecek yiğitliği göstermeni merakla bekliyorum.»

Utanç dalgası, soğuk bir duş gibi kendine getirdi Roxy'yi. El yordamıyla elbiselerine bir çekidüzen vermeye çalıştı. Kanıtlayabildiği tek şey, Marcus'un canı ne zaman isterse, duygularını hemen uyandırabilme yeteneğine sahip oluşuydu. 'Ona âşık olduğumu anlamasından Tanrı beni korusun,' diye düşündü. Sonra, titreyen elleriyle saçlarını geri iterken, kendisine bile yabancı, boğuk bir sesle, «Keyfin isteyince ıskartaya çıkarabileceğin bir oyuncak değilim ben,» dedi. «Körüm. Ama duygularım var. Ve şu an senden iğreniyorum, Marcus Fleming.»

Bunu uzun ve öfkeli bir sessizlik izledi. Neden sonra adam, kaba bir tavırla, «Ne söylediğinin farkında mısın?» diye sordu.

«Pek tabii. Git... beni yalnız bırak.»

Roxy, Marcus'un tereddüt ettiğini rahatça hissedebiliyordu. Sonunda anahtarın çıkardığı sesi ve arkasından da kapının yavaşça açılıp kapandığını işitti. Genç kız, ayak sesleri giderek belirsizleşirken, kendini divanın üzerine atarak hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı...

Bu olayı izleyen günlerde Roxy'nin, gerek ev ve gerekse klinikteki işlerinin yoğunluğu, iyi

bir rastlantıydı gerçekten. Çünkü ne olanları düşünmeye, ne de duygularını incelemeye vakit bulabiliyordu. Günün birinde, bütün bunların belirsiz bir anı olacağından emindi. Ne var ki, ertesi salı günü gerçekleşen olay, her şeyi bir daha olanca çıplaklığıyla geri getirdi. Öğlene doğru çalışma odasına giren Maggie, kendisine özel bir mektup geldiğini bildiriyordu.

Genç kız kuşkuyla kaşlarını çattı. «Mektup mu? Ama mektuplarımız asla eve gelmez ki.»

«Bu özel bir haberciyle getirildi Miss Roxy. Okumamı ister misiniz?»

«Elbette.»

Zarfı yırtan Maggie, tereddütle, «Ama bu Mr. Fleming'den,» diye mırıldandı. Ne yapması gerektiğini bilemiyordu.

Genç kız, Marcus'u düşündü. Adeta kalbine bir bıçak saplanmıştı. Kendini zorlayarak, «Fazla özel bir şey yazılmış olduğunu sanmıyorum,» dedi. Ama farkına varmadan yumruklarını sıkmıştı. «Oku, Maggie,» diye mırıldandı.

Mektup, «Roxy...» diye başlıyordu. «Cape Town'dan dün döndüm. Ama hafta sonuna kadar, burada birikmiş olan işlerin altından kalkabileceğimi sanmıyorum. Cuma günü de Rio de Janeiro'ya gitmem gerekiyor. Orada üç hafta kadar kalacağım. Gitmeden önce seninle konuşmak istediğim önemli şeyler var. Carlo'nun yerinde cuma günü saat tam birde buluşalım. Oraya gelmezsen, son karşılaşmamızda söylediklerinin gerçek duyguların olduğunu kabul edecek ve gelecekte seni asla rahatsız etmeyeceğim. Marcus.».

Ciğerlerindeki havanın tükendiği duygusuna

kapılan Roxy, yavaşça öne eğilerek, «Bir daha okur musun Maggie?» diye fısıldadı. Kadın, onun bu isteğini ikiletmedi. Sonunda, Roxy elini uzatarak mektubu aldı. Maggie sordu:

«Onunla buluşacak mısınız Miss Roxy?»

«Bilemiyorum.»

«Ama Miss Roxy, siz...»

Aynı anda tanıdık bir ses, «Heey... Merhaba...» diye bağırdı. Vera'ydı bu. Yüksek topuklarının sesi köpeği huysuzlandırmasın diye Roxy hemen Sheba'nın boynunu okşamaya başlamıştı. Vera, «Gelecek cuma günü yapılacak yardımsevenler derneğinin konserine annem iki bilet gönderdi,» dedi.

Marcus'un mektubunu sehpanın üzerine bırakan Roxy, «Lütfen annene tarafımdan teşekkür et,» diye cevap verdi. «Çay içer miydin?»

«Teşekkür ederim, istemem. Gitmem gerek.»

Ama Vera'nın pek gidecek gibi davranmadığını sezen Maggie izin isteyerek dışarı çıktı. Vera hemen sordu:

«Serüven nasıl gidiyor?»

«Ne serüveni?..»

«Sen ve Marcus tabii şekerim.»

«Bizim aramızda herhangi bir ilişki yok ki.»

«Hadi canım! Marcus Fleming hiç de kadınlarla platonik havalara girecek bir tip değil.»

«Seni temin ederim, aramızda anladığın anlamda bir ilişki yok Vera.»

«Dediğin doğruysa, budalanın tekisin.» Bir an tereddüt etti. Sonra, «Her neyse canım,» diye mırıldandı. «Aslında bu yalnızca seni ilgilendirir.»

Roxy'nin dudakları öfkeden bıçak sırtı gibi in-

celmişti. «Haklısın,» dedi. «Yalnızca beni ilgilendirir.»

Vera kahkahalarla güldü. «Pekâlâ majeste hazretleri. Ne demek istediğinizi çok iyi anladım. Görüşürüz...»

Vera gittikten sonra, Roxy sürekli olarak Marcus'un davetini düşünmeye başladı. Aslında bu, kaçınılmaz sonun uzatılmasından başka bir şey değildi. Ama... Marcus'u yanlış anlamış olması olanaksız mıydı? Yoksa gerçekten onun için bir anlam mı ifade ediyordu? Acaba... Aksi takdirde, yolculuğa çıkmadan önce neden kendisiyle görüşmek istesindi?

Sonunda bu daveti kulak arkasına atmamaya karar verdi. Son defa için bile olsa cuma günü onunla buluşacaktı.

O gün öğle üzeri, Basil'le klinikte çay içerlerken, «Gelecek cuma için Mrs. Sinclair'in düzenlediği konsere iki bilet var,» dedi.

«Bir davet mi bu?»

«Pek tabii,» dedi Basil. «Şey... Geçen gün söylediğim konu üzerinde düşündün mü Roxy?»

«Hem evet, hem hayır.»

«Bu ne anlama geliyor?»

«Evet, düşündüğümü gösteriyor. Hayır ise, seninle evlenmek istemediğimi Basil. Çok üzgünüm.»

Adam, ayağa kalkıp masanın çevresinden dolaşarak onun yanına geldi ve elini omuzuna koydu. «Ben de çok üzüldüm,» dedi usulca. «Ama ümidimi kesmeyeceğim. Eğer fikrini değiştirecek olursan, lütfen önce bana haber ver.»

İple çektiği günler sona ermiş ve sonunda cu-

ma günü gelmişti işte. Neşeyle Marcus'un daveti için hazırlanırken Maggie odasına girdi. Soluk soluğaydı. «Mr. Fleming'den mektup var Miss Roxy,» dedi.

«Mr. Fleming'den mi?»

«Evet, Miss Roxy. Daktiloyla yazılmış bu defa Zarfa da konulmamış.»

«Okur musun lütfen?»

Maggie boğazını temizledikten sonra, «Roxy,» diye başladı. «Öğle yemeği randevumuzu iptal etmek zorundayım. Daha önceki bir uçakla gitmem gerekiyor. Dönüşte seni arayacağım. Marcus.»

Roxy, inanılmaz bir hayal kırıklığıyla sarsıldı. İçinden bir ses, bir daha asla buluşamayacaklarını haykırıyordu. Ama bu saçma bir şeydi. Mektupta, 'Döndüğüm zaman seni arayacağım,' demiyor muydu?

Artık, Marcus'un dönüşü için üç hafta beklemekten başka elinden hiçbir şey gelmezdi.

Üç haftalık süre, kahreden bir yavaşlıkla geçerken, mevsim de sonbahardan kışa doğru dönüyordu. Roxy, Marcus'un Güney Amerika'dan geldiğini güvenilir kaynaklardan öğrenmişti. Ama aradan iki hafta daha geçmesine rağmen, Roxy'yle buluşmak için hiçbir girişimde bulunmamıştı Marcus. Bu da genç kızı çok üzüyordu.

Birkaç gün sonra babasının bürosuna gittiğinde, Marcus'u orada bulmak, Roxy'yi çok heyecanlandırmıştı. Tereddütle elini uzattı. Ama adamın, «İyi günler,» diyen sesi çok soğuktu. 'Korkunç bir yanlışlık var,' diye düşündü Roxy. İçini büyük bir karamsarlık kaplamıştı.

«Marcus... Acaba...» diye söze başladı ama; o, kaba bir biçimde onun sözünü keserek avukata döndü.

«Bu sözleşme hazırlanır hazırlanmaz haber verirsin, değil mi Theodore?»

Bu soruyu kısa ve sıkıntılı bir sessizlik izledi. Roxy kıpkırmızı kesildiğini hissediyordu. Sonunda babası, «Tabii Marcus,» diye karşılık verdi.

«Öyleyse izninizi rica edeceğim. Diğer randevuma yetişmem gerek.»

Ve başka tek bir kelime konuşmadan bürodan ayrıldı. Roxy yerin dibine geçmişti adeta. Ortadaki gergin sessizliği babasının sorusu bozdu:

«Size ne oldu kuzum?»

«Öyle sanıyorum ki, buna fikir ayrılığı adı verilebilir baba. Tartışmıştık. Sonra, bunu yeniden konuşmaya karar verdik. Ama Marcus, o sırada Rio'ya gitmek zorunda kaldı. Döndüğünden bu yana da buluşacak vakit bulamadık bir türlü.»

«Geleli iki hafta oluyor.»

«Biliyorum.»

«Güney Amerika'ya yerleşmeyi düşündüğünü de biliyor musun?»

Roxy, yumruk yemiş gibi oldu birden. Ağır ağır, «Bundan haberim yoktu,» diye karşılık verdi.

«Eğer kesin kararını verirse, bu, temmuz sonunda gerçekleşecek. Yani, kırk, kırk beş gün içinde.»

Roxy, «Anlıyorum,» diye mırıldandı. Hayatı boyunca içini parçalayan bu ümitsiz acıyla yaşamaya alışabilecek miydi acaba? Titrek bir sesle, «Haydi, eve gidelim baba,» dedi.

Aradan, dayanılması güç birkaç gün daha geçti. Bir gün, yanında Sheba'yla alışverişe çıkmıştı. Hiç olmazsa bu şekilde oyalanabileceğini sanıyordu. Eli kolu paketlerle dolu olduğu halde, karşı kaldırıma geçmek için caddeye indi. Daldığı derin düşüncelerden ötürü, köpeğin kendisini uyarmak için yaptığı hareketleri fark etmemişti bile. Acı bir fren sesiyle kendine geldi ama, artık çok geç kalmıştı. Adeta olağanüstü bir güçle Sheba'yı geriye itti ve aynı anda da kalçasına çarpan sert bir şeyin vücudunu hızla havaya fırlattığını hissetti.

Kendine geldiği zaman kalın bir sis tabakası içerisinde yüzüyordu sanki. Babasının, «Roxy...» diyen tedirgin sesini duydu. «Yavrum... Kendini nasıl hissediyorsun?»

Roxy, «Çok... çok fena... başım ağrıyor,» diye inledi. Bir yatakta yatıyordu. Kımıldadıkça beyni zonklamaktaydı. «Ne... ne oldu bana?»

«Jippe ve Eloff sokaklarının kesiştiği yerde araba çarpmış kızım.»

«Oh, evet... hatırlar gibiyim.» Sonra telaşla ekledi. «Ya Sheba... Ona bir şey oldu mu?»

«Hayır. Araba çarpmadan önce onu galiba kaldırıma itmişsin.»

Genç kız, «Tanrı'ya şükür,» diye fısıldadı. Gözleri yaşla dolmuştu. «Basil'e telefon eder misin baba? Bu öğleden sonra kliniğe herhalde gidemem.»

Theodore Cunningham dikkatle cevap verdi. «Roxy, yavrum... Şu anda daha sabah.»

«Sabah mı?»

«Dünden beri baygınsın hayatım.»

«Aman Tanrım... Durumum o kadar kötü

müydü?»

«Çok şanslıymışsın aslında. Yere düşerken yalnızca başını vurmuşsun. Başka bir şeyin de yok.»

«Burası hastane mi baba?»

Theodore, «Evet,» diye karşılık verdi. Tam o sırada bir hemşire girdi odaya. Ziyaret saati artık bitmişti. «Akşam üzeri yine görüşürüz,» dedi babası, Roxy'nin yanağından öperek oradan ayrıldı.

Birkaç gün sonra dikişlerini aldılar. Doktor, hastasının izlediği iyileşme düzeyinden hoşnuttu. Böylece, dikişleri alınır alınmaz genç kız evine döndü. Ama baş ağrıları bir türlü dinmek bilmiyordu. Bunun üzerine ertesi hafta Basil Vaughn'ın muayenehanesine gitmek zorunda kaldı.

Basil, onu özen ve dikkatle muayene etti. Roxy bu yöntemleri çok iyi biliyordu. Yavaş yavaş huzursuzlanmaya başlamıştı. Sonunda doktor, röntgen alınmasına karar verdi. Röntgen odasından çıktıklarında Roxy sordu:

«Neyim var, Basil?»

«Henüz bir şey söyleyemem. Zaten bu nedenle röntgen alınmasını istedim.»

«Hiçbir fikrin yok mu?»

Kısa bir sessizlikten sonra Basil, «Aslında bir fikrim var,» diye mırıldandı. «Ama tahminlerimden emin olmadıkça tartışmak istemiyorum.»

«Beni korkutuyorsun.»

«Korkacak bir şey yok. Oh... Az kalsın unutuyordum.» Cebinden çıkardığı paketi Roxy'nin eline tutuşturdu. «Baş ağrısı için bu kapsüllerden, altı saat arayla iki tane alabilirsin. Çok etkilidir.»

Üç gün sonra babasıyla birlikte Dr. Vaughn'ın muayenehanesine davet edildiler. Babasının da çağrılması, Basil'in çok önemli açıklamalar yapacağı duygusu uyandırmıştı Roxy'de. Doktorun yanına girdikleri sırada soğuk soğuk terliyordu. Dr. Vaughn, genç kızı koltuğa yerleştirirken, profesyonel bir sesle, «Gelebildiğinize sevindim Mr. Cunningham,» dedi. «Roxy'nin röntgen filmlerini görmenizi istiyordum.»

Sonra bir düğmeye dokundu ve film ekranda belirdi. Theodore atıldı. «Ama bu yıllar önceki bir film.»

«Doğru. Ancak, kazadan sonra çekilenleri görmeden bunu dikkatle izlemeniz gerek.»

Ne var ki, Roxy daha fazla sabredememişti. «Bizi kuşkuda bırakma Basil,» diye atıldı. Doktor hafifçe güldü.

«Pekâlâ. Şuracıktaki, kurşunkalem ucundan daha küçük çelik parçasını görüyorsunuz, değil mi? Bu, şakaktan girerek büyük bir damarı zedelemiş, mucize denilecek bir biçimde gözlere zarar vermeden onların arkasına kadar gelmiş ama, burada optik sinir düğümünü zedeleyerek arkasındaki süngerimsi kemiğe takılıp kalmış.»

«Şimdi de geçen gün alınan filme bakın. Düştüğünde başını vurmasından ötürü, kemik parçacıklarıyla o el bombası parçasının az önce sözünü ettiğim çeliği yer değiştirmişler. Aslında Roxy'nin görememe nedeni, bunların optik sinirler üzerindeki baskısından ileri geliyordu.»

Sözün burasında artık kendini daha fazla tutamayan Theodore Cunningham patladı:

«Peki, bunun anlamı nedir doktor?»

«Anlamı şu: Söz konusu basınç, şimdi azaldığı

için, optik sinirlerin, beyine hâlâ titreşimler gönderdiği anlaşılıyor. Bakın, göstereyim.» Bir düğmeyi çevirdi. «Gözbebeklerinin ışığa nasıl uyum sağladığını görüyor musunuz?»

Roxy huzursuzca, «Peki Basil,» diye mırıldandı. «Artık gerçeklere gelelim. Şimdi bir ameliyat yapabilme olanağı mı var?»

Basil bir iki defa öksürdü. «Hem evet, hem de hayır.»

Genç kız, «Ne demek o?» diye haykırdı.

«Çelik parçası optik sinirleri tümüyle kesmediğine göre, ameliyat yapabilirim. Ama tehlikeli olabilir. Çünkü kemik parçaları ve çelik, beyne çok yaklaşmış durumdalar. Eğer ameliyat edersem görmeni kısmen, hatta tamamen sağlayabilirim. Ancak, beyne ciddi zararlar verme olasılığını da dikkate almak gerek.»

Theodore Cunningham sordu. «Bu ameliyatta başarı şansımız ne kadar doktor?»

«Yüzde elli. Nereden bakarsanız bakın, bir tehlike var.»

Heyecandan zorlukla konuşabilen Roxy, «Peki, Basil, sen ne tavsiye edersin?» diye sordu.

«Şu anda ameliyatı tavsiye etmem. Daha zamanı değil. Filmleri biraz daha inceledikten sonra, Güney Afrika'da ve dışarıdaki birkaç meslektaşıma daha danışmak isterim. Onların fikirlerini aldıktan sonra yeniden konuşuruz. Ama, fazla ümitlenmeyin.»

Eve döndükleri zaman Theodore Cunningham, kızını kollarına aldı. «Yeniden görebilmeni sağlamak için varımı yoğumu seve seve harcarım. Ama en ufak bir tehlike varsa, ameliyata razı olmam.»

Roxy, hiçbir şey söylemeden babasına daha sıkı sarıldı. Aynı korkuları yaşamaktaydılar. Genç kız, fazla ümidin boşluğunu da iyi biliyordu. Kazadan sonraki beş yılını mucizelere dua ederek geçirmiş, ama sonunda körlüğe mahkûm olduğunu kabullenmişti. Bunca yıldan sonra kader, yeni bir mucize çıkarıyordu karşısına. Ancak bu, kuyruğunun son boğumunda öldürücü zehirini taşıyan bir akrepten farksızdı.

ALTINCI BÖLÜM

Gelecekte bir ameliyat geçirme olasılığı, Roxy'yle babası arasında hiç tartışılmadı. Ama zihinlerindeki varlığını sürekli koruyordu. Bir akşam, yemekten sonra Theodore Cunningham, «Bugün eski bir tanıdığa rastladım,» dedi. «Adı, Jim McGregor. Geçen yıldan beri burada yaşıyormuş.»

«Jim McGregor mu? Sınıf arkadaşlarımdan Constance'ın babası değil mi?»

«Evet. Constance evlenmiş. Avustralya'da oturuyormuş.»

«Bunca ayrılıktan sonra beraberce uzun uzun konuşmuşsunuzdur.»

«Doğru, konuştuk. Öğle yemeğini de birlikte yedik. Adresimi Marcus'dan öğrenmiş.»

Duyduğu ıstıraba aldırış etmemeye çalışan genç kız, «Marcus mu?» diye sordu.

«Yaa... Geçen ay Rio'ya kalkan uçakta karşı-

laşmışlar. Daha doğrusu o akşamüzeri, uçak daha kalkmadan önce terminalde karşılaşıp birkaç kadeh...»

Roxy sert bir sesle, «Akşamüzeri...» diye adamın sözünü kesti. «Akşamüzeri mi dedin baba?»

«Tabii. Cuma günleri Rio'ya yalnızca akşamları uçak vardır. Neden sordun?»

Genç kız, «Tanrım...» diye inledi. Aklı karmakarışık olmuştu. Bu da ne demekti? Acaba düşünemediği bir yanlışlık mı vardı ortada? Akşam kalkacak olandan başka uçak olmamasına rağmen, Marcus, neden daha önceki uçakla gideceğini açıklayan bir mektup göndermişti? Ve suçlu sanki Roxy imiş gibi, döndüğünden bu yana da onu aramıyordu. Bunda bir bityeniği vardı. Babası sordu:

«Roxy... Bir şey mi var?»

«Olabilir. Rio'ya gideceği gün Marcus'la, öğle yemeğine sözleşmiştik. Konuşacağımız önemli şeyler vardı. Ama cuma sabahı ondan bir mektup aldım. Daha önce kalkan uçakla gideceğinden, randevuyu ertelemek zorunda kaldığını yazıyordu. Acaba... acaba benimle buluşmak istemeyip de yalan mı söyledi dersin?»

«Bu, Marcus'un davranış biçimi değil.»

«Ben de böyle düşünüyordum.» Birden ayağa fırlayarak Maggie'yi çağıran zile bastı. «Baba... Bir yere gitmem gerek. Çok önemli.»

«Ama gecenin bu saatinde yalnız başına sokağa çıkamazsın.»

«Gitmek zorundayım baba. Bu, şart.» Yaklaşan ayak seslerini duyunca hemen kapıya döndü. «Maggie... Ben mantomu alırken sen de arabayı hazırlayıver.»

Kadın hayretle, «Bu saatte nereye gidiyorsunuz Miss Roxy?» diye sordu.

«Yolda anlatırım.»

Babası yanına yaklaştı. «Sheba'yı da yanına alman koşuluyla gidebilirsin. Ama umarım, yaptığının bilincindesindir.»

Roxy babasının kolunu tutarak kuvvetle sıktı. «Oh... Bunu ben de umuyorum babacığım.»

Kısa bir süre sonra Maggie, onu Carlo'nun kapısı önünde bıraktığı zaman Roxy, kulağına gelen seslerden lokantanın hayli kalabalık olduğunu anlamıştı. Ama Carlo onu görür görmez, tüm işlerini bırakarak aceleyle yanına seğirtti. Nezaketle elini öperken, «Sinyorina Cunningham...» dedi. «Bu, benim için büyük bir onur.»

«Bilgiye ihtiyacım var Carlo.»

«Ve de bir fincan koyu İtalyan kahvesine kuşkusuz. Buyurun, şöyle geçin.» Birkaç saniye son ra kahve, genç kızın eline tutuşturulmuştu. Adam sordu: «Ne tür bir bilgi istiyorsunuz sinyorina?»

Roxy heyecanla titriyordu. «Geçen ay bir cuma günü öğle yemeği için Marcus acaba buraya geldi mi?» diye kekeledi. «Ayın on ikisinde...»

«Bu, güç bir soru sinyorina. Sinyor Marcus burada sık sık yemek yer. Ama sözünü ettiğiniz günü kesin olarak bilemeyeceğim.»

«O cuma, buluşacağı birini bekliyordu Carlo. Bu, hatırlamana yardımcı olabilir mi?»

«*Si, si...* (1) Hatırlıyorum. O gün her zamanki masaya oturmuş, ama yemek ısmarlamamıştı. Tamam... Birisini bekleyeceğini söylüyordu.

(1) Evet

Tam bir saat kadar da bekledi. Ancak, kimse gelmedi.»

Roxy kendini çok fena hissetmeye başlamıştı. Tereddütle, «Öfke... öfkelenmiş miydi?» diye kekeledi.

«Hem de müthiş... O gün Sinyor Marcus'un kimi beklediğini biliyor musunuz?»

«Şey... Evet, beni bekliyordu.»

«Ah... Bir tartışma mı geçmişti aranızda?»

«Pek sayılmaz. Ama o gün buluşup belli bazı şeyleri konuşmamız gerçekten gerekliydi. As... aslında ben de gele... gelecektim, ama o mektubu aldım.»

«Hangi mektubu?»

«Randevusuna gelemeyeceği için ertelediğini bildiren mektubu.»

«Ama burada sabırsızlıkla beklerken size neden böyle bir şey göndersin?»

«Ah, keşke anlayabilsem.»

«Biri şaka yapmaya kalkışmış olmasın?»

«Şaka mı?» Roxy, dudağını ısırarak kaşlarını çattı. «Kim böyle acımasız bir şaka yapabilir? Ayrıca burada buluşacağımızı kimse bilemez ki zaten.»

«Bir kadın, sinyorina... Kıskanç bir kadın korkunç şeyler yapabilir.»

«Doğru, ama acaba kim?»

Ancak, bu soru daha dudaklarından dökülmeden, zihninden kalın bir sis perdesi kalkar gibi oldu. Şimdi mektubu aldığı o sabahı, tüm ayrıntılarıyla hatırlıyordu. Maggie bunu okuyup kendisine vermiş, aynı anda da Vera konser biletlerini getirmişti. Roxy mektubu sehpanın üzerine katlı olarak bıraktığını çok iyi biliyordu.

Ama Vera gittikten sonra bunun katları açıktı. Carlo sordu:

«Aklınıza biri mi geldi?»

«Evet... Ama... Oh, bilemiyorum. O yapamaz, yapmamış olması gerekir tabii... Ancak

«Ancak, yine de olabilir, değil mi?»

«Haklısın. Olabilir.» Üzgün bir tavırla ayağa kalkarak elini uzattı. «Teşekkür ederim Carlo. Bana çok yardımcı oldun.»

Adam, genç kızın elini dudaklarına götürürken tatlı bir sesle, «Her zaman hizmetinizdeyim sinyorina,» dedi. Sonra onu arabasına kadar götürdü. *Arrivederci...»* (1)

Arabaya bindiğinde Maggie merakla sordu. «Bir şey öğrenebildiniz mi Miss Roxy?»

«Evet, öğrendim. O ikinci mektubun Mr. Fleming'den gelmediğine eminim artık.»

«Ne demek istiyorsunuz?»

Genç kız, sabırsız bir tavırla, «Boşver,» dedi. «Haydi, şimdi Mr. Fleming'in evine gidelim. Adresi sende var.»

«Ama gecenin bu saatinde bekâr bir erkeğin evine gidemezsiniz. Doğru olmaz!»

«Doğru olup olmadığına aldıracak halde değilim. Benim için en önemli şey, Mr. Fleming'le aramdaki anlaşmazlığın temizlenmesi. Bu da ancak, onunla konuşursam çözümlenebilir. Bazı şeyleri açıklamam şart.»

Kısa bir süre sonra gösterişli ve hayli yeni bir yapının önünde durdular. Asansörün önüne geldiklerinde Sheba'nın tasmasını sıkıca kavrayan Roxy, boğuk bir sesle, «Kaçıncı kat?» diye sordu.

---

(1) Güle güle

«Altıncı kat, numara 603.»

Birlikte yukarı çıktılar. Asansör durunca genç kız sordu: «Zemin kat düğmesi nerede?»

«En altta, solda.»

Asansörden çıktığında Roxy, tüm isteğine rağmen yine de tereddüde kapılmıştı. «Mr. Fleming' in dairesi hangisi?» diye kekeledi.

«Sağ tarafta ve on adım kadar ötenizde Miss Roxy. Zil, kapının sağında.»

«Teşekkürler.»

«Sizi bekleyeyim mi?»

«Evet ama aşağıda. Sheba'yı da götür.»

«Ama...»

«Boşuna telaşlanıyorsun.» Sinirli sinirli gülümserken köpeğin tasmasını Maggie'ye verdi. «Aşağıya in ve bekle. Ben her şeyi kendi kendime çözümleyebilirim.»

Az sonra asansör aşağı doğru hareket etmiş, genç kız da kocaman sahanlıkta tek başına kalmıştı. Maggie'nin tarifine uyarak sağa doğru on adım yürüdü, dairenin giriş kapısını ve zilini buldu. Ama tüm cesaretini kaybetmiş gibiydi. Heyecandan midesi bulanıyor, üzerine fenalık geliyordu. Birden Marcus'u bu biçimde ziyaret etmenin akıllıca bir şey olup olmadığını düşündü. Acaba kendisini nasıl karşılayacaktı? Ya artık ona aldırış etmiyorsa?.. Ama her şeye rağmen, aralarında böylesine aşılmaz bir engel oluşturan anlaşmazlığın yok edilebilmesi için, güç de olsa bir girişimde bulunması gerektiğini biliyordu.

Titreyen parmağıyla zile bastı. Aradan geçen zaman, sonsuzluk kadar uzamış gibi geldi Roxy' ye. Ve birden derinden gelen o kalın sesi duydu.

«Roxy...» diye mırıldandı Marcus hayretle. Ama bu ses hemen sertleşivermişti. «Ne var? Gecenin bu saatinde ne istiyorsun?»

Genç kız kendini boğulacak gibi hissetti. Kuru bir sesle, «Bir sakıncası yoksa, se... seninle konuşmak is... istiyordum,» diye kekeledi.

«Birbirimize söyleyebileceğimiz bir şey kaldığını hiç sanmıyorum.»

«Marcus, lütfen... Bu çok önemli.»

«Pekâlâ. Ne söyleyeceksen söyle. Ondan sonra da gidebilirsin.»

Bu sözler, Roxy'nin yüzünde şaklayan bir tokattan farksızdı. Kıpkırmızı kesilirken, «Bu akşam buraya gelmem kolay olmadı,» diye mırıldandı.

«Öyleyse, seni kutlarım.»

«Lütfen... Lütfen izin ver de açıklayayım Marcus.»

«Neyi?...»

Roxy, «Seninle Carlo'da buluşacağım gün...» diye başladı. Ama adamın dudak büktüğünü hissedince, sanki nutku tutuldu. Birden Marcus duygusuz ve soğuk bir sesle,

«Bu konuda açıklama yapabileceğin, bilmediğim herhangi bir şey yok,» dedi. «Sana göndermiş olduğum mektup gayet belirgindi. Buna, canının istediği karşılığı verdin. Ve her şey tümüyle bitti.»

«Ama senin bilmediğin...»

Tam o sırada içeriden gelen bir kadın sesi, «Kiminle konuşuyorsun Marcus?» diye seslendi.

«Önemli biri değil, Gail.»

Bu son darbeyle Roxy olduğu yerde sallandı. Düşmemek için kapı pervazına tutunmuştu. He-

men sonra döndü ve titrek adımlarla, asansörün bulunduğunu sandığı yöne doğru yürümeye başladı. Marcus, ona yardımcı olmaya bile kalkışmamıştı. El yordamıyla asansör kapısını bulup kabine girdi. Asansör aşağı inerken tüm vücudu katılaşarak buz gibi olmuştu.

Maggie antrede kendisini bekliyordu. Arabaya bindiklerinde merakla sordu. «Mr. Fleming'le görüştünüz mü?»

«Evet.»

«Artık her şey tamam mı?»

«Evet, her şey tamam.»

«Buna çok sevindim Miss Roxy.»

«Ben de öyle...»

Eve geldiklerinde hemen yatak odasına çekildi. Tanrım... Marcus'u ne kadar da çok seviyordu. Ama Vera'nın acımasız oyunu sonunda artık her şey bitmişti. «Oh, Marcus... Marcus...» diye inledi. Gözyaşları yanaklarından süzülüyor, şakakları sanki balyozla dövülüyormuşcasına sızlıyordu. Bir süre sonra da oda kapısının vurulduğunu işitti. Babasıydı bu. İçeri giren adam sakin bir sesle,

«Roxy...» diye mırıldandı. «Bu akşam nereye gittin?»

Babasına yalan söylemek aklından bile geçmezdi. «Carlo'yla konuştuktan sonra Marcus'u görmeye gittim,» dedi.

«Anlaşmazlığı düzelttiniz mi?»

«Evet,» diye karşılık verdi genç kız. Bu koşullar altında, yalan da sayılmazdı söylediği.

Babası, «Bunu, benimle de konuşmak ister misin?» diye ısrar etti.

«Hayır. Konuşacak bir şey yok.»

«Peki Roxy. İyi geceler.»

Theodore Cunningham arkasına döndüğü sırada genç kız, «Baba,» diye mırıldandı. «Bir dakika oturur musun?»

Adam kızının ellerini avuçları arasında sıkarak telaşla, «Tabii yavrum,» dedi. «Anlat, neyin var?»

«Baba... Bunun, senin için çok güç olacağını biliyorum. Ama...» Gerekli kelimeleri bulabilmek için hafifçe duraladı. Sonra, «Basil'in önerdiği ameliyatı olmak istiyorum,» diye devam etti. «Beklemekten bıktım.»

Babasının elleri titremeye başlamıştı. «Bu olamaz Roxy,» diye fısıldadı.

«Lütfen baba, lütfen... Tehlikeyi göze almam gerek. Anlamıyor musun?»

«Roxy... İstersen bu konuyu yarın konuşalım, ne dersin?»

«Hayır. Şimdi konuşacağız. Kesin kararımı verdim. Ameliyatı olacağım. Ya hep, ya hiç...»

Adam, titrek bir sesle, «Benden ne istediğinin farkında mısın?» diye sordu.

Roxy, «İstediğimin ne olduğunu biliyorum,» dedi. Eğer ameliyat başarısız geçerse, babasına ne olacağını çok iyi anlıyordu. Oysa kendisi için bu, tüm ıstıraplardan ve ümitsiz aşkından bir kurtuluş anlamı taşıyacaktı. Sonunda, «Belki de bencillik ediyorum,» diye fısıldadı. «Ama, bu biçimde yaşamaya devam edemem.»

Ertesi sabah uyandığında, kesin kararlılığı devam ediyordu. Basil Vaughn, saat on buçukta muayenehanesine girdiği zaman onu kendisini sabırsızlıkla beklerken buldu. Hayretini gizleme-

ye çalışarak, «Hoş geldin Roxy,» dedi. «Otur. Yanında bir iskemle var.»

Roxy oturdu. Doktorun koltuğunun çıkardığı sesten, onun da oturduğunu anlayınca, «Meslektaşlarından ne gibi fikirler aldın?» diye sordu.

«Aldığım fikirler henüz yeterli sayılmaz.»

«Peki, bu konuda sen ne düşünüyorsun?»

«Korkarım, düşüncelerimde büyük bir değişiklik yok. Hâlâ tavsiye edemeyeceğim kadar tehlikeli bir durum.»

«Ben bu tehlikeyi göze alıyorum Basil.»

Huzursuzluk verici bir sessizlik oldu. Sonra doktor hafifçe gülerek, «Saka ediyorsun tabii,» diye mırıldandı.

«Aksine. Çok ciddiyim.»

Basil, «Senin aklından zorun mu var?» diye bağırdı. «Eğer ameliyat başarılı geçmezse ne olacağını biliyor musun?»

Roxy omuzlarını silkti. «Biliyorum tabii. İşe yaramaz bir bencilin hayatı sona erecek.»

Adam heyecanla ayağa kalktı. «Bu konularda şaka yapmana izin veremem Roxy.»

«Şaka yaptığım falan yok. Aksine, ameliyatı yapmanı rica ediyorum.»

Doktor, «Bu isteğini reddediyorum,» diye haykırdı.

«Oysa ben ısrar ediyorum Basil.»

Kısa bir sessizlikten sonra doktor, «Unuttuğun bir şey var,» diye homurdandı. «Bu ameliyat için babanın izin vermesi gerekiyor. Ve izin vermeyeceğinden de kesinlikle eminim.»

Genç kız ilk defa hafifçe gülümsedi. «Babam bu izni dün gece verdi. Zamanı gelince, bunu yazılı olarak vereceğini de biliyorum.»

Basil, «İkiniz de çıldırmış olmalısınız,» diye patladı. «Roxy... Böylesine kayıtsızca oynadığın, kendi hayatın.»

«Hatırım için beni ameliyat et Basil. Tehlikeyi ben göze aldıktan sonra sen neden alamıyorsun?»

«Biraz daha bekleyemez misin?»

«Hayır. Ben, işin sonuna geldim artık. Olumlu ya da olumsuz, bir şey değiştirmeyecek.»

Doktor onu iskemleden kaldırarak, sanki aklını başına getirebilecekmiş gibi sarstı. «Ne oldu sana? Seni hiç böyle görmemiştim. Geçmişte, her zaman öğütlerimi tutardın. Şimdi neden öyle davranmıyorsun?»

«Basil... Ameliyatı yapacak mısın, yoksa bunu yapacak bir başka doktor bulmam mı gerekiyor?»

Doktor, Roxy'nin omuzlarını sıkı sıkı kavradı. «Sana, bir başkasının parmağını dokundurmasına izin verebilir miyim sanıyorsun?»

«Öyleyse ameliyatı yapacaksın.»

Basil içini çekti. «Gerçekten istediğin buysa, evet.»

«Ne zaman?»

«Gelecek ay yapsak olur mu?»

«Olmaz. Bu hafta yapılmalı. Hatta, olanağı varsa hemen yarın.»

«Oh, Tanrım. Pekâlâ... Gerekli hazırlıkları tamamlayıp kliniğe ne zaman geleceğini sana bildiririm.»

Ertesi akşam genç kız kliniğe çağrıldı. İki gün sonraki ameliyat için röntgen filmleri alınıyor, testler yapılıyor, yardımcı olacak asistanlarla tartışmalar uzayıp gidiyordu. Babası ise yanın-

dan ayrılmayı kesinlikle reddetmişti. Ameliyat gecesi Roxy'ye teskin edici ilaçlar verilirken, yatağının yanında, kızının elini tutmuş, öylece bekliyordu.

YEDİNCİ BÖLÜM

Roxy, tekerlekli sedyeyle ameliyathaneye götürülürken kesinlikle korkmuyordu. Hatta, neler olabileceğine de aldırış ettiği yoktu. Ama babasının ne kadar huzursuz ve sinirli olduğunun farkındaydı. Basil de beraberlerindeydi. Bir ara eğilip, «Ḥâlâ fikrini değiştirebilirsin Roxy,» diye fısıldadı.

«Fikrimi değiştirmeyeceğim. Sonuç ne olursa olsun. Senin, elinden geleni yapacağından eminim.»

Theodore Cunningham sordu: «Ameliyat ne kadar sürer acaba?»

«Belli olmaz. Üç ya da dört saat...»

Roxy, babasının kolunu sıkı sıkı kavramıştı. «Baba!...» dedi. «Fazla üzülme, ne olursun. Sana teşekkür etmek istiyorum. Her şey için...»

Genç kız, ameliyat masasına alındığını belli belirsiz fark etti. Anestezistin hazır olduğunu bildiren sesiyle iyice gerginleşmişti içerdeki hava. Basil, «Başla...» komutunu verdi. Ve Roxy, pırıl pırıl renkli bir dünyaya kaydı... Çılgın gibi, 'Acaba cennette mi, yoksa cehennemde miyim' diye düşünüyordu...

Birden, «Beni duyuyor musun?» diyen bir ses işitti. Cevap vermek istiyor, ama bir türlü başaramıyordu.

Sonunda, «Evet, sesini duyuyorum,» diye mırıldanabildi. Babasıydı bu. Sinirli bir tavırla, «Basil neden beni ameliyat etmedi?» diye homurdandı.

«Ameliyatın bu sabah tamamlandı yavrum. Yakında hiçbir şeyin kalmayacak.»

Genç kız, «Oh, Tanrım!..» diye inledi. Düştüğü hayal kırıklığı, tüm bilincini hızla kazanmasına yol açmıştı. «Neden?..» diye fısıldadı. «Neden... Neden?...»

«Ne demek istiyorsun Roxy?»

«Ben... ölmek istiyordum...»

«Ne istiyordum, dedin?!..»

Tam o sırada sakin ama otoriter bir sesin, «Sakin olun Mr. Cunningham,» dediği duyuldu. Konuşan Basil'di. «Artık gitseniz herhalde daha iyi olacak. Siz de biraz dinlenmelisiniz.»

Genç kız, ümitsiz bir çığlıkla haykırdı: «Basil... Neden... Neden?..»

«Sakinleş yavrum. Dinlenmen gerek. Hem de uzun süre.»

Roxy kolunda bir iğnenin hafif acısını hissetti ve yeniden az önceki çılgın dünyanın dalgaları arasına sürüklendi. Ama ertesi sabah tümüyle kendini toparlamıştı. «Çıldıracakmışım gibi bir duygu içerisindeyim,» dedi. «Kendimi renkli bir tımarhanede sanıyorum. Tanımı olanaksız.»

Basil, «Bütün bunlar geçecek,» diye karşılık verdi. «Sinirlerin canlanmaya başlaması ve başındaki basıncın tümüyle yok olması, bunlara neden oluyor.»

«Ameliyat başarılı mıydı?»

«Yaşıyorsun ya, ona bak.»

Roxy'nin gözleri üzerinde herhangi bir bandaj yoktu. Ama yine de bir boşluktan başka bir şey göremiyordu. «Ne zaman görebileceğim?» diye mırıldandı.

«İki hafta ya da bir ay... Belki daha da uzun bir süre sonra.»

«Belki de hiç...»

«Göreceğine söz veriyorum Roxy. Yalnızca sabırlı ol ve zamana güven.»

Genç kız, o günün büyük bölümünü uyumakla geçirdi. Akşama doğru babası kaldığı odaya girerek yatağına yaklaştı. «Roxy...» diye seslendi.

Roxy, gözlerini açarak görmeyen bakışlarını, babasının sesine doğru çevirdi. «Merhaba baba.»

«Kendini nasıl hissediyorsun?»

«Sanki kafamda bir delik var. Her neyse... Evdekiler nasıl?»

«Hepimiz seni özlüyoruz. Özellikle Sheba.»

«Zavallı hayvan. Ona iyi bak, olur mu?»

«Bunu yapacağımı biliyorsun.»

«Dün söylediklerim için beni bağışla, olur mu? Seni üzdüm.»

«Merak etme yavrum. Kendini o şekilde hissetmene, ameliyat sonrasının etkileri neden olmuştu.»

Roxy itiraz etmedi. O sözlerin gerçek nedenini açıklamaya çalışarak babasını yeniden üzmeye hakkı olmadığını biliyordu. Theodore Cunningham odadan çıkarken, «Şimdi gidiyorum kızım,» dedi. «Ama dışarda seni görmek için bekleyen biri var. Dün sabahtan beri büyük bir sabırsızlıkla bekliyor.»

«Kim o baba?»

«Marcus...»

«Marcus...» diye tekrarladı genç kız. O eski ıstırapları bir anda yeniden yaşamaya başlamıştı. Tüm kontrolü kayboldu. İsterik bir sesin uzaktan, «Hayır... hayır... olamaz...» diye haykırdığını işitti. Oysa kendi sesiydi bu. Ama farkında bile değildi.

Basil, otoriter bir sesle, «Lütfen dışarda bekleyin Mr. Cunningham,» dedikten sonra hemşireye döndü. «Teskin edici... Çabuk ol.»

Genç kız, daha ne olduğunu anlayamadan, yapılan iğneyle kendini kaybetti... Uzayda başıboş yüzüyormuşcasına bir duygu vardı içinde. Bir ara ısrarla adının tekrarlandığını fark ederek istemeye istemeye gözlerini açtı. Yanındaki Basil'di. Onun kendine geldiğini görünce, «Nasılsın?» diye sordu.

«İyiyim herhalde. Neler oldu?»

«Biraz fazla heyecanlandın.»

«Neden heyecanlandım?» Sonra elleriyle yokladığı zaman yatakta yattığını fark etti. «Neredeyim ben?»

«Kliniktesin Roxy.»

«Neden? Kaza falan mı geçirdim?»

Basil gayet dikkatli bir tavırla, «Kaza geçirmedin,» dedi. «Roxy... Benim kim olduğumu biliyor musun?»

Genç kız hafifçe güldü. «Elbette biliyorum, şapşal. Sen Basil Vaughn'sın, ben de Roxana Cunningham'ım.»

«Öyleyse ameliyattan haberin var?»

«Ameliyat mı? Ne ameliyatı?»

«Seni dün ameliyat ettim Roxy. Gözlerinin

ılma olasılığı olduğu için... Hatırlamıyor musun?»

«Yoo...» Kaşlarını çattı. «Hiç beklenmedik bir durum ama... acaba neden hatırlamıyorum?»

«Üzerinde fazla durma. Nasıl olsa her şeyi hatırlayacaksın.»

«Ama belleğimde korkunç bir boşluk var sanki. Basil... Korkuyorum...»

«Seni muayene etmesi için Dr. Gordon'la görüşeceğim. Ama sana hiç merak etmemeni, tüm belleğinin kısa sürede eski haline geleceğini söyleyeceğinden eminim. Bu, geçici bir durum.»

Kaşlarını çatarak düşünen Roxy, «Son hatırladığım şey, beni babamın bürosuna bırakman,» dedi. «Noreen Butler için endişeleniyordum. Sonra asansöre binerek babamın bulunduğu kata çıktım. Ama her şey orada bitiyor.»

«Noreen Butler klinikten çıkalı iki aydan fazla oldu Roxy. Bugün temmuzun yedisi.»

«Aman Tanrım... Demek hiç hatırlayamadığım iki ay yaşamış oluyorum.»

«Sakinleş... Sonunda her şeyi hatırlayacaksın.»

«Evet ama, ne zaman?..»

«Bunu bilemem. Ama kendini kesinlikle zorlama. Her şeyin doğal olarak gerçekleşmesini bekle.»

Bir süre sonra Dr. Gordon da aynı sözleri tekrarladı. Genç kızın belleği, kısmi bir unutkanlığa hedef olmuştu. Ama geçici bir durumdu. Ve Roxy, çok geçmeden eski haline kavuşacaktı.

Genç kız, belleğinin eski haline dönmesi için sükûnet içinde beklemesi gerektiğini kabullen

di. En önemlisi, ne zaman hatırlayacağı değil, n zaman görebileceğiydi zaten.

Bir süre sonra klinikten çıkıp evine gelmişti. Zaman çok ağır geçiyordu ama, Roxy, yavaş yavaş aydınlıkla karanlığı ayırt etmeye başlamıştı. Bir sabah uyandığında, odadaki birçok eşyayı, bulutlu da olsa, görebildiğini fark etti.

Kısa süre sonra iyice görmeye başlamıştı. Ama bu çılgın dünyayı, elleriyle hissetmesi yerine görmesi, pek çekici gelmemişti ona. Aslında her şeyi, yeniden, yeni doğmuş bir bebek gibi öğreniyordu. Kendisinin güzel bir genç bayan olduğuna karar vermişti. Yemyeşil iri gözleri vardı. Yumuşak dudakları biçimli ve dolgundu. Sanki bir erkeğin öpüşlerini tatmışcasına hafif bir şehvet duygusu da uyandırmaktaydı. Ama öyle bir erkek tanımamıştı ki Roxy.

Bir gün aşağıya indiğinde, babasının yemek odasında oturduğunu gördü. Gözleri nasıl da birbirlerine benziyordu. Adamın yanına gidip kır saçlarını öptü. «Yorgun görünüyorsun,» dedi.

«Yine o çılgın günlerden biriydi... Alışverişe mi çıktın?»

Üzerindeki elbisenin yeni olduğunu fark etmişti demek. Roxy gülümsedi.

«Evet. Beğendin mi?»

«Hem de çok.»

Yemekten sonra oturma odasına geçip kahvelerini yudumlamaya başladıklarında Theodore Cunningham, «Aslında senin uzun bir yolculuğa ihtiyacın var,» dedi. «Dağlarda bir yer biliyorum. Havası tertemiz. Manzarası da harika.»

«Evden ayrılmayı pek düşünmüyorum.»

«Ama yavrum... Belleğindeki o gizli bölümü, dağlardaki huzur ve sessizlik içinde yeniden hatırlayabilirsin.»

Bu sözler, Roxy'nin yüzündeki mutlu gülümseyişi yok etmişti. Kaşlarını çatarak, «Hatırlayamadığım o dönemde, gereksiz bir şey mi yaptım?» diye sordu.

«Neden gereksiz bir şey yapmış olasın?»

«Çünkü herkes büyük bir özenle o günlerden söz etmiyor.»

«Bunun nedeni basit. Daha nekahet devresinde olduğun için. Dr. Gordon'un tavsiyesine uyarak. seni bu konuda bilerek zorlamıyoruz. Doktor. sen doğal bir meraka düşünceye kadar bunu açmamamamızı öğütlemişti.»

«Öyleyse, şimdi büyük bir merak içindeyim.» Doğrularak bakışlarını babasına dikti. «Bilmem gereken herhangi bir şey olmuş muydu o dönemde?»

Theodore Cunningham rahatsız rahatsız kımıldandı. «Öhhö... O dönemde çok bağlı olduğun bir kimse vardı Roxy.»

«Erkek miydi bu kimse?»

«Evet.»

«Ona âşık mıydım?»

«Öyle sanıyorum yavrum.»

«Peki, adı neydi?»

«Marcus Fleming...»

Bu isim, Roxy'nin belleğine, suyun derinliklerine gömülen bir çakıl taşı gibi düştü. Bir dalgalanma hissetmişti genç kız. Ama bunun ne olduğunu hatırlamaya fırsat kalmadan, oluşan izlenim yok olup gitti. Babası sordu:

«Bu isim, aklına bir şey getirdi mi?»

«Hayır. Ama dediğin gibi o erkeğe âşıksam, onu böyle tümüyle nasıl unutabildim?»

«Bütün bunları, geç de olsa hatırlayacaksın yavrum.»

«Peki, neden hiç beni görmeye gelmedi?»

«Aslında, ziyaret için kliniğe geldi. Ama sen onu görmeyi kesinlikle reddettin. Şimdi de artık karşına çıkmıyor diye ona bir şey diyemeyiz.»

«Haklısın,» dedi Roxy. Bir yandan da hatırlamak için yumruklarını şakaklarına bastırıyordu. «Ama madem ona âşık olmuşum, neden kendisini görmek istemedim öyleyse?»

Babası, kır saçlı başını sallayarak, «Korkarım bunun cevabını bilmiyorum,» diye karşılık verdi. «Her neyse... Biz yine eski konumuza dönelim. Eğer gerekli hazırlıkları yaparsam, dağlarda geçireceğin bir tatile ne diyorsun?»

Roxy şöyle bir gerinerek tembelce koltuğunun arkasına yaslandı. Babası haklıydı galiba. «Dağlarda tatil yapmak, gerçekten fena fikir değil,» diye gülümsedi. «Ama iki haftadan fazla sürmemeli.»

«Güzel... Kırsal alanda geçireceğin bir iki hafta sonunda yanakların yine eski rengine kavuşur.»

Theodore Cunningham, umulmayan bir hızla gerekli hazırlıkları tamamlarken, Roxy de alışveriş yapmaya koyuldu. Yaz mevsiminin sonuna yaklaşmaktaydılar. Ama Drakensberg'de hava genellikle serin olurdu. Bu nedenle genç kızın kalın kıyafetler alması gerekliydi.

Son bir kontrol için kliniğe gittiğinde, Basil, «Hiçbir şeyin fazlasına kaçma ve gözlerin kuv-

vetli ışığa alışıncaya kadar da gözlüğünü çıkarma,» diye onu uyardı. Roxy, başını sallarken, bir yandan da gülmemek için kendini zor tutuyordu. Basil, hastasına öğüt veren bir doktordan çok, civcivlerini koruyan anaç bir tavuğa benziyordu. Huzursuzca, Basil için, bir arkadaştan çok öte anlamlar ifade ettiğini düşündü. Aslında kır düşmüş şakakları, ince uzun vücudu ve hüzünlü gri gözleriyle yakışıklı bir adamdı doktor.

Bu arada Basil, «Haydi, artık babanı fazla bekletmeyelim,» dedi. «Umarım, bu kısa tatil boyunca eğlenirsin.»

Babasıyla beraber eve doğru yol alırlarken Roxy, «Basil'den ayrıldığımız sırada onun neden bu kadar mutsuzlaştığını anlayamıyorum,» dedi. «Acaba gelecekte kliniğe gelip kendisine yardım etmeyeceğimi mi düşünüyor?»

«Hayır Roxy. O, sana âşık.»

Genç kız üzüntüyle, «Tanrım!» dedi. Basil kendisine âşıktı. Onun ise bir başka erkeği sevmiş olması gerekiyordu. Hem de bir türlü hatırlayamadığı bir erkeği...

Drakensberg'e yaptıkları uzun yolculuk sırasında Roxy, araba kullanmasını öğrenmeye karar verdi. Ama o zamana kadar şoförlüğünü yine Maggie ya da babası üstlenecekti hoşnutlukla.

O hafta sonunu, otelde babasıyla birlikte, ayrı dairelerde geçirdiler. Pazartesi sabahı Theodore Cunningham, kızını öptü, Johannesburg'a doğru o uzun ve yorucu yolculuğa koyuldu.

Roxy'nin dairesi, altında uzanıp giden vadiye

bakıyordu. Balkona çıkıp ahşap korkuluğa yaslanarak çevreyi seyretmeye başladı. Sol yanında birkaç tenis kortu yer alıyordu. Sağda ise, suyunun soğukluğundan ötürü kimsenin kolay kolay girmeye cesaret edemediği büyük yüzme havuzu vardı.

O sırada dağ yolundan otele doğru yaklaşan biri gözüne çarptı. Üzerindeki koyu mavi rüzgârlıkla daha da geniş omuzlu duran, soluk bir blucin giymiş, uzun boylu genç bir erkekti bu. Kalçaları hayli dardı. Bacak kasları, her adım atışında belli oluyordu.

Roxy, bu sert hatlı, açık kumral saçları kısa kesilmiş olan erkeği daha önce de otelin lokantasında görmüştü. Kendilerinden iki masa ötede tek başına oturuyordu. Ve etkili, lacivert gözlerini de yemek boyunca ondan ayırmamıştı.

Adam, tam Roxy'nin balkonu altına geldiğinde, birdenbire başını kaldırarak yukarı baktı. Genç kız, sanki felç olmuş gibi kımıldayamadan bu tedirgin eden gözlere bakakalmıştı. Yüzünün kızardığını fark eden erkeğin dudaklarında alaycı bir gülümseme dolaşır gibi oldu. Sonra, hızlı adımlarla otele girdi adam.

Roxy daireye girdiğinde titriyordu. O adamda kendisini ürküten bir şeyler vardı. Bu dağ başında tek başına kalmaktan pişmanlık duymaya başlamıştı birdenbire.

Öğle yemeği sırasında adamın, tam Roxy'yi cepheden görecek biçimde oturmuş olması genç kızı fena halde öfkelendirdi. İçinden, 'Tanrı bu herifi kahretsin' diye sövüp saydı... Akşam yemeğinde de iskemlesini çevirerek adama sırtını dönüp oturdu. Ama onun sert bakışlarını arka-

sında hissetmek daha da berbattı. Sonunda, o nefis yiyeceklerin tadına bile bakamadan hırsla yemek salonundan uzaklaştı.

O gece yürüyüşe çıktığı zaman, adamın, ağaçlardan birine dayanmış, elleri kadife pantolonunun cebinde, öylece durduğunu gördü. Sanki kendisini bekliyordu. Hatta genç kız yaklaşırken şöyle yerinden doğrulur gibi de oldu. Ama bu kadarı da fazlaydı artık. Roxy olduğu yerde topaç gibi dönerek geldiği yöne doğru yürümeye başladı. Ama adam peşini bırakmıyordu ki... Allahtan yanına gelerek konuşma girişiminde bulunmadı.

Ertesi sabah kahvaltıdan sonra Roxy, kalın bir pantolon ve topuksuz, rahat bir çift ayakkabı giyip sırtına kazağını, kırmızı anorağını geçirdi. Otel kâtibinin, «Güvenceli yoldur,» dediği patikayı izleyerek dağa doğru yürümek istiyordu.

Sürekli yükselerek uzanan bir patikaydı bu. Ama Roxy yavaş yavaş yürüyor, hoşuna giden yerlerde durarak dinleniyordu. Böylesine görkemli dağlar ve derin vadiler hiç görmemişti. Yorulduğunu hissederek yeniden dinlenmek istediği zaman patikanın alt yanından birisinin hızlı hızlı kendisine doğru yürüdüğünü fark etti. Bunun, o adam olduğunu anlamak için falcı olmaya gerek yoktu. Genç kız dinlenmekten vazgeçerek yeniden yola koyuldu. Elinden geldiğince hızlı yürümeye çalışıyordu. Ama bir süre sonra boğazının kuruduğunu, kemiklerinin de sızlamaya başladığını hissetti. Artık dayanamayacaktı. Yandaki ağacın gölgeleri altında bulunan kaya parçasının üzerine çöktü. Ve sanki bir işe

yarayacakmış gibi korkuyla gözlerini yumdu.

Az sonra gözlerini yeniden açtığı zaman genç adamı gördü. İlerde durmuş, dikkatle kendisini süzüyordu. Deri bir ceket ve haki renk pantolon giymişti bu defa. Kendisine doğru yürüyünce, enikonu korkmaya başladı Roxy. Israrla bakan lacivert gözlerin kendisini çırılçıplak soyduğunu hissedebiliyordu. Hızla ayağa fırlayarak gözlüklerini takıp aşağı inmeye hazırlandı.

«Eğer biraz daha tırmanırsanız, görkemli bir manzarayla karşılaşacaksınız.»

Esrarlı bir biçimde tanıdık gelen bu kalın ve ahenkli sesi daha önceden nerede duymuştu acaba?, Arkasına dönerek gözlük camlarının ardından dikkatle adamı süzdü. Ama az önceki belli belirsiz anı, hemen beyninden silinip gidivermişti. Adam, «Beni izle,» diyerek dönüp daha yukarılara doğru yürümeye başladı.

Roxy, sanki kendinde değilmiş gibi bu emre uydu. Yol burada hayli biçimsizleşiyordu. Ama daha ne olduğunu anlayamadan, gerçekten inanılmayacak kadar güzel bir manzarayla karşılaştı. Heybetli dağlar, yemyeşil vadinin derinliklerinden göklere doğru yükseliyor, dorukları ise beyaz bulutların arasına girerek gözden kayboluyordu. Bu görkemin karşısında kendini son derece küçük ve önemsiz hissederek, oradaki kayalardan birinin üzerine oturdu, hayran hayran çevreyi seyretmeye başladı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ancak, her şeye rağmen, Roxy az sonra kendini topladı. Soğuk ve kamçılayıcı rüzgâr nedeniyle üşümeye başlamıştı. Üstelik o adam da az ilerisinde, genç kızda uyandırdığı tüm huzursuzlukla manzarayı seyretmekteydi. Roxy biraz olsun ısınabilmek için titreyerek kollarını kavuşturdu. Elleri buz kesmiş, ayakları, bastığı yeri hissetmez olmuştu. Tam o sırada adam, sırt torbasını omuzundan indirerek onun yanına oturdu. «Dünyayla gökyüzünün adeta birleştiği böyle bir yerde bulunmak, insanda özgürlükle birlikte küçüklük duygusu da yaratıyor,» diye mırıldandı. «Hiç bu kadar güzel bir şey görmüş müydün?»

Roxy, başını sallayarak birbirine kenetlenmiş dişleri arasından, «Hayır...» dedi.

«Kahve?..»

Genç kız, eline değen bir şeyle başını çevirdi. Kendisine doğru uzatılmış bir kahve kabıydı bu. Tereddütle duraladığı sırada adam sabırsız bir tavırla, «Haydi, al şunu,» diye ısrar etti.

Roxy kabı aldı. Isınmak için avuçlarıyla kavradı. Bu sırada bir başka kaba daha kahve koyan genç adamın elleri dikkatini çekti. İri, güçlü ama biçimli, kısa kesilmiş tırnakları temiz bir eldi bu. Demek ki adam, elleriyle çalışan bir kimse değildi. Başını kaldırınca bakışları karşılaştı. Roxy kızardığını hissetti. Ama kendine direnerek adama bakmayı başardı. «Kimsiniz?» diye sordu sonunda.

«Adım, James Allen. Siz de Roxana Cunningham'sınız.»

«Bunu size kim söyledi?»

«Kim olacak, resepsiyondaki memur tabii.» Bakışlarıyla genç kızın kahve kabını işaret etti. «Şunu artık iç. Otele kadar giden o uzun yolda biraz içini ısıtır.»

Roxy sessizce itaat etti. Ama beyni çılgın gibi çalışıyordu. *James Allen...* Bu adı taşıyan bir insana benzetememişti adamı nedense. Vücudu kaslarla kaplı, ses ve davranışı çelik bir yayı andıran, başını tutuşundaki gurura ve sert hatlı çenesinden anlaşılan kararlılığa sahip bir insan, böyle bir adı taşımamalıydı.

Az sonra ayağa kalkarak sessizce aşağı doğru yürümeye başladılar. Ama iniş, çıkıştan çok daha güçtü. Bir ara, ayağının altından kayan taş nedeniyle dengesini kaybederek sendeledi. Tam düşeceği sırada James hızla uzanarak onu yakaladı.

Roxy, can havliyle adamın koluna sarılmıştı. Dokunduğunda, onun deri ceketinin altında taş sertliğinde kaslarının varlığını hemen hissetti. Ama önemli olan, vücutlarının birbirine değdiği an genç kızın, sanki elektrik çarpmışcasına sarsılmasıydı. Hele adam onu bırakacağı yerde, uzanıp gözlüğünü yüzünden alınca, tüm vücudu, gizli bir enerji verilmiş gibi titremeye başlamıştı. «Çok güzel gözlerin var Roxana Cunningham,» dedi James. «Altımızda uzanan vadiler kadar yeşil. Her erkek, bunların esrarlı derinliklerinin büyüsüne kapılarak daha diplere inme cesaretini bulabilir.»

Roxy boğuk bir sesle, «Bırak beni,» diye mırıldandı. Ama adamın buna hiç niyeti yoktu galiba.

«Benden korkuyorsun,» dedi.

Genç kız, vücudunu sarsan titreyişlerden kendini kurtarmak için başını şiddetle salladı. «Sizi tanımıyorum.»

«Ama eninde sonunda tanıyacaksın.»

Kısa bir süre sonra otele geldiler. Roxy, dairesine çıktığı zaman kendini hem vücutça, hem de zihnen son derece yorgun hissediyordu. Banyoyu sıcak suyla doldurdu. İçine girip dinlenmeye çalıştı. Olanları düşünmemek için büyük bir çaba harcıyordu...

Sonunda genç kız, James Allen'la karşılaşmamak için öğle yemeğine gitmemeye karar verdi. Dairesine bir şeyler istedi. O adamla karşılaşmak istemiyordu. Ama kendini odaya hapsedip hiçbir yere çıkmamak da olanaksızdı tabii. Bu nedenle bütün gücünü toplayarak akşam yemeğine indi. Ama adamın, kendisinden az ötedeki masada oturduğunu görünce, kalbinin deli gibi çarpmaya başlamasına yine engel olamamıştı. Hafifçe başlarını eğerek selamlaştılar. Az sonra da Roxy yemeğe başladı. Ama sürekli kendisini izleyen bakışlardan ötürü çatal bıçağını nasıl kullanacağını bile şaşırıyordu. Sonunda büyük bir hoşnutlukla, James Allen'ın kalktığını gördü. Ama sevinci kursağında kaldı ne yazık ki. Çünkü adam, iki adımda yanına gelmişti. Karşısındaki iskemleyi çekerken, «Sana katılabilir miyim?» diye sordu.

Roxy, adamın sorduğu soruyla birlikte oturduğunu görünce, alaylı bir sesle, «Size engel olabileceğimi sanmıyorum,» dedi. James dikkatle onu süzdü.

«Neden düşman gibi davranmaya bu kadar

kararlısın?»

«Çünkü kendi başıma olmayı tercih ederim.»

«Ah... Aynen Greta Garbo gibi... Hanımefendi yalnız kalmak istiyorlar.»

Roxy öfkeyle iskemlesini iterek kalktı. Sesi titriyordu. «İzninizle...» diye homurdandı.

Ama adam da bir panter çevikliğiyle ayağa fırlamıştı. «Daha yemeğini bitirmedin,» dedi.

Bu arada Roxy önde, James arkada hızla yemek salonu boyunca yürümeye başlamışlardı. Genç kız, omuzu üzerinden geriye bakarken, «Aç değilim,» diye söylendi. Ama dışarı çıktıklarında adam bileğini kavrayınca öfkeyle bağırdı. «Neden bir türlü beni yalnız bırakmıyorsun?»

James alayla gülümsedi. «Mehtap çok güzel,» dedi. «Üzerindekiler de kalın olduğuna göre, biraz yürüyüş yapalım.»

Roxy daha ağzını açmaya fırsat bulamadan adeta sürüklendiğini hissetti. Kısa bir süre sonra ıssız bir yere gelmiş bulunuyorlardı. «Böyle davranabilmek için çok cesur olmak gerekir,» diye homurdandı genç kız hırsla.

«Şimdi beni bırak.» Adam neşeyle gülüyordu. «Temiz havanın sinirlerini yatıştıracağından eminim.»

«Seni gidi ukala, kendini beğenmiş,...»

Ama James onu hızla kendinden yana döndürdüğü zaman, söyleyecekleri, gırtlağında düğümlendi adeta. O gün dağda hissettiği garip duygular vücudunu yeniden kaplamaya başlamıştı. Adam eğilerek hafifçe dudaklarından öptü. Garip bir güç, Roxy'nin direnmesini engelliyordu. Onun hareketsizliğinden cesaret alan James ise

giderek daha şehvetli öpmeye başlamıştı. Genç kız kendinden utanıyordu. Ama buna son verecek bir davranışta bulunması da tümüyle olanaksızdı.

Bu sırada James'in dudakları daha aşağılara, boynuna doğru kaymıştı. Duyarlı bölgeleri öyle ustaca tahrik ediyordu ki, Roxy bir yaprak gibi titremeye başladığını hissetti. Ama adamın güçlü eli kalçalarını sıvazlayarak memelerine doğru yükselince birdenbire kendini topladı. Boğulur gibi, «Çıldırdın mı?» diye haykırdı. «Ne yaptığını sanıyorsun? Daha seni tanımıyorum bile.»

«Ama ikimizde de, sanki birbirimizi çok önceden tanıyormuş gibi bir duygu var.»

«Kimsin sen?»

«Bu soruna cevap vermiştim sanırım.» Hafifçe eğildi. «Adım, James Allen. Hizmetinizdeyim.»

Genç kız, James karanlıkta kaldığı için yüz ifadesini görememişti. Ama hemen oradan, bu adamdan kesinlikle uzaklaşması gerektiğini anlıyordu. Arkasını dönerek, «Odama çıkmak istiyorum,» dedi.

«Seni ben çıkarayım.»

«Hayır. Kendi yolumu bulabilecek kadar yetenekliyimdir.»

«Dairenin kapısından içeriye girmeyeceğim. Söz veriyorum.»

Onu kesinlikle durduramayacağını anlamıştı Roxy. Lobiyi geçip merdivenleri tırmanırken ikisi de konuşmadılar. Sonunda Roxy'nin dairesi önüne gelmişlerdi. Adam onun elinden anahtarı alarak kapıyı açtı, uzanıp lambayı da yaktıktan sonra anahtarı geri verdi. Sert bir sesle, «İyi ge-

celer Miss Cunningham,» dedi ve arkasına dönüp hızla uzaklaştı.

Roxy kapıyı kapattıktan sonra, hayretten irileşmiş gözlerle aynada kendisine baktı. Aklından 'Çıldırıyor muyum?' diye geçirdi. Acaba James Allen onun için neler düşünmüştü? Daha adamı ömründe ilk gördüğü gün kendisini şehvetle öpmesine izin vermiş, bu yetişmiyormuş gibi, üstelik o da bu duruma uymuştu.

Geceyi çok kötü geçirdi. Hiç durmadan kâbus görmüştü. Sabah uyandığında, yatmamış gibi yorgun hissediyordu kendini. Hemen banyoya koşup bir duş aldı. Sonra sıkıca giyinip kahvaltı etmek için yemek salonuna indi.

James Allen orada değildi nedense. Buna çok sevindi. Ama biraz da hayal kırıklığına uğramadı değil. Sonra hemen otelden çıkarak yürümeye başladı. Parıldayan güneşe rağmen, hava şaşılacak kadar soğuktu.

Roxy bu defa vadiye gitmeye karar vermişti. Uzun bir yürüyüşten sonra ıssız bir bölgeye ulaştı. Hemen yakınından, çevresi çeşitli ulu ağaçlarla çevrili küçük bir dere akıyordu. Derenin suyunu diz çöküp avucuna doldurarak içti. Su, kristal kadar berrak ve soğuktu. Sonra oturup sırtını geniş bir ağaca dayayarak gözlerini yumdu. Tertemiz havayı ciğerlerine çekmek o kadar güzeldi ki.

Birden arkasından, «Ne kadar huzur verici,» diye bir ses duydu.

Roxy daldığı hayal dünyasından sıyrılarak hızla doğruldu. Az ötesinde James Allen bacaklarını açmış, elleri pantolonunun kemerinde, kendisini seyrediyordu. «Haklısınız,» dedi genç

kız. «Siz ortaya çıkıncaya kadar gerçekten öyleydi.»

«Varlığımı rahatsız edici buluyorsun demek?»

Fiziksel olarak kendisini çeken bu adama bir türlü direnememenin öfkesiyle Roxy, «Neden beni rahat bırakmıyorsun?» diye haykırdı. James ona doğru ilerledi.

«Yanında bulunmama dayanamayacağın kadar kötü bir görünüşe mi sahibim,» dedi. Hafifçe gülümsedi. «Alnımın ortasında üçüncü bir göz yok, değil mi?»

Genç kız kendini tutamayarak güldü. «Hayır yok. Ayrıca kırık bir burun ve dişsiz ağzınız da yok ama...»

Sözün burasında Roxy birden taş kesilmiş gibi dondu kaldı. İnanılmayacak kadar yakından bildiği bir konuşmaydı bu. Ama düşünmeye çalıştığı an, her şey, uçar gibi belleğinden silinip gitti. Tam o sırada James genç kızı omuzlarından kavramıştı. «Yerine otur,» dedi. Aynı zamanda dikkatle yüzünü izliyordu. «Birdenbire sapsarı kesildin.»

«Ba... bağışlayın... Söylediğiniz şey ve benim verdiğim karşılık buna neden oldu. Sanki... sanki daha önce... duy... duymuş olduğum bir söz, ama...»

«Bazen böyle şeyler olur. Olaylar, anılar birden insan belleğinde belirsizleşirler.»

Roxy gözlerini açarak karşısındaki sert ifadeli yüzü dikkatle süzdü. Kendisini deli sanmış olmalıydı James. Nedense içinde, ona dokunma arzusu uyanmıştı. Buna engel olmak için var gücünü harcayarak ayağa kalktı. «En iyisi artık otele döneyim.»

«Bence biraz daha dinlenmelisin.»

Genç kız tereddütle, «Neden içimde sizi tanıyormuş gibi bir duygu var?» diye mırıldandı.

«Belki çok başka bir çağda birbirimizi tanıyorduk.»

«Aptalca bir şey bu. Ben, yeniden dünyaya gelmeye inanmam.»

Genç adam omuzlarını silkerek bir süre, akan dereyi seyretti. Sonra yeniden Roxy'ye dönünce bakışları karşılaştı birden. Bu bile genç kızın ürpermesine yetiyordu. James, «Bana böyle baktığın zaman neler düşünüyorsun Roxana Cunningham?» diye fısıldadı.

«Artık otele dönmem gerektiğini,» dedi genç kız. Sesinin boğukluğu, bütün çabalarına rağmen duygularını ele veriyordu. Adam elini uzatarak onun omuzunu kavradı.

«Benden korkmana gerek yok. Seni incitecek değilim,» dedi.

Seni incitecek değilim... Bu sözler belleğinde sanki geçmişten fırlayan bir hortlak gibi yankılar yaparken, genç kız şiddetle ürperdi. «Bunları, biri daha söylemişti eskiden. Ama...»

«Ama, incindin mi?»

«Öyle sanırım. Ha... hatır... layamıyorum.»

«Hatırlayamadığın çok şey var aslında.»

«Neden böyle söylüyorsunuz?»

«Az önce söylediğim bir başka söz de, hatırlayamadığın bir şeyi düşünmene yol açmıştı.»

Ona neden güvendiğini bir türlü anlayamayan Roxy, «Bir süre önce, kısmi bellek kaybına uğradım,» diye açıkladı. «Hayatımda hiç hatırlayamadığım bir bölüm var. Tam on haftalık bir bö-

lüm...»

«Hatırlaman bu kadar önemli mi?»

«Öyle sanıyorum. Babam o zamanlar bir... şey... erkeğe...»

«Yakın ilgi duyduğunu mu söyledi?» diye tamamladı James.

«Şey... Evet.»

«Ve onu kesinlikle hatırlayamıyorsun?»

«Korkarım, gerçeğin ta kendisi söylediğin.»

«Peki, hatırlamak istiyor musun?»

«Bil... bilemiyorum. Bu konudaki düşüncelerimi çözümleyince, hatırlamaktan biraz da çekindiğimi sanıyorum.»

«Demek, hayatının o bölümünü belleğinde hapsetmeye karar verdin? Çünkü hatırlayamadığın o dönemde her ne olmuşsa, onunla yüz yüze gelmek seni korkutuyor.»

Bu kaba açıklama Roxy'yi sinirlendirmişti. «Böyle konuşamazsın,» dedi. «Belleğimi özellikle kapatmış değilim. Ayrıca, orada oturup beni yargılamaya ne hakkın var?»

James birdenbire ayağa kalktı. Uzun ve kaslı vücuduyla Roxy'nin önünde yükseliyordu. «Seni yargılamıyordum,» dedi.

«Zaten neden zahmet edip seninle konuştuğumu ben de anlayamıyorum. Sen tümüyle bir yabancısın. Ve durumun böyle kalmasını istiyorum.»

James sert bir sesle, «Ama ben istemiyorum,» diye homurdandı. Ve daha genç kız ne olduğunu kavrayamadan onu hızla çekip ayağa kaldırarak şiddetle öptü. Sonra, «İşte bu, kolay kolay unutamayacağın bir şey,» dedi ve arkasını dönerek hızla oradan uzaklaştı.

Roxy, o gün de öğle yemeğine inmemeye karar verdi. Sabahki yürüyüşten döndükten sonra iki saat kadar uyumuş, sonra da bir duş almıştı. Kendini dinlenmiş hissediyordu. Akşama kadar dairesinde oyalandı. Ondan sonra makyajını özenle yaparak, akşam yemeğine kadar vakit geçirmek amacıyla balkona çıktı.

Ama kısa bir süre içinde yalnız olmadığını hissetti. Başını çevirdiğinde James Allen'ı gördü, kendi dairesinin karanlık balkon kapısı önünde durmuş onu seyrediyordu. Roxy dönüp içeri girmek istedi ama yapamadı. Hiç konuşmadan birbirlerini süzdüler. Sonunda James, «Buraya gel, Roxy,» dedi.

Usulca söylenmişti ama, kararlılıkla verilmiş bir emirdi bu. Bütün direnme isteğine rağmen, elinde olmadan James'e doğru ilerledi genç kız. Onu yavaşça kolları arasına aldı James. Dudakları bir tüy gibi Roxy'nin dudaklarını okşuyordu. Sonunda tüm direncini kaybeden genç kızın dudakları, James'e karşılık vermek için şehvetle aralandı. Artık olanların ancak belli belirsiz farkına varabiliyordu. James onu kendi dairesine çekti. Ama aldırdığı yoktu Roxy'nin. Şimdi gözlerini, yanaklarını ve boynunu öpüyordu adam. Vücutları alabildiğine birbirlerine yapışmıştı. James yine onun yumuşak, dolgun dudaklarını emmeye başladı. Ama bütün bu olanlar öylesine iyi bildiği şeylerdi ki... Birdenbire eski bir anı, beyninin karanlık sisleri arasından sıyrılarak yüzeye çıkmak için onu zorlamaya başladı.

Roxy, elleriyle James'in kaslı göğsünü itmeye çabalarken boğuk bir sesle, «Biraz dur,» diye in-

ledi. «Hatırlamam gereken... bir... bir... şey var. Hatırlamam gerek...»

James, «Kendini fazla zorlama Roxana,» dedi. Sonra uzanıp ışıkları yaktı. Genç kız birden gözlerinin kamaştığını hissetti.

Heyecanla, «Bana Roxana demekten vazgeç,» diye haykırdı. Bir yandan da olanca gücünü harcayarak, büyük bir hızla belleğinden silinmekte olan, az önce hatırlayacağını sandığı olayı yakalamaya çalışıyordu. Genç adam gülümsedi.

«Neden bana James demiyorsun?»

Roxy, «James...» diye tekrarladı dalgın dalgın. «Nedense sana hiç uymuyor.»

Genç adam sabırsız bir tavırla elini salladı. «Adım önemli değil. Önemli olan, sana yardım etmek istemem.»

«Yardım mı?..» İnanmaz gözlerle karşısındakine baktı Roxy. «Bana yardım etmek mi istiyorsun?»

«Belleğinin belirsiz bir köşesine gömdüğün o on haftalık boşluğu hatırlamana yardımcı olmak istiyorum.»

«Bunu hangi yolla yapacaksın?»

«Kullanacağım yöntem o kadar önemli mi?» Elini uzatarak onun yanağını hafifçe okşadı. «Bana güven, yeter.»

Ona güvenmek... Peki, James'e gerçekten güvenebilir miydi? Her şey bir yana, kendi kendine güvenebilir miydi acaba? Daha birkaç dakika önce genç adamın öpüşlerine umulmaz bir şehvetle karşılık verdiğini hatırlayınca, utancından yüzü kıpkırmızı oldu. Bakışlarını öne eğerken tereddütle, «Seni tam anlamıyla tanımıyorum,»

diye kekeledi.

«Öyleyse beni daha iyi tanıyabilmen için kendine izin ver. Öpüşlerime nasıl karşılık verdiğin düşünülürse, bu pek de güç olmasa gerek.»

Yüzünün mosmor kesilmiş olduğunu düşünürken, «Neden bana yardım etmek istiyorsun?» diye sordu Roxy.

«Çünkü gözlerinin rengi hoşuma gidiyor.»

Roxy, «Şapşallığı bırak,» diye gülerken, yavaşça ondan uzaklaşarak balkon kapısına doğru ilerledi. James, onu engellemek için hiçbir davranışta bulunmuyordu. Tam Roxy'nin titreyen parmakları kapının kolunu kavradığı sırada çok doğal bir sesle,

«Daireme, ikimiz için akşam yemeği söylemiştim,» dedi.

Roxy yavaşça döndü. Bakışları kuşkuluydu. «Bu bir davet mi?»

Genç adam başını sallayarak gülümsedi. «Hayır. Bu, bir emirdir.»

«Ya reddedersem?..»

«O zaman nefis bir akşam yemeğini çöpe dökmek zorunda kalırlar herhalde.» İki adımda onun yanına gelerek yavaşça omuzlarından kavradı. «Sakinleş...» dedi. «Gerçekten fazla tehlikeli biri değilimdir.»

Roxy içinden, 'Ava çıkmış bir leopar kadar tehlikesiz,' diye gülerken, James'in işaret ettiği deri kaplı koltuğa ilişti. Sanki dili tutulmuştu. Bir hayli de heyecanlıydı. Gizli gizli, onun ne kadar yakışıklı bir erkek olduğunu kendine itiraf ediyordu. Ayrıca, James'i nasıl etkilediğinin de pekâlâ farkındaydı bu arada.

Tam o sırada kapı vuruldu. Yemeği getirmişti

garson. Ve az sonra, bir kere daha tek başlarına kalmışlardı...

Roxy huzursuzlaştığını, sinirlerinin de gerildiğini hissediyordu. Hatta James buz kovasından aldığı şampanyayı açarken mantarın çıkardığı ses, korkuyla yerinden sıçramasına neden oldu. Az sonra kadehi elindeydi. James kendi kadehini onunkiyle tokuştururken «Geleceğe...» diye mırıldandı.

Roxy biraz da pısırık bir sesle, «Geleceğe...» diye tekrarladı. Acaba gelecek, kendisi için nasıl umulmadık sürprizler hazırlıyordu?...

Birden Johannesburg'daki evinin güven verici rahatlığını özledi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Roxy'nin önceleri kendini hayli rahatsız eden huzursuzluğu, genç adamın tatlı tatlı anlattığı ilginç konular sonucu giderek geçmeye başlamıştı. Yemek ise bir harikaydı. Önce karides kokteyliyle kremalı sebze çorbası, sonra da bol soslu piliç yemişlerdi. İnce dilinmiş kızarmış patates, pilav ve peynir garnili domates salatası ise gerçekten nefisti doğrusu. Bu görkemli yemek, sonunda meyva tatlısı ve kahveyle noktalandı.

Ama garson gelip ortalığı topladıktan sonra gidince, Roxy yeniden huzursuzluğa kapıldı. Hele genç adamın gösterdiği divana oturduktan

sonra... James'in ceketiyle kravatını çıkardığını görünce, gözleri iri iri açılıverdi. Vücudu yay gibi gerilmiş, avuçları terlemişti. Genç adam bezgin bir ifadeyle, «Tanrı aşkına Roxy...» diye homurdandı. «Sakinleşip rahatlamanı ne kadar arzu ederdim. Seni yatak odama sürükleyip tecavüz etme gibi bir fikrim falan yok.»

«Böyle bir şey kesinlikle aklıma gelmemişti.»

«Yok canım...»

«Pekâlâ... Aklıma gelmişti, ne yapalım... Bana ne yapmayı düşündüğünü nereden bilebilirim?»

«Seni kandırıp baştan çıkarmayı deneyebilirdim, tamam, ama tecavüz benim branşım dışında.»

Roxy, onun dudaklarının şehvetli bir gülümsemeyle kıvrıldığını görünce, telaşla ayağa fırladı. «Artık gitsem iyi olacak,» dedi.

James, «Otur oturduğun yerde,» diye homurdandı. Sesi kırbaç gibiydi. Genç kız aceleyle yeniden oturdu. James bir kadeh şampanya uzattı. «Şunu iç...»

Bir saat içinde içtiği üçüncü kadeh şampanya olacağını fark eden Roxy, kuşkuyla, «Beni sarhoş etmeye mi çalışıyorsun?» diye sordu.

«Hayır, aksine seni sakinleştirmeye uğraşıyorum.»

Bu sırada genç kızın yanına oturmuştu bile. Divan hayli küçük olduğundan, Roxy adamın bacağının baldırına dayandığını hissedince aceleyle oturma biçimini değiştirdi. Sonra, «Baştan çıkarma ve tecavüzden söz ederken nasıl oluyor da benim sakinleşmemi bekliyorsun?» diye homurdandı.

«Tecavüz fiilinin branşım dışında olduğunu az önce söyledim. Baştan çıkarmaya gelince... Bir kadın baştan çıkarılmaya kendisi yüzde yetmiş beş oranda razı değilse, zaten bu konuda onunla uğraşmam.»

Roxy, bir ağız dolusu şampanyayı tam yutarken bu sözleri duyunca, birden boğulacak gibi oldu. «Tanrım... Yani beni rahatlatmak için mi bunları anlatıyorsun?»

«Pek tabii.» Bu sırada kolunu divanın arkasına atmış, usulca onun ensesini okşamaya başlamıştı. Roxy panik içinde kaskatı kesildi. Ama hiç farkında değilmişcesine devam ediyordu James. «Şu anda korktuğun için, bir buz kalıbından farkın yok. Az önce söylediğim yüzde hesabına göre duyguların teraziye vurulsa, ancak sıfır rakamını gösterir.»

Roxy, sakinleşebilmek için bir yudum şampanya daha içti. Ensesini okşayan parmaklara aldırmamaya çalışıyordu. Ama bu okşamanın yarattığı duygulara aldırış etmemek hayli güçtü. Alaylı bir sesle, «Tanıdığın her kadını baştan çıkarmaya çalışır mısın?» diye sordu.

«Tabii. Ben bir seks manyağıyım.»

«Saçmalama.»

«Saçma bir soru, saçma bir cevapla karşılaşmaya mahkûmdur.»

Kısa, sıkıcı bir sessizlik izledi bunu. Az sonra genç kız, alçak sesle, «Bağışla,» dedi. «Üzgünüm.»

«Ben de. Ama her şey bir yana, seni baştan çıkarmak çok hoşuma gidecek.»

Bu konuşma artık fazla tehlikeli olmaya başlamıştı. Roxy ayağa kalkmak istedi. Ne var ki,

James kollarını uzatarak buna hemen engel oldu.

«Lütfen, bırak da gideyim,» diye mırıldandı genç kız.

«Birbirimizi tam olarak anlayıncaya kadar bırakamam. Sana, o unuttuğun haftalar sırasında neler olduğunu hatırlatmak istiyorum. Bunu başardıktan sonra bana kalmamı, ya da hayatından çekip gitmemi söyleyebilirsin.»

«Peki, bundan ne kazancın olacak?»

«Roxy, bu, tümüyle sana bağlı bir şey.»

«Yani seninle yatağa girip girmememe bağlı demek istiyorsun.»

James hafifçe güldü. «Senin kafan da nedense sürekli aynı konuya çalışıyor.»

«Bu kimin kabahati?»

«Tümüyle benim sayılmaz. Gerçi seni çok arzuladığımı inkâr edemem. Ama istemediğin bir şeyi zorla yaptırmaya kalkışacak da değilim.»

«Ne olursun... Gitmem gerek... Bu güzel akşam yemeği için çok teşekkür ederim ama...»

Ne var ki, genç kız daha fazla devam edemedi. Dudaklarına yapışan sert ağız ona engel olmuştu. Az sonra James'e karşılık vermekte olduğunu dehşetle fark etti. Genç adam hafifçe mırıldandı:

«Terazideki göstergen, hızla, baştan çıkarılabileceğin dereceye doğru yükseliyor.»

Roxy birden fırlayarak ayağa kalktı. Kıpkırmızı olmuştu. Boğulur gibi bir sesle, «Senden nefret ediyorum,» diye bağırdı. Sonra artakalmış tüm ciddiyetiyle balkon kapısına doğru yürüdü.

«İyi geceler Roxana Cunningham. Rüyaların-

da, benim için de yer ayır, olur mu?»

«Öyle bir şey yapacak değilim. Yine de, iyi geceler.»

Ertesi sabah, Roxy kahvaltıya bir hayli erken indi. Uzun bir yürüyüş yapmayı planlıyordu kendi kendine.

Az sonra da bu planını gerçekleştirmek için yola koyuldu. Hava sıcaktı. Tırmandığı patika ise dik olarak yükseliyordu. Çevresindekiler o kadar görkemli ve inanılmaz güzelliklere sahiptiler ki... Elinde olmadan, görmesini sağladığı için, Tanrıya bir defa daha teşekkür etti. Ve aynı anda da arkasından bir sesin, «İyi sabahlar, yeşil gözlüm,» dediğini duydu. Bu James'in sesiydi. «Rüyanda beni de gördün mü?» diye sordu adam.

Roxy, ondan bir türlü kurtulamamanın verdiği öfkeyle yumruklarını sıkarak bağırdı: «Ne olursun, beni yalnız bırak!..»

«Sana yalnızca yardım etmek isteyen biriyle böyle mi konuşulur?»

Genç kız, «Yardım falan istemiyorum,» diye haykırarak hızla geri çekildi. Ama aynı anda da ayakları ıslak otların üzerinde kaydı.

James ok gibi atıldı. Ama, Roxy'yi düşmeden yakalayabilmek olanaksızdı bu defa. Üstelik bu ani hareket sonucu onun da ayakları kaymıştı. Bu yüzden üst üste yere yuvarlandılar. Fırsatı kaçırmayan James, onun saçlarını kavrayarak ihtirasla dudaklarına kapandı. Bu, öyle yakıcı ve tahrik edici bir öpüştü ki, artık kendini tutamayan genç kız da aynı duygularla erkeği öpmeye başlamıştı... Neden sonra James usulca,

«Bu, insanların birbirlerini tanımasının en yeni yöntemi olmalı,» diye gülümsedi.

Kendini onun kollarından kurtarmaya çalışan Roxy, bir yandan da «Çılgınlık bu,» diye söyleniyordu.

James, «Seninle aynı fikirdeyim,» dedi. «Bu, gerçekten çılgınlık. Kendini kollarıma atabilmek için çok daha iyi bir yol bulabilirdin kuşkusuz.»

Genç kız, öfkeyle, küçücük yumruklarını erkeğin geniş ve kaslı göğsüne indirmeye başladı. Bir yandan da, «Seni gidi namussuz...» diye bağırıyordu. «Sen...»

James onun bileğini kavrayıp sırtüstü yatırdı. Üzerine abanarak dudaklarını yeniden dudaklarına yapıştırdı. Kısa bir süre sonra Roxy vücudu şehvetle sarsılırken hafif hafif inliyordu. Genç adam geri çekilerek, «Az önce bir şey mi söylemek istiyordun?» dedi.

«Hatırlayamadım. Ya sen?..»

James, «Ben de hatırlayamadım,» dedikten sonra, bıraktığı yerden onu öpmeye devam etti. Roxy, bir yandan ihtiras dalgalarıyla çırpınıyor, bir yandan da son gücünü harcayarak, 'Bana neler oldu,' diye düşünmeye çabalıyordu. Sonunda genç adam, onu da elinden çekerek ayağa kalktı. «Haydi gel,» dedi. «Birer at bulup gezmeye çıkalım.»

«Oh, ama bu olanaksız.»

«Neden?»

«Çünkü... çok uzun süreden beri...»

«Ne kadar...»

«On iki yaşımdan beri hiç ata binmedim.»

«Peki, çocuk olarak iyi bir binici miydin?»

«Fena sayılmazdım.»

Daha neler olduğunu anlayamadan James iki atla geri dönüverdi. Bunlardan biri, pırıl pırıl parlayan kahverengi bir kısraktı. Öteki ise siyahtı. Roxy kahverengi kısrağa bindi. Kısa bir süre içinde, unuttuğunu sandığı bilgileri yavaş yavaş hatırlamaya başlamıştı. Vücudunu, hayvanın hareketlerine uydurdu. Az sonra, siyah kısrağa binmekte olan James'in yanıbaşında dörtnala at sürüyordu. Genç adam sordu:

«Eğleniyor musun?»

«Evet. Ata binmenin ne kadar güzel bir şey olduğunu unutmuşum.»

Az sonra karşılarına, sık ve gölgeli ağaçlara doğru akan ince bir dere çıkmıştı. Biraz daha ilerlediler. James dizginleri kasarak hayvanı durdurdu.

«Burada atları biraz dinlendirelim.»

Atlardan indiler. James derenin hemen yanında otların üzerine uzanırken, Roxy de ağrımaya yüz tutan adalelerini açmak için geriniyordu. Sonra, kalın bir ağacın gövdesine dayanarak genç adamı seyre başladı. Ona karşı duyduğu duygular kendisini ürkütüyordu. Ayrıca, dağın tepesinde ilk defa karşılaşıp kahve içtikleri günden bu yana içinde oluşan, James'i tanıdığını hissettiren duygu giderek kuvvetlenmekteydi. O sırada, genç adamın dikkatle kendisini süzdüğünü gördü. Sordu:

«Daha önce hiç karşılaşmış mıydık?»

Erkek hiçbir yapmacığa kaçmadan doğal bir sesle, «Olabilir...» diye mırıldandı. «Bu olasılık seni rahatsız mı ediyor?»

«Seni önceden tanıyormuşum gibi bir duygu var içimde. Bunu bir türlü atamıyorum. Yanılı-

yor muyum acaba?»

«Hayır, yanılmıyorsun.»

Roxy birdenbire fena halde heyecanlandı. Bunu bastırmakta da büyük güçlük çekiyordu. «Yani, bir zamanlar birbirimizi tanımıştık, öyle mi?» diye sordu.

«Evet.»

«Buluşur muyduk?»

«Hem de pek sık...»

«Bana belleğimi yeniden kazandırma konusunda yardımcı olmaya söz vermiş bir insan olarak fazla açıksözlü sayılmazsın.»

«Çok dikkatli davranmam için uyarıldım.»

«Uyarıldın mı?.. Kimin tarafından?..»

«Baban...»

«Demek, oteldeki ilk akşam yemeğinde, birbirimizi gördüğümüz sırada babam seni tanıyordu?»

«Doğru.»

Roxy acı acı gülümsedi. «Babamın böylesine usta bir aktör olduğunu doğrusu bilmiyordum.»

«Ona kızma. Aslında biz ikimiz de Dr. Vaughn'la Dr. Gordon'ın öğütlerini uyguluyorduk.»

«Yaa... Demek bu küçük yolculuk, dördünüz tarafından planlandı, öyle mi?»

«Evet, böyle denebilir. Ama lütfen öfkelenme. Yalnızca senin iyiliğin için böyle hareket ettik, bana inan.»

«Öyleyse bana uygulanacak tedavi yöntemini de saptamış olmalısınız. Örneğin dün gece... Senin dairende olanlar da bana uygulanması istenen tedavinin bir bölümü müydü?»

James bir hamlede yerinden fırladı. Genç kıza dikilen gözleri ateş saçıyordu. «Allah kahret-

sin...» diye haykırdı. «Seni pataklayabilirim Roxy.»

Roxy o an, genç adamın dediğini yapacağını sandı. Ama James, hızla kızın gözlüğünü yüzünden aldıktan sonra onu şiddetle öpmeye koyuldu. Az sonra soluk soluğa ayrılmışlardı. Genç adam, «Bu, herhangi birinin talimatıyla yapılmış değildir,» diye söylendi. «Seni yalnızca, arzuladığım ve istediğim için öptüm. Bana, bunun yarısından daha az fırsat tanı, bak o zaman sana neler yaparım.»

Roxy kıpkırmızı olmuştu. «Yine, baştan çıkarma konusuna döndük,» dedi.

«Ama bu, senin isteğinle oldu, küçük cadı.»

Sonra onu yeniden sırtüstü yatırarak hırsla öpmeye koyuldu. Aynı anda elleri kazağının altına girerek yukarılara çıkmış, sütyeninin kopçasını açmaya çalışıyordu. Roxy, «Yapma, ne olursun...» diye inledi. Ve adam kendisini bırakınca, «Biz... Yani senle ben... Demek istiyorum ki aramızda...» diye kekelemeye başladı. James boğuk bir sesle güldü.

«Birbirimizin sevgilisi miydik demek istiyorsan, böyle bir şey yoktu.»

«Şey... Ameliyat olduğumu biliyordun herhalde.»

«Tabii.»

«Peki, seni neden hatırlamıyorum?»

«Zamanla hatırlayacaksın.»

«Herkesin böyle söylemesinden bıktım. Artık ümitsizliğe kapılmaya başlıyorum. Ameliyatın üzerinden aylar geçti, hâlâ bir şey hatırlayamadım.»

«Üzülme. Kendini de fazla zorlama.»

«Peki, birbirimizi tanıdığımızı neden söylemedin?»

«Baban öyle istedi. Senin allak bullak olmandan çekiniyordu.»

Roxy, 'Acaba daha neler gizliyorlar,' diye düşündü. Acaba James, o esrarengiz Marcus Fleming hakkında bir şey biliyor muydu? Babası, kendisinin o adama âşık olduğunu söylemişti. Ne biçim bir insandı ki, âşık olduğu erkeği unutup daha birkaç gün önce tanıdığı adama yakınlık duyabiliyordu? Yoksa Marcus'la James'i birbirlerine karşı mı kullanmıştı? Birdenbire başı dönmeye başladı.

Yüzünün bembeyaz kesildiğini gören James uzanarak onu omuzlarından yakaladı. «Kendine hakim ol Roxy,» diye mırıldandı. «Sakinleş. Kısa sürede çok şey öğrenmen sana yarar sağlamaz.»

Roxy, James'in bu öğüdünü tuttu. Hatta, tatil sona erdiği zaman genç adam onu Lamborghini'siyle Johannesburg'a götürürken bile sakin ve huzur içerisindeydi. Bir ara öğle yemeği için durdular. Yeniden arabaya bindiklerinde genç adam, emniyet kemerini takarken eğilip dudaklarından uzun uzun öptü. Yabancıların kendilerine bakmaları da pek ilgilendirmemeye başlamıştı Roxy'yi artık. Ama yüzünün kızarmasına yine de engel olamadı.

James arabaya binip motoru çalıştırdığı sırada, «Beni en çok şaşırtan nedir, biliyor musun?» dedi. «Yüzünün kızarma biçimi... Artık böyle insan kalmadı. Kadınlar ya evliyken, ya da pek genç yaşlarında yeterli seksüel tecrübe geçirmiş oluyorlar. Böylece, erkeklerin hâlâ bulmayı ümit ettiği bekârete ait o güzel özellikler çoktan

yitirilmiş bulunuyor.»

Roxy utancından yanan yanaklarını serin avuçları arasına aldı. Ömründe, James kadar rahat konuşan bir erkek daha görmemişti. O güne kadar, baştan çıkarma, tecavüz ve bakirelik konularından, kahvaltı sofrasında tereyağ istercesine doğal söz edebilmişti. Genç adam, «Seni şoke mi ettim?» diye sordu.

«Beni şoke edip ürkütmekten ne kadar zevk aldığını çoktan anladım zaten.»

«Ben de, erkek kadın ilişkileri hakkında, yeni doğmuş bir bebek kadar masum olduğunu öğrenmiş bulunuyorum.»

«Çok kötü bir şey mi bu?»

«Yoo... Yalnızca, artık pek karşılaşılamayan bir özellik, hepsi o kadar.»

«Ben, belli ilkelere inanarak büyüdüm. Çekingen bir insan olduğumu söyleyebilirsin. Ama karakterimi, modaya aykırı olsa bile, değiştirmem olanaksız.»

«Ne kadar yazık!» Genç adam şakacı bir ifadeyle gülümsüyordu. «Eğer fikrini değiştirirsen, hemen haber ver. Çünkü sana öğretmenlik yapmaktan çok zevk alacağım.»

Roxy, gırtlağının tıkandığını hissetti. «Anladığım kadarıyla bana içerisinde seks ilişkileri olan bir serüven öneriyorsun?»

«Yoksa bir evlilik önerisini mi tercih ederdin?»

Genç kız hemen, «Hiç ilgisi yok,» diye karşılık verdi. Ama kalbi neden bu kadar hızlı çarpmaya başlamıştı acaba? «Sen evlenmeyi düşünen türden bir erkek değilsin. Ayrıca, değişiklikten de hoşlanıyorsun.»

Aynı anda, bu son sözlerin, beynine acılar sa-

labilecek kadar tanıdık olduğunu hatırladı birden. Tanıdık ve acı verici... Koltuğuna yaslandı. Bembeyaz olmuş ve bir hortlak görmüşcesine sarsılmıştı. James hemen arabayı yolun kenarına çekerek durdurdu.

«Neyin var Roxy?»

Genç kız boğuk bir sesle, «Son söylediğim sözleri bir zamanlar yine duymuştum,» diye fısıldadı. «Ama ne zaman... Kim söylemişti?.. Oh... Bir hatırlayabilsem!»

«Sakin olmaya çalış yavrum. Bırak, her şeyi akışına bırak.»

Genç kız, birden yüzünü James'in geniş omuzlarına gömdü. Titriyordu. «James...» diye fısıldadı. «Kor... korkuyorum...»

«Seni korkutan nedir Roxy?»

«Keşke bilseydim, ama... acaba bu... çok ıstırap veren bir şey olduğu için, hatır... hatırlamaktan korkuyor olmayayım?»

James ciddi bir tavırla bunu kabul etti. «Olabilir. Bilinçaltın gerçekle karşılaşmaktan belki de korkuyordur. O on haftalık bölümü bu korku nedeniyle hatırlamıyor olabilirsin.»

«Sen, böyle bir şey biliyor musun?»

«Şey... Bir anlaşmazlık vardı.»

«Seninle benim aramda mı?»

«Evet.»

«Peki, bunu çözümlemiş miydik?»

Bu soruyu kısa bir duraklama izledi. Sonra genç adam, «Evet, çözümlemiştik,» diye mırıldandı.

«Peki, Marcus Fleming nerede devreye giriyor?»

James, arabayı yeniden çalıştırarak gaza yük-

lenirken sert bir sesle, «Bunu ona sormalısın,› dedi. Onun bu konuda konuşmak istemediğini anlamasına rağmen diretti Roxy. «Sen, Marcus Fleming'i tanıyor musun?»

«Evet, tanırım.»

«Kime benziyor?»

James birdenbire, «Tanrı aşkına Roxy...» diye patladı. Genç kız başını önüne eğdi.

«Bağışla, James. Öyleyse, onu sevmiyorsun?»

Genç adamın, seğirmeye başlayan çene ve yanak kaslarından, öfkesini güç zaptettiği belli oluyordu. «Şu anda kendimi bile sevmiyorum,» diye homurdandı. «Onun için sus da, dikkatimi yola verebileyim.»

Johannesburg'a akşama doğru vardılar. Babası, geldiklerini görünce heyecanla merdivenlerden aşağı inmeye başlamıştı. Ama altın sarısı Sheba, ok gibi atılarak adamı geçip Roxy'nin çevresinde hoplayıp zıplamaya başladı. Genç kız hemen diz çökerek hayvana sarılmıştı. Bir süre öylece kaldıktan sonra Roxy, hayretle hayvanın James'e de aynı ilgiyi gösterdiğini gördü. «Ne kadar garip,» diye mırıldandı. «Sheba yabancılara genellikle böyle davranmaz. Demek sen, onun yabancısı değilsin.»

«Hayır, değilim. Ayrıca beni, daha ilk gördüğünde sevdi. Hayvanlardan hoşlandığımı sezmiş olmalı.» Sonra Roxy'nin babasına döndü. «İyi günler Theodore... Nasılsın?»

«Şey... Teşekkür ederim, James. Roxy'yle ilgilendiğin için sana minnettarım.»

«Rica ederim.»

«İçeri girip soğuk bir şeyler içsene.»

«Bağışla, ama gitmem gerek.» Sonra Roxy'ye

döndü. «Seni yine göreceğim.»
«James... Gerçekten mi?..»
«Pek tabii... Tedavi yöntemim tığını daha iddia edemeyiz.»

ONUNCU BÖLÜM

James dediğini yerine getirmişti. Drakensberg'den dönüşlerini izleyen üç hafta içerisinde çeşitli nedenlerle sürekli beraber oldular. Hele bir lokantada, oranın sahibi olan Carlo, kendisini eski bir dostu gibi karşılamıştı. Anılarını örten tüller, yavaş yavaş kalkmaya başlamıştı artık. Ama tüm bunları birbirine bağlayacak halkayı, ne yazık ki hâlâ eline geçiremiyordu.

Bir gün Basil Vaughn'ın muayenehanesinde check-up yapılırken Roxy, hayli tedirgin edici bir şey daha hatırladı. Doktor, onun ellerini dudaklarına götürerek öptükten sonra, «Senin için neler hissettiğimi biliyorsun,» demişti. Uçuk gri gözleriyle onu dikkatle süzüyordu.

Birdenbire golf kulübündeki daveti ve Basil'in evlenme önerisini tüm ayrıntılarıyla hatırlayan Roxy, «Evet, biliyorum,» diye fısıldadı. Adam sordu:

«Sana evlenme önerisinde bulunduğumu da hatırlıyor musun?»

«Evet, şimdi hatırlıyorum.»

«Bana yakında bir cevap vermeni ümit edebilir miyim?»

«Garip mi?.. ışlarını öne eğerek rahatsız ra-
sındaki yüzü, Basil'i kırmak istemiyordu,
dü. «Biliyor mus r şey için de onun ümit besle-
ğim gibisin Ver esi gerekliydi. «Sana çok düşkü-
Vera, Roxy' ye mırıldandı. «Ama, seninle ev-
ma onun sa ... seni sev... miyorum... Yani, se-
anlaşılması biçimde demek istedim. Ne olur,
liyattan
Ro

«Açıksözlülüğüne teşekkür ederim. Ama bir başka erkeğin varlığından kuşkulanırken bile ümidimi kesmemekle budalalık ettim galiba.»

«Lütfen... bağışla beni.»

«Bağışlanacak bir şey yok. Ancak, hâlâ dostuz, değil mi?»

«Oh, elbette.»

«Peki Roxy. Her neyse... Şimdiye kadar, neler hatırlayabildin?»

«Ufak tefek şeyler... Hiçbir şekilde bağlantı kuramadığım basit olaylar... Gerekli parçaları olmayan bir bilmeceyi çözmeye çalışıyorum.»

«Buraya gelip ameliyat olmak için nasıl ısrar ettiğini hatırlıyor musun?»

Bilmecenin kayıp parçalarından biri daha yerine oturmuştu işte. Yavaşça başını salladı. «Evet, hatırlamaya başladım. Ama neden o kadar ısrar etmiş olduğumu bilmiyorum.»

«Artık sonuna geldiğini söylemiştin. 'Ya hep, ya hiç,' dedin.»

«Neden böyle bir ruh hali içinde olduğumu açıkladım mı?»

«Sordum, ama açıklamadın.»

Roxy fena halde huzursuz olmuştu. Ama geçmiş deneylerinden, uzun uzun düşünüp kafa patlatmakla hiçbir şey hatırlayamayacağını da

iyi biliyordu. Omuzlarını silkerek içini çekti. «Eh... Ne yapalım. Zamanla her şeyi hatırlarım herhalde. Seni bir daha ne zaman görmem gerekiyor?»

«Bir ay kadar sonra. Son check-up için.»

Roxy az sonra eve döndü... Öğle yemeğini yedikten sonra balkona çıkmış, vakit geçiriyordu. Birden Sheba hırlamaya başladı. Hayvanı yatıştırmak için boynunu okşarken, merdivenleri çıkmakta olan bir genç kız gördü. Esmer, siyah saçlı, güzel bir kızdı bu; ama onu tanıyamadı. Kız, yanına yaklaşırken, «Vay... vay... vay...» diye bağırdı. «Uzun bir süreden sonra seni sonunda yine görebildik.»

Roxy karşısındakinin kim olduğunu sesinden tanımıştı. «Merhaba Vera,» diye gülümsedi. «Ama 'sonunda' kelimesinin anlamını çıkaramadım.»

Vera her zamanki alaycı tavrıyla, «Neden çıkaramadın?..» diye sordu. «Maggie'yle baban, seni sanki bulunmaz hint kumaşı gibi saklıyorlardı. Kesinlikle hiçbir ziyaretçi kabul edemeyeceğini söylemişlerdi.

«Bunu bilmiyordum.»

Vera'nın gözleri Sheba'ya kaydı. «Köpeğin de nedense beni hiç sevmedi zaten.»

«Sheba kimseye kötülük etmez. Yalnızca beni korumak ister, o kadar.»

Vera, onu bir süre düşünceli düşünceli süzdü. Sonra, «Beni gerçekten görebiliyor musun?» diye sordu.

«Hem de çok iyi görüyorum.»

«Bu durum, kendimi garip hissetmeme yol açıyor.»

«Garip mi?.. Neden?..» Roxy şaşırmıştı. Karşısındaki yüzü, gayet güzel vücudu dikkatle süzdü. «Biliyor musun, neredeyse tam tahmin ettiğim gibisin Vera.»

Vera, Roxy'ye kuşku dolu bakışlarla baktı. Ama onun sakin ifadesi, düşüncelerinin yüzünden anlaşılmasını kesinlikle engellemekteydi. «Ameliyattan beri neler yapıyorsun?». diye sordu.

Roxy, omuzlarını silkerek, «Fazla bir şey yapmadım,» dedi. «İki haftalığına yolculuğa çıkmıştım. Döndüğümden beri de otomobil kullanmasını öğreniyorum.»

«Çok güzel. Ben de yolculuktaydım. İsviçre'ye gitmiştim bir aylığına. Daha birkaç gün önce döndüm.» Bir süre sinirli sinirli etekliğiyle oynadı. Sonra, «Dün gece Marcus'u gördüm,» dedi.

Roxy, «Marcus'u mu?» diye tekrarladı. Bir yandan da huzursuz bir tavırla, 'Vera'nın bu isimden söz etmesi beni neden rahatsız etmeli,' diye düşünüyordu.

Vera alaylı bir sesle, «Haa... Unutmuştum,» dedi. «Bana söylendiğine göre, belleğini kaybetmişsin. Her neyse... Harika bir sarışınla yemek yiyordu. Çok sıkı fıkı bir halleri vardı.»

«O adamın kiminle yemek yediği beni hiç ilgilendirmiyor Vera. Onu kesinlikle hatırlamıyorum.»

«Zaten önemli değil. Yalnız sosyete, Marcus'un evleneceği dedikodusuyla çalkalanıyor. Ama, şanslı gelinin kim olacağından kimsenin haberi yok. Dün geceki sarışınla evleneceğine bahse girerim.»

Roxy, hiçbir şekilde açıklayamamasına rağmen, birden dayanılmaz bir ıstırap duydu. Olan-

ca gücüyle hatırlamaya çalışıyordu ama, bu olanaksızdı. Tam o sırada Maggie terastan balkon kapısına gelerek. «Sizi telefondan istiyorlar Miss Roxy,» dedi.

Vera, ayağa kalktı. «Eh... Ben de kaçayım artık şekerim. Yemeğe davetliyim bu gece Kuaföre gitmem gerek.»

Vera ayrıldıktan sonra genç kız, gidip telefona cevap verdi. Tahminlerinin aksine, arayan babasıydı. Gece geç geleceğini, bu nedenle kendisini yemeğe beklememesini haber veriyordu.

Vera'nın söyledikleri onu çok huzursuz etmişti. Babasının da yemeğe gelmeyeceğini öğrendikten sonra, akşamı yalnız geçirme zorunluluğu Roxy'ye hiç de çekici gelmemeye başladı. Birden James'e telefon ederek onu davet etmeyi düşündü. Ama hemen arkasından, James'in o güne kadar kendisine telefon numarası vermemiş olduğunu hatırladı. Biraz garip bir durumdu bu.

Akşam yemeğinden sonra rehberi alarak James'in numarasını aramaya koyuldu. Ama rehberde J. Allen adına yalnızca bir tek numara vardı. O da şehre hayli uzak Parktown'da bulunuyordu. Oysa James evinin şehirde olduğunu söylemişti.

Roxy, dalgın dalgın rehberi yerine bıraktı. Ama hemen arkasından, «Allah kahretsin...» diye yeniden hızla rehberi karıştırmaya koyuldu. Tüyler ürpertici bir olasılık gelmişti aklına. Ve bu defa, 'F' harfine bakıyordu. Birden, 'Fleming,' soyadını gördü. Aynı soyaddan birkaç tane vardı. Ne var ki, bunlardan bir tanesi aklını nedense aşırı derecede zorluyordu. Soyadının başındaki ismin baş harfleri, M.J.A. idi. Daire numarası

da 603'tü.

Telefon etmesi, rehberdeki numarayı araması şarttı. Zorunluydu buna. Alnı ter içinde kalmıştı. Büyük bir irade gücüyle numaraları çevirdi.

Zil çalarken saniyeler geçmek bilmiyordu. Birden, billur gibi bir kadın sesinin, «Alo, buyurun,» dediğini işitti. Bu ses, Roxy'nin beynine öyle acı bir biçimde saplandı ki, genç kız, odanın fırıl fırıl dönmeye başladığını sandı birden. Ve bir baraja dolan sular gibi, tüm unuttuğu anılar beynine dolmaya başlarken, sanki bunları kanıtlamak istiyormuşcasına, bu defa da ahizeden yansıyan sert bir erkek sesi, «Kim o?» diye sordu.

Roxy ahizeyi usulca yerine bıraktı. Elleri titriyor, başı dönüyordu. Düşmemek için yandaki masaya tutunarak bir süre öylece kaldı.

Belleğini örten sis perdesi tümüyle ortadan kalkmıştı artık. Şimdi bilmecenin bilinmeyen parçaları birer birer yerine oturuyordu. Bir defa daha, hayatına giren hiçbir kadınla ilgilenmediği gibi, kendisine de değer vermemiş olan bir erkeğin oyununa gelmişti. Ama olayın en üzücü yanı, babasının da bu oyunda rol almış oluşuydu. Acı acı, 'Ne kadar akıllıymışlar, Tanrım,' diye düşündü. Ama içinden bir ses sürekli, «Ama yeteri kadar değil,» diye tekrarlıyordu. «Son sahne, canının istediği gibi oynaman için seni bekliyor.»

Az sonra James telefon etti. Roxy, hiçbir şey belli etmemek için büyük çaba harcıyordu. Onun davetini hoşnutlukla kabul etti. Zamanı geldiğinde intikamını alacaktı.

Genç kız hayatında kıyafetine hiç bu kadar

özen göstermemişti. James arabayla gelerek onu aldı. Az sonra lüks bir lokantadaydılar. Ama gece, hiç de umduğu gibi gelişmiyordu. Bütün sorun, yanındaki erkekten nefret etmek istemesine rağmen, bir türlü bunda başarı gösterememesinden kaynaklanmaktaydı. O etkileyici lacivert gözler ise, karşısına çıkan her şeyi delmek istercesine ısrarla bakıyordu. Sonunda James, «Seni üzen bir şey mi var?» diye sordu.

«Yoo... Neden?..»

«Bu gece çok sessizsin. Sanki aklın başka yerde.»

«İlgisi yok. Aksine, kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim.»

«Ama yine de bana, sende bir değişiklik varmış gibi geliyor.»

«Değişik hissediyorum kendimi.»

«Böyle hissetmene yol açan herhangi bir şey mi oldu Roxy?»

«Eh... Belki, böyle de denebilir.»

«Bana bundan söz etmek ister misin?»

«Olabilir, ama şimdi değil. Her neyse... Telefonda, benimle bir şey konuşmak istediğini söylemiştin.»

«Evet, ama ben şu anda ondan söz etmek istemiyorum. Daha kahve alır mısın?»

«Hayır, teşekkürler.»

«Öyleyse, artık gidelim.»

«Fena olmaz.»

Lokantadan çıkarak Lamborghini'ye bindiler. Az sonra araba trafik seline kapılmış gidiyordu. Roxy, neler yapacağını çok iyi bilmekteydi. Bunların hepsini önceden planlamıştı. Ama arabanın içinde James'e bu kadar yakın oturmak,

duygularını aşırı biçimde keskinleştiriyordu. Şu anda katı ve bağışlamaz bir mantığa sahipti. Ama buna ihanet eden kalbi, erkeğin dudaklarını ve kaslı vücudunu özlüyordu.

Araba, trafik ışıklarından sola dönünce, düşüncelerinden sıyrılan Roxy, «Nereye gidiyoruz?» diye sordu. «Bu yön, benim evimin yolu değil.»

«Seni evine götürmüyorum.»

Kuruyan dudaklarını diliyle sinirli sinirli yalayan genç kız, «Nereye götürdüğünü öğrenebilir miyim?» dedi.

«Tabii. Kendi daireme götüreceğim.» Roxy'ye yan yan baktıktan sonra, «Yorum yok mu?» diye ekledi.

«Beni evine götürmek için bu kadar beklemene şaşmıştım zaten.»

«İtiraz etmeyeceğini bilsem, bunu çok önceleri yapardım,» dedi James. Alaycı bir sesle konuşuyordu. Ama genç kızın cevap vermediğini görünce, «Dairemde benimle yalnız kalacağını bilmen, sana korku ya da heyecan veriyor mu?» diye sordu.

«Bu konuda daha karar vermedim.»

«Demek öyle... Hayret, bu gece gereğinden fazla serinkanlısın.»

Sonunda Lamborghini, Roxy'nin bilmediği, ama nedense kendisine hiç de yabancı gelmeyen bir yapının önünde durdu. Az sonra asansörde, altıncı kata çıkıyorlardı. Genç kız, yanındaki adamdan hem korktuğunu, hem de onu sevdiğini hissediyordu. Ama bu adam onu, hayal bile edilemeyecek kadar incitmişti. Ve gerekli önlemleri almadığı takdirde aynı şeylerin tekrarlanacağı kesindi kuşkusuz.

Asansörden indiklerinde sağa döndüler. Tam Maggie'nin söylediği gibi on adım sonra daire kapısının önüne gelmişlerdi. James kapıyı açtı ve birkaç saniye içinde, tümüyle bir erkeğe ait olduğu hemen anlaşılan daireye girdiler. Her taraf masif ahşap ve gerçek deriyle döşenmişti. Koyu kahverengiden beje kadar kahvenin her tonu kullanılmıştı.

James meşe ağacından yapılmış büfeden iki kadeh aldı. Sonra, küçük bir ankastre buzdolabından çıkardığı şampanyanın mantarını açmaya girişti. Mantar, genç kızı yerinden sıçratan bir patlamayla çıktı. James şampanyayı kadehlere doldurdu. Roxy tereddütle mırıldandı:

«Neyi kutluyoruz?»

Genç adam omuzlarını silkti. «Kimbilir! Ama gece bitmeden önce kutlanacak bir şey buluruz.»

«Beni, baştan çıkarmak için mi buraya getirdin?»

James, «Kadınları genellikle bu amaçla daireme getiririm,» diye güldü. Sonra kadehini aralarındaki sehpaya bırakarak duvardaki pikaba doğru yürüdü. «Plak çalalım mı? Bu belki de heyecanını yatıştırarak benim de işimi kolaylaştırır.»

«Neden olmasın!»

Az sonra odayı, hüzünlü, klasik melodiler doldurmuştu. James kadehini sehpanın üzerinden alınca, Roxy yeniden aynı soruyu tekrarladı:

«Neye içiyoruz?»

«İkimize...»

Ve kadehini dudaklarına götürdü. Ama Roxy bir hamlede onu durdurdu.

«Bana kalırsa, daha belirli bir şeye içmeliyiz.»

«Öyle mi? Örneğin...»

Şimdi tam sırasıydı işte. Ama genç kız fena halde korkuyordu. Buna rağmen, tüm cesaretini toplayarak doğruldu, dudakları alaylı bir gülümsemeyle kıvrılırken kadehini kaldırdı.

«Örneğin, Drakensberg'den beri harika bir biçimde oynanmakta olan maskeli balonun bitimine içebiliriz sayın Marcus James Allen Fleming...»

Genç adamın esmer teni ansızın mosmor kesildi. Sonra yüzü, tüm kanı çekilmişcesine bembeyaz oldu. Seri bir hareketle pikabı durdurduktan sonra boğuk bir sesle, «Hatırladın mı?» diye mırıldandı.

«Korkarım, evet.»

«Her şeyi mi?..»

«Her şeyi...»

«Peki, ne zaman hatırladın?»

Genç kız, «Dün gece,» diye karşılık verdi. Olanca gücüyle, gırtlağına kadar yükselen hıçkırıkları önlemeye çalışıyordu. «Neden bana gerçek kimliğini söylemedin?»

Bu soruyu uzun bir sessizlik izledi. Sonra, «İster inan, ister inanma ama, çok korkmuştum,» dedi genç adam. «Klinikteki davranışından sonra gerçek kimliğimi öğrenmenin, seni daha beter altüst edeceğini düşündüm.»

Roxy, «Bu nedenle de James Allen oluverdin,» diye güldü. Ama parça parça olan kalbi kan ağlıyordu. «Çok akıllı olduğunu kabul etmeliyim. Ayrıca, benim aptallığıma gülerken, kimbilir ne kadar eğlenmişsindir?»

«Roxy...»

«Bir tek soruma doğru cevap ver. Benimle birlikte on beş gün geçirmeni, kız arkadaşına nasıl açıklayabildin?»

Marcus'un gözleri kısıldı. «Sen hangi kız arkadaşımdan söz ediyorsun?»

Roxy, «Bağışla...» diye güldü. «Hayatında, birden çok kadın bulunma olasılığını düşünemedim. Ben, aramızda oluşan anlaşmazlığı giderebilmek amacıyla buraya geldiğim gece içerde bulunan hanımı kastediyordum. O, dün gece de buradaydı. İki gece önce birlikte yemek yediğiniz de aynı hanımdı herhalde.»

Genç adam soğuk bir tavırla, «Tahminlerin çok doğru,» dedi. «Bunları nasıl keşfedebildin?»

«Vera Sinclair sizi görmüş. Ayrıca...» Şiddetle yutkunduktan sonra devam etti. «Dün gece telefon eden kişi de bendim.»

Marcus aynı soğuk tavrını korurken, «Anlıyorum,» diye mırıldandı. «Peki, benim numarama neden telefon ettin?»

«Evde tek başınaydım. Seni davet etmek için telefon etmek istedim. Ama rehberde adını bulamadım.» İnsanın yüreğini kavuran bir içtenlikle konuşuyordu. «Aynı anda iki şey dikkatimi çekti. Daire numaran ve küçük isimlerinin baş harfleri. Salt kuşkudan da öte bir duyguya kapılmıştım. Hemen numarayı çevirdim. Telefona cevap veren kadının sesini tanıdım. Ahizeyi alıp bu defa da sen, 'Kim o?' diye sorunca birden belleğimi kaplayan bütün sisler ortadan kalktı ve gerçeği tüm çıplaklığıyla hatırlamaya başladım. Evet... Her şeyi hatırlıyorum artık. Beni nasıl küçük düşürüp rezil ettiğini...»

«Kimse seni küçük düşürüp rezil etmek iste-

miş değil.»

«Hiç istemiş olur mu!» Roxy hızla ayağa fırlayarak onun karşısına öfkeyle dikilmişti şimdi. «Babamla birlikte tek isteğiniz, belleğimi yeniden kazanmamı sağlamaktı. Aslında babamın gerçek isteğinin bu olduğundan eminim. Ama sen işi biraz daha ileriye götürdün, değil mi? Benden yararlanarak kişisel zevklerini doyurmaya çalıştın. Hem de, gerçekler anlaşıldığı zaman duygularımın ne hale geleceğini kesinlikle dikkate almadan.»

«Roxy, dinle beni...»

«Hayır, sen beni dinleyeceksin. Tanıdığımı sandığım güvendiğim kişilerden boyumun ölçüsünü aldım. Ama beni kandırmaya çalıştığın için özellikle senden iğreniyor ve nefret ediyorum. Umarım, bir daha hiç karşılaşmayız.»

Sonra çantasını kaparak kapıya doğru atıldı. Hüngür hüngür ağlamaya başlayıp kendini tam anlamıyla budala durumuna düşürmeden, bir an önce oradan uzaklaşmak istiyordu. Ama Marcus, onu yakaladığı gibi, kalktığı koltuğa hızla geri itti. «Otur şuraya!» diye haykırdı.

«Bana nasıl böyle davranabilirsin?»

«Sana, canımın istediği gibi davranırım Roxana Cunningham.» Öfkeden dudakları gerilmiş, bembeyaz biçimli dişleri meydana çıkmıştı. «Eğer son birkaç ay içerisinde büyük bir gerginlik içinde yaşayan tek kişinin kendin olduğunu sanıyorsan, aldanıyorsun. Önceleri, körlüğünün yarattığı alınganlıklarla savaşmak zorunda kaldım. Sonra da beni cehennemin en derin köşelerine gömen o feci anlaşmazlık meydana geldi. O zamanlar herhalde çıldırdım sanırım. Çünkü

her şeyi yüzüstü bırakarak gidip Güney Amerika'ya yerleşmeyi düşünüyordum. Ama sonunda gerçeği öğrendim. Ne var ki, o zaman da, vermiş olduğun, seni hem öldürebilecek hem de iyileştirebilecek olan kararını engellemekte gecikmiştim. Tanrım... Roxy... Kliniğe koşup da yarım saat önce ameliyata alındığını işitince ne hale geldim bilemezsin. Babanla ameliyatın bitimini beklerken belki yüz yıl yaşlandım. Sonunda her şey olumlu bir biçimde sona erince seni görmek istedim. Ama o zaman da isteri krizlerinin pençesine düşerek belleğini yitirdin. Birçok şeyle birlikte beni de silip attın.»

Genç kız inanılmaz bir hayretle Marcus'u dinliyordu. Genç adam perişandı. Ama Roxy'nin de öfkesi geçmiş değildi daha. «Evinde karşılaştığım o hakaretten sonra sana, hoşgeldin dememi beklemiyordun herhalde,» diye homurdandı. «Üstelik o gece yanında bir de kadın vardı.»

«Öfkeme yenilerek o gece sana biçimsiz bir şekilde davrandığım için nasıl ıstırap çektiğimi biliyor musun? Sana âşık olduğumdan haberin yok mu? Tanrım... Hayatımın tek amacı sensin, Roxy.»

Umulmayacak kadar güzel şeyler söylüyordu. Ama ona inanılabilir miydi acaba? Son bir çabayla, «Peki, dün gece buradaki kadın kimdi?» diye sordu. «Tüm söylediklerine inanmamı beklerken, o kadını olayların neresine yerleştiriyorsun?»

Genç adam güldü. «Telefona cevap veren kadın Gail Rivers'dı. O, benim kız kardeşimdir Roxy.»

«Ne... Kız kardeşin mi?»

«Evet. Kocasının kuzeyde çiftlikleri var. Alışveriş için ne zaman Johannesburg'a inse, Gail bir süre benimle kalır.»

Roxy gözlerinden akan yaşları gizlemek için yüzünü onun omuzuna gömerken, «Oh... Marcus ...» diye inledi.

«Seninle tanıştığımızdan beri buraya kız kardeşim ve senden başka hiçbir kadın gelmemiştir.»

«Oh, Marcus... Ne diyebilirim acaba?»

«Beni sevdiğini söyleyebilirsin.»

«Marcus .. Marcus... Seni seviyorum.»

Genç adam onu şiddetle öptü. Sonra boğuk bir sesle, «Beni sevdiğini yeniden söyle,» diye inledi.

«Seni seviyorum. Sana âşığım. Öyle ki, ne istersen yaparım.»

Genç adam birkaç saniye bu sözlerin anlamını kavrayamadı. Sonra yavaşça geri çekilirken bakışlarını Roxy'nin yemyeşil gözlerine dikerek sordu:

«Yani, sana sahip olmama izin veriyor musun Roxy.»

Genç kız yüzünün ateş gibi yanmaya başladığını hissetti. Ama bakışlarını onun yüzünden çekmeden, «Eğer benden istediğin buysa, evet,» diye karşılık verdi.

«Durum gerçekten karşı konulamayacak kadar çekici ve kışkırtıcı. Bana izin verdiğin konuda nasıl dayanabileceğimi bilemiyorum doğrusu. Ama senden istediğim şey, bundan da öte Roxy.» Bir an durdu. Gözleri, genç kızın o güne kadar görmediği bir şefkatle parlıyordu. Sonra, «Seninle yatakta geçirilen hırsızlama iki üç saatten fazlasını istiyorum,» diye titrek bir sesle devam

etti. «Seni gece ve gündüz, yani ömrümün sonuna kadar, karım olarak görmek istiyorum.»

«Marcus...» Genç kız, duyduğu mutluluktan konuşamaz bir hale gelmişti. Hiç çekinmeden kollarını, boynuna sararak onu büyük bir istekle öptü. «Oh... Marcus. Hayatımda, senin karın olmaktan daha fazla istediğim bir şey yok.»

Dudakları, kızın boynundan göğsüne doğru kayarken, «Roxy...» diye inledi Marcus. «Eğer tam bin yıl yaşasam, bu süre bile, seni ne kadar sevdiğimi kanıtlamaya yetmeyecek.»